ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗ Α. Ε.

№ 221

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ

Σύμβουλος τῆς Καρδιᾶς

Ο ΓΑΜΟΣ ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ

49ον. - Ὑπάρχει καὶ ἄλλος ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν;

Κύριε,

Εἶμαι εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Εἶμαι παντρεμένη πέντε χρόνια καὶ ἔχω ἕνα κοριτσάκι τεσσάρων ἐτῶν. Στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου μας, ὁ ἄνδρας μου ἦταν πολὺ εὐγενικός, ἀπὸ καιρὸ ὅμως βρῆκε θέσι σ' ἕνα οἶκο, ὅπου ἡ καθημερινὴ ἐπαφὴ μὲ ἀνθρώπους κάθε τάξεως τὸν ἔκανε βάναυσο καὶ ἀπότομο στὰ λόγια, καθὼς καὶ στὶς πράξεις του. Ὅσο γιὰ μένα, ποὺ πολὺ εὔκολα πειράζομαι, δὲν εἶμαι πιὰ ἡ ἴδια καὶ καταντῶ ν' ἀπομακρύνωμαι σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου.

Θλιμμένη σύζυγος

Κύριε,

Εἶμαι εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Ἔχω ἕνα παιδὶ ποὺ τὸ λατρεύω καὶ ἕναν ἄνδρα ποὺ τὸν ἀγάπησα, ἀλλὰ ποὺ μὲ ἀπογοήτευσε πολύ. Ἐνῶ ἀγαπῶ τὰ βιβλία, τὴν μουσική, τοὺς μορφωμένους ἀνθρώπους, ἐκεῖνος δὲν ἀγαπᾶ παρὰ τοὺς κατωτέρους ἀνθρώπους καὶ κοροϊδεύει τὴν ἀγάπη γιὰ ὅ,τι ὡραῖο. Εἶμαι πολὺ κουρασμένη ἠθικῶς.

Δακρυοποτισμένη

……

Κυρίες,

Διερωτήθην συχνότατα ἂν ὅλες οἱ δυστυχίες ποὺ πλήττουν τοὺς συγχρόνους γάμους δὲν προέρχονται ἀπὸ ἐσφαλμένη ἀντίληψι περὶ τοῦ τί εἶνε ἀκριβῶς ὁ γάμος. Ἀπὸ ἑνὸς καὶ πλέον αἰῶνος ἔχει δημιουργηθῆ μιὰ ἀξιολύπητη σύγχυσις μεταξὺ τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου, καὶ ἡ σύγχυσις αὐτὴ ἔκανε τὶς γυναῖκες, καὶ μάλιστα καὶ τοὺς περισσοτέρους ἄνδρες, νὰ μὴ ἀντιλαμβάνωνται πιὰ τὸ γάμο παρὰ μόνον ὡς γάμον ἐξ ἔρωτος. Εἶνε φανερὸν ὅτι ὁ γάμος ἐξ ἔρωτος ὑπῆρξε πάντοτε καὶ θὰ παραμείνη πάντοτε ὁ ἰδεώδης γάμος, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ διαρκῆ ὁ ἔρως ὅσο καὶ ὁ γάμος καὶ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι αὐτὸ εἶνε σπανιώτατο. Ἄν, λοιπόν, ξεκίνησε κανένας γιὰ τὸν γάμο μὲ μόνες ἀποσκευὲς ἢ μὲ μόνο κοινωνικὸ λόγο τὸν ἔρωτα, κινδυνεύει παραπολὺ νὰ βρεθῆ μιὰ μέρα μπροστὰ σ' ἕνα γάμο ποὺ κατάντησε ἄσκοπος, ἀφοῦ ὁ ἔρως δὲν ἀποτελεῖ πιὰ τὸ στοιχεῖο του.

Οἱ παλαιότεροι ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ οἱ χθεσινοί, εἶχαν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἰδέα γιὰ τὸ γάμο. Τοὺς ἄρεσε, ὅπως σὲ μᾶς, νὰ βάζουν ἔρωτα στὸ γάμο, δὲν θεωροῦσαν ὅμως τὸν ἔρωτα βάσι τοῦ γάμου, ἀλλὰ συμπληρωματικὴ εὐτυχία. Ἡ βάσις τοῦ γάμου ἦταν γι' αὐτοὺς ἡ οἰκογένεια. Ἐπαντρεύοντο πρῶτα καὶ κυρίως γιὰ νὰ δημιουργήσουν οἰκογένεια καὶ ν' ἀποκτήσουν παιδιά. Ἔτσι ἄφιναν τὶς περισσότερες φορὲς τὴν ἐκλογὴ τοῦ συζύγου ὄχι στὴ νέα, ἀλλὰ στοὺς γονεῖς, οἱ ὁποῖοι καλλίτερα ἀπ' τὴν κόρη τους ἦσαν ἱκανοὶ νὰ βροῦν τὸν καταλληλότερο καὶ νὰ πετύχουν τοὺς πιὸ καλοὺς ὅρους γιὰ τὴν δημιουργία τῆς οἰκογενείας. Ὁ ἔρως ἐρχόταν κατόπιν καὶ συχνότερα ἀπ' ὅ,τι νομίζετε. Κι' ἂν δὲν ἐρχόταν ὁ ἔρως, ὑπῆρχε ἡ φιλία καὶ ἐπὶ πλέον ἡ συνείδησις τοῦ καθήκοντος, ποὺ τότε εἶχε κάποια σημασία.

Οἱ λόγοι διενέξεως ὅμως, οἱ τόσο συχνοὶ στὰ σημερινὰ ἀνδρόγυνα, ἀπεφεύγοντο τότε τὶς περισσότερες φορὲς μὲ τὴν φρόνιμη ἐκλογὴ τῶν γονέων. Ἐξ ἄλλου, ἡ γέννησις πολλῶν παιδιῶν ἐχαλύβδωνε τὴν ἕνωσι τῶν συζύγων καὶ ἡ γυναῖκα εὕρισκε σ' αὐτὰ ἕνα καταφύγιο ὅταν τὴν ἀπεγοήτευεν ὁ ἄνδρας της. Ἂν οἱ σύζυγοι δὲν συμφωνοῦσαν πάντοτε, ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εὕρισκαν στὰ παιδιά τους ἕνα πεδίο συνεννοήσεως. Εἶνε βέβαιον ὅτι δὲν μποροῦμε πιὰ νὰ ἐλπίζωμε πὼς θὰ ξαναγυρίσωμε στὸν σοφὸ αὐτὸ τύπο τοῦ γάμου καὶ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι σήμερα δὲν θὰ μὲ ἱκανοποιοῦσε ἀπολύτως. Οἱ σημερινοὶ σύζυγοι θέλουν νὰ εἶνε καὶ νὰ μείνουν ἐρασταί, μὲ παπᾶ καὶ μὲ στεφάνι. Φαντάζονται ὅτι ὁ ἔρως τους θὰ εἶνε ἰσόβιος. Κι' ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει τίποτε νὰ τὸν ἀντικαταστήση, ὅταν πεθάνη ἀπὸ φυσικὸ θάνατο, ὁ γάμος δὲν ἔχει πιὰ κανένα λόγον ὑπάρξεως, καὶ τὸ διαζύγιο ἔρχεται μόνο του.

Ἐπιθυμήσατε καὶ οἱ δύο, κυρίες μου, ἕνα σύζυγο ποὺ νὰ εἶνε ὁ αἰώνιος ἐρωτευμένος, ἕνα σύζυγο εὐαίσθητο στὶς λεπτότητες τοῦ χαρακτῆρός σας, ἕνα σύζυγο ἐραστὴ καὶ τίποτε περισσότερο. Τυχαίνει ὅμως νὰ εἶνε ἁπλούστατα καὶ κοινότατα ἕνας ἄνδρας, ὁ ἄνδρας ποὺ ὑπῆρξε, χωρὶς ἀμφιβολία, πάντοτε, ἀλλὰ ποὺ σεῖς τὸν ἀντιλαμβάνεσθε σήμερα, γιατὶ ἔχει χλιάνει ὁ ἔρως καὶ τῶν δυό σας. Προσπαθῆστε, λοιπόν, νὰ βλέπετε σ' αὐτὸν μονάχα ἕνα σύζυγο, δηλαδὴ τὸν ἄνδρα ποὺ ἐργάζεται γιὰ τὸ σπίτι του καὶ μονάχα — ἀφοῦ ἔχετε καὶ οἱ δυὸ παιδιά — τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σας. Καὶ νὰ γίνετε κι' ἐσεῖς ἡ γυναῖκα τοῦ νοικοκυριοῦ σας καὶ ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ σας, πρᾶγμα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ φανῆ σὲ πολλὲς ἄλλες γυναῖκες ἀξιοζήλευτη τύχη. Κατὰ τὰ ἄλλα μπορεῖτε νὰ ἔχετε τὴν ἐσωτερικὴ ζωή σας. Κρατῆστε τὰ προσωπικά σας γοῦστα, ἀγαπᾶτε τὴ μουσικὴ καὶ τὴ λογοτεχνία, ἀλλὰ μὴ περιμένετε ἀπ' τοὺς ἄνδρες σας μιὰ εὐαισθησία ποὺ δὲν θὰ τὴν ἔχουν ποτὲ καὶ μὴ ἐλπίζετε ὅτι οἱ κάπως βάναυσοι αὐτοὶ νέοι θὰ προσηλυτισθοῦν ξαφνικὰ στὴν ποίησι καὶ στοὺς ὡραίους τρόπους. Νὰ εἴσθε ἐπιεικεῖς στὶς ἀδυναμίες τους καὶ νὰ στρέφετε στὰ παιδιά σας ὅ,τι ὡραῖο καὶ λεπτὸ ἔχετε μέσα σας.

ΣΑΙΝ - ΠΡΕ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

ΟΡΕΞΕΙΣ, ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ, ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Θρόνοι καὶ θρόνοι κατέρρευσαν. Θέλετε ἐν τούτοις νὰ μάθετε τὶς γαστρονομικὲς προτιμήσεις τῶν διαφόρων Βασιλέων; Ἐὰν ναί, διαβάστε καὶ...ἀπολαύσετε:

Ἀρχίζουμε ἀπ' τὸν δυστυχῆ Τσάρο τῆς Ρωσσίας, τὸ θῦμα τῶν μπολσεβίκων.

Τὸ μέγα γεῦμα στὸ τσαρικὸ παλάτι γινόταν τὴν 1 μ.μ. Τὸ ἀπόγευμα στὶς τέσσαρις ἐσερβίρετο τὸ δειλινόν. Τὸ πρόδειπνον ἐλάμβανε χώραν στὶς ἑπτὰ καὶ μισὴ καὶ τέλος ἡ τσαρικὴ οἰκογένεια ἐδείπνοῦσε τὸ μεσονύκτιον.

Τὰ φαγητὰ τῶν τσαρικῶν γευμάτων ἦσαν ἁπλᾶ, ἀλλὰ πολὺ θρεπτικά. Ὁ Τσάρος δὲ περιποιόταν ὅλως ἰδιαιτέρως τοὺς καλεσμένους του, καθὼς καὶ ἡ Τσαρίνα ὑποβοηθοῦσε τὸν σύζυγό της στὶς περιποιήσεις του. Ἀπὸ ἀπόψεως φιλοξενίας ἡ Ρωσικὴ Αὐλὴ ὑπῆρξεν ἀναντιρρήτως ἡ πρώτη τοῦ κόσμου. Ἡ δὲ ἐθιμοτυπία στὰ ρωσικὰ γεύματα διατηροῦσε ἀρχαῖες ρωσσικὲς συνήθειες.

⁂

Ἐπίσης ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας Φραγκῖσκος Ἰωσὴφ δὲν ἦταν καθόλου κοιλιόδουλος. Ἀντιθέτως ὁ τροφοδότης τῶν ἀνακτόρων κόμης Κίνσυ ἦταν φαγᾶς ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων.

⁂

Ὁ περίφημος Σουλτάνος Ἀβδοὺλ Χαμὶτ ἔτρεμε τὰ φαγητὰ ποὺ τοῦ σερβίριζαν, φοβούμενος δηλητηρίασιν. Τὸ προσφιλέστερο γλύκισμά του ἦταν τὸ λουκοῦμι, τὸ ὁποῖο συνώδευε μὲ καθαρώτατο νεράκι.

⁂

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας Ἀλφόνσος ΙΒ', ὑπεβάλλετο σὲ αὐστηροτάτη δίαιτα. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὴν μητέρα του ποὺ δὲν ἤπιε σαμπάνια οὔτε μιὰ φορὰ στὴ ζωή της!

⁂

Ὁ ἔκπτωτος βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας δὲν ἦταν οὔτε αὐτὸς φίλος τῶν καρυκευμάτων. Ἀπαιτοῦσε ὅμως ὅπως παρατίθεται πάντοτε στὰ γεύματά του κονσομὲ μὲ ρύζι καὶ βραστό. Ἔτρωγε πολὺ γρήγορα καὶ τοῦ ἄρεσε ἡ ποικιλία.

Η ΜΗΧΑΝΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἕνας φελλὸς σαμπάνιας τινάχθηκε μὲ κρότο.

Ὁ Οὐΐλλιαμ Μπάρνετ, ποὺ ἀκουμποῦσε τοὺς ἀγκῶνες του στὸν πάγκο τοῦ μπάρ, πετάχθηκε καὶ γύρισε πίσω, φέρνοντας ζωηρὰ τὸ χέρι του στὴ πισινή του τσέπη.

Ἕνας νέος, ποὺ τὸν κύτταζε ἀπὸ μακρυά, ἔσκασε στὰ γέλια. Σηκώθηκε καὶ τὸν πλησίασε:

—Χέλλο, μπόϋ! τοῦ εἶπε. Νομίζεις πὼς βρίσκεσαι ἀκόμη στὸ Σικάγο κι' ὅτι ἀκοῦς πυροβολισμούς;

Ὁ Μπάρνετ ξαναβρῆκε συγχρόνως τὴν ἀναπνοή του καὶ τὸ χαμόγελό του.

—Γειά σου, Μίκι Ο' Μπρέν! ἀπάντησε. Εἶμαι ἠλίθιος, ἀλήθεια. Ἀλλὰ τὰ νεῦρα μου ἔχουν κλονισθῆ τόσο πολύ, ἐκεῖ κάτω!...Τί θὰ πάρης;

—Οὐΐσκυ.

Οἱ δυὸ φίλοι ἄδειασαν τὰ ποτήρια τους μονορρουφί. Ὁ Μπάρνετ ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

—Καὶ σὺ στὸ Παρίσι, Μίκε; εἶπε. Τί νεώτερα ἀπ' τὸ Σικάγο;

—Ὄχι μεγάλα πράγματα... Ἡσυχία. Ποῦ εἶνε οἱ ὡραῖες ἡμέρες τῆς ποτοαπαγορεύσεως.

Ὁ Μπάρνετ ἔκαμε μιὰ γκριμάτσα.

—Ὡραῖες ἡμέρες;... Ἐξαρτᾶται! ἀπάντησε. Ἔχω ἀκόμα ἀπὸ τότε μέσα στὸ στῆθος μιὰ σφαῖρα ποὺ μὲ ἐνοχλεῖ διαβολεμένα!

—Καὶ τὰ δολλάρια ποὺ μάζεψες; Σ' ἐνοχλοῦν κι' αὐτά;...

Ὁ Οὐΐλλιαμ ἔπιασε τὸν Μίκε ἀπ' τὸ μπράτσο.

— Πᾶμε νὰ καθήσωμε κάπου, μπόϋ, εἶπε. Σοῦ κάνω τὸ τραπέζι. Καί, γιὰ νὰ μ' ἀποζημιώσης, θὰ μοῦ διηγηθῆς μιὰ ὡραία ἱστορία... Σύμφωνοι;

⁂

Ὁ Μίκε ἄδειασε τὸ ποτήρι του.

—Μὲ περιποιήθηκες βασιλικά, Οὐΐλλιαμ, εἶπε. Θὰ σοῦ τὸ ξεπληρώσω: Θὰ σοῦ διηγηθῶ κάτι ἀληθινὰ ὤμορφο... Θυμᾶσαι τὸν Μὰκ Βάρτον τὸ «βασιληᾶ τῶν γκάγκστερ»;

—Καὶ βέβαια. Τί γίνεται αὐτὸς ὁ γερο-κατεργάρης;

—Καλά, ὑποθέτω... Εἶνε σκεπασμένος μὲ μερικὲς σπιθαμὲς χῶμα!

—Ἀδύνατον! φώναξε ὁ Μπάρνετ. Κατάφεραν νὰ τὸν σκοτώσουν;

—Ναί. Καὶ σὲ βεβαιῶ ὅτι ἦταν μιὰ δουλειὰ περίφημη!

—Ὅταν ἔφυγα ἀπ' τὸ Σικάγο, ὁ Μὰκ ἦταν ἀπρόσιτος...Οἱ σωματοφύλακες, τὸ θωρακισμένο αὐτοκίνητό του, ὅλα ἔκαναν ἀδύνατη κάθε ἀπόπειρα ἐναντίον του.

—Καὶ ὅμως τὸν σκότωσαν... Καὶ ξέρεις τί τὸν ἔφαγε; Ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ ρεκλάμα!

—Μπᾶ, μπᾶ;... Ἔλα, Μίκε, πές μου ὅλη τὴν ἱστορία!

—Ἡ ματαιοδοξία ἦταν τὸ μεγάλο ἐλάττωμα τοῦ Βάρτον. Ἔνοιωθε τὴ μεγαλύτερη χαρά, ὅταν ἔβλεπε τὴ φωτογραφία του στὴν πρώτη σελίδα τῶν ἐφημερίδων. Ἀντὶ νὰ ἀποφεύγη τὶς δημοσιογραφικὲς συνεντεύξεις, τὶς προκαλοῦσε. Ὡστόσο, οἱ συνεντεύξεις αὐτὲς παρουσίαζαν κάποιο κίνδυνο: Τρεῖς ρεπόρτερς τὶς πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους... Οἱ σφαῖρες δὲν προοριζόντουσαν, βέβαια γι' αὐτούς. Ἀλλὰ ὁ Μὰκ εἶχε διαρκῶς τὰ μάτια του τέσσερα, κι' ἔπεφτε κάτω στὴ στιγμὴ μόλις ἔβλεπε γυρισμένο ἐπάνω του ἕνα ὅπλο!...

»Μιὰ μέρα, ὁ Βάρτον ἀπεφάσισε νὰ πάη σὲ κάποιο μεγάλο γεῦμα. Ἔλαβε βέβαια τὶς προφυλάξεις του. Τρεῖς σωματοφύλακες, ἄσσοι τοῦ ρεβόλβερ, δὲν ἔφευγαν ἀπὸ κοντά του. Τὸ θωρακισμένο αὐτοκίνητό του σταμάτησε ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ρεστωράν. Τὰ πρωτοπαλλήκαρά του κατέβηκαν, κύτταξαν γύρω μὲ προσοχή. Τίποτε τὸ ὕποπτο. Μόνο μερικοὶ φωτογράφοι καὶ ὀπερατέρ, ἕτοιμοι νὰ δράσουν...

⁂

»Ὁ Μὰκ κατέβηκε καὶ ἄφησε εὐχαρίστως νὰ τὸν φωτογραφίσουν. Ἔξαφνα ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του μούγκρισε κι' ἔφερε γρήγορα τὸ χέρι του στὴν ἀριστερὴ μασχάλη του, ὅπου βρισκόταν τὸ πιστόλι του...

»—Τί τρέχει; ρώτησε ζωηρὰ ὁ Μάκ.

»Ὁ ἀκόλουθός του τοῦδειξε μὲ μιὰ ματιὰ ἕνα ἄνθρωπο ποὺ κινηματογραφοῦσε μὲ τὴ μηχανή του κάποιο γνωστὸ δικηγόρο. Ὁ δικηγόρος ἐκεῖνος ποζάρισε γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ ρεστωράν, ἐνῷ ὁ φακὸς τὸν παρακολουθοῦσε. Ἡ μηχανὴ εἶχε ἕνα κοντάκι, σὰν τοῦ τουφεκιοῦ, ποὺ ἀκουμποῦσε στὸν ὦμο τοῦ ὀπερατέρ. Ὁ Μὰκ πλησίασε μὲ κάθε προφύλαξι καὶ κύτταξε τὸν ὕποπτο τύπο. Ἐκεῖνος ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ σακκούλα μερικὰ φίλμ καὶ τὰ πέρασε στὴ μηχανή του. Ἔπειτα σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸν Μὰκ καὶ τοῦ εἶπε φαιδρά:

»—Ἔξυπνη ἐφεύρεσις ἔ; Αὐτὲς οἱ αὐτόματες μηχανὲς λήψεως εἶνε βαρειές, δυσκίνητες. Δύσκολα μπορεῖ κανεὶς νὰ παρακολουθήση μὲ τὸ φακό τους τοὺς ἀνθρώπους, δίχως νὰ τρέμη τὸ χέρι του. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ κοντάκι δίνει στὸ δικό μου μηχάνημα μιὰ πρώτης τάξεως σταθερότητα. Ἡ σειρά σας, τώρα, ἂν θέλετε, μίστερ Βάρτον!

»Ἱκανοποιημένος καὶ φουσκωμένος σὰν γάλος, ὁ Μάκ, στάθηκε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ ὀπερατέρ. Ἀπομάκρυνε μάλιστα τοὺς σωματοφύλακάς του, θέλοντας νὰ παρουσιασθῆ μόνος στὸ πανὶ τῶν κινηματογράφων τοῦ Σικάγου.

»—Ἕτοιμος; ρώτησε ὁ ὀπερατέρ, ἑτοιμάζοντας τὴ μηχανή του. Στρίψετε λίγο πιὸ ἀριστερά, μίστερ Μὰκ Βάρτον.

..»Ὁ Βάρτον ὑπάκουσε, χαμογελῶντας. Καὶ παρουσίασε τὸ πλατὺ στῆθος του στὸ φακό..καὶ στὸ θαυμάσιο πιστόλι Μάουζερ, τὸ κρυμμένο ἐπιτηδειότατα μέσα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς μηχανῆς!

»Ἀντήχησε μιὰ σειρὰ ἀπὸ πυροβολισμούς, κι' ὁ Μὰκ σωριάστηκε κάτω. Πρὶν προλάβουν οἱ σωματοφύλακές του νὰ τραβήξουν τὰ ὅπλα τους, βρῆκαν κι' αὐτοὶ τὴν ἴδια τύχη.

»Ἕνα γρήγορο αὐτοκίνητο περίμενε, λίγα μέτρα μακρύτερα, μὲ τὸ μοτὲρ ἀναμμένο. Μ' ἕνα πήδημα ὁ ψευτοοπερατὲρ βρέθηκε σὲ ἀσφάλεια. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε ἀμέσως κι' ἀπομακρύνθηκε ὁλοταχῶς. Μάταια ὅμως προφύλαξι, γιατὶ οἱ μάρτυρες τῆς σκηνῆς, σαστισμένοι καὶ τρομαγμένοι, δὲν ἐσκέφθησαν καθόλου νὰ κυνηγήσουν τὸ δολοφόνο...

»Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου! Δόσε μου ἕνα τσιγάρο, Οὐΐλλιαμ..., Κι' ἂν λυπᾶσαι τώρα τὰ λεπτὰ ποὺ πλήρωσες γιὰ τὸ φαγητό, πές μου το!...

ΜΑΞ ΣΙΓΚΛΕΡ

'Ιδιοκτησία
Κ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία

Συνδρομαί: Ἐτησία Δραχ. 5200
Ἑξάμηνος » 2600

Θησαυρός
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Διευθυντὴς
Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γραφεῖα: Ὁδὸς Σανταρόζα 5
Τηλέφωνον: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 221 ◆ ΑΘΗΝΑΙ 13 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1942 ◆ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 100

ΕΜΜΕΤΡΟ "ΡΕΠΟΡΤΑΖ,,

Στὸν ἄλλο κόσμο

Ὑπὸ Γ. ΘΙΣΒΙΟΥ

5ον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕ ΤΟΝ ΣΟΦΟΚΛΗ

Στὸν καφενὲ καθήμενος καὶ καφεδάκι πίνων
ἀπὸ χαρουποκούκουτσα μὲ μίγματα λουπίνων,
τὸν Σοφοκλῆ παρατηρῶ, νὰ πίνη τὸ οὐζάκι του
καὶ ξεκινάω, μιὰ καὶ δυὸ καὶ πάω στὸ τραπεζάκι του.
Τὸν χαιρετῶ, μὲ χαιρετᾶ καὶ μὲ ρωτᾶ:
— Ποιὸς εἶστε;
Τοῦ δείχνω τὴν ταυτότητα καὶ μ' ἀπαντᾶ:
— Καθῆστε!

Κουβέντ' ἀμέσως πιάνουμε καὶ λέμ' ἀνελλιπῶς
καὶ τελειωμὸ δὲν ἔχουνε τά: ποῦ καὶ τί καὶ πῶς.
—Ἀπὸ τὴ γῆ μᾶς ἔρχεσαι;
— Ναί, κάτ' ἀπ' τὴν Ἀθήνα.
— Πῶς εἶν' ἐκεῖ τὰ πράγματα;
— Πολὺ καλὰ καὶ φίνα!

— Ποὺ λές, στὴ γῆ σὲ γύρευα, στὸν οὐρανὸ σὲ βρῆκα.
Τί χαμπαράκια, τὸ λοιπόν; Τί γίνεται ἡ Μαρίκα;
— Γιὰ ποιὰ Μαρίκα μὲ ρωτᾶς;
—Ἡ Κοτοπούλη! Ποι' ἄλλη;
Εἶναι καὶ τώρα τραγωδός, σὰν ἄλλοτε, μεγάλη;
—Ἔχω καιρὸ νὰ τὴν ἰδῶ.. Δὲν βγαίνει στὴ σκηνή.
— Γιατί;
— Διότι τ' ὄνομα, τὸν κόσμο συγκινεῖ.
— Παίζει πολὺ δραματικά;
— Δὲν λέω αὐτό, παππούλη.
— Μὰ τότε πῶς τοὺς συγκινεῖ;
— Τὴν λένε... Κοτοποῦλι!

ΤΡΑΒΑ ΚΟΡΔΟΝΙ

— Δὲν ἔχει πλέον θίασο;
— Πῶς! ἔχει μουσικό!
— Καὶ τρέχει πάντα τὸ κοινόν;
— Μά, εἶναι φυσικό!
— Τί ἔργο παίζει, δὲ μοῦ λέ;
— «Ἀλάτι καὶ πιπέρι».
— Ποιὸς συγγραφεὺς τῆς τὤγραψε;
—Ἀπ' ἔξω τὤχει φέρει.
— Κατάλαβα... Μετάφρασις. Γιὰ πές μου ἀκόμα κάτι...
Εἶναι καλὸ τὸ ἔργο αὐτό;
— Τοῦ λείπει τὸ... ἀλάτι!

ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Ἀφίνω πιὰ τὸν καφενὲ καὶ βγαίνω παρὰ ἔξω,
στοῦ Παραδείσου τὰ στενά, γιὰ ρεπορτὰζ νὰ τρέξω.
Περνῶ τὴν πρώτην πάροδον περνῶ καὶ τὴν δευτέραν
καὶ βάζω μπρὸς ταχύτητα, τῆς πρώτης, ταχυτέραν.
Τὴν τελευταίαν ἀτραπὸν διέρχομαι ταχέως,
κι' ἀσθμαίνων, παντοτε, περνῶ τρεῖς τέσσερις γηλόφους.
Ἀλλὰ καὶ πάλι, καθ' ὁδόν, μοιραίως καὶ τυχαίως,
τὸν Ὀδυσσέα συναντῶ, μ' ἐφτὰ - ὀχτὼ συντρόφους.

Τὸν σταματῶ, τὸν χαιρετῶ, μὲ ἀντιχαιρετᾶ
κι' ἡ λιμασμένη λίμα μας, στιγμὴ δὲν σταματᾶ:
— Τί γίνετ' ὁ Τηλέμαχος; Τί κάνει ἡ Πηνελόπη;
— Μὴν τὰ ρωτᾶς, ρὲ Θίσβιε, τοὺς τάραξα στὸ λόπι!
— Σκαρώνεις κάνα τέχνασμα;
— Ξηγιέμαι πονηρά!
— Γιὰ πές μου, τί τεχνάσματα;
— Γιὰ μαύρη ἀγορά!

Τὸν ἄφησα, τὸν ἄφησα, τεχνάσματα νὰ πῆ
κι' ἀπάνω στὴ συζήτησι, ποὺ δός του καὶ διήρκει,
τοῦ κάνω μιὰν αὐθόρμητη, μικρὴ διακοπή:
— Καὶ τοὺς συντρόφους ποῦ τοὺς πᾶς;
— Τοὺς πάω γιὰ τὴν Κίρκη!
— Ξανὰ στὴν Κίρκη;
— Βέβαια... Αὐτὴ θὰ τοὺς γλυκάνη
κι' ἀπάνω στὴν ζαλάδα τους, γουρούνια θὰ τοὺς κάνη!
— Κατόπιν;
— Εἶσαι κι' ἔξυπνος...
— Ναί...
— Φτοῦ! μὴ σὲ βασκάνω!
— Δὲν ἐννοῶ...
— Λουκάνικα, κατόπιν, θὰ τοὺς κάνω.
Κατάλαβες;
— Κατάλαβα!
— Μετὰ θὰ τὰ πουλήσω
κι' ἐφτὰ ἑκατομμύρια, μὲ δαύτους θὰ κερδίσω.

(Ἡ συνέχεια καὶ πάλι
εἰς τὴν ἔκδοσι τὴν ἄλλη

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Φθινόπωρο

ὑπὸ Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Μὲ τὸ βραδὺ ρυθμὸ τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς συνέσεως ποὺ εἶνε τὸ χαρακτηριστικό του γνώρισμα, τὸ φθινόπωρο κρούει τὶς πύλες μας. Ἔφθασε μὲ τὶς ντάλιες καὶ μὲ τὰ χρυσάνθεμά του. Δὲ βιάζεται νὰ περάση. Ἔχει τὴν ὑπομονὴ τῆς σοφίας. Περιμένει. Σήμερα αὔριο, τὸ καλοκαῖρι θὰ ἐκπνεύση στὰ πόδια του καὶ τὸ φθινόπωρο, ἡ πιὸ γλυκειὰ ἀπὸ τὶς ἐποχές, θ' ἁπλώση τὴ γοητεία του στὴν πλᾶσι.

Τί θὰ ἦταν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου χωρὶς τὴν πνοὴ τοῦ φθινοπώρου, δίχως τὴν προσδοκία αὐτὴ τῆς περιόδου τῆς συγκεντρώσεως; Ἡ ἄνοιξι εἶνε ἡ ἐπανάστασι. Ἀναστατώνει τοὺς νέους, ταράζει τοὺς γέρους, μαστιγώνει τὶς αἰσθήσεις μας κρατεῖ σὲ μιὰ κατάστασι ὑπερδιεγέρσεως ποὺ δὲν ξέρουμε πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσουμε. Τὸ καλοκαῖρι εἶνε ἡ διαρροὴ καὶ ἡ ἀποσύνθεσι. Μᾶς παραλύει. Νερουλιάζει τὸ μυαλὸ καὶ τὸ σῶμα μας. Εἴμαστε ἀνίκανοι νὰ ἐργασθοῦμε, ἀνίκανοι νὰ σκεφθοῦμε καί, φλεγόμενοι, ἀναζητοῦμε τὸν πάγο, τὴν θάλασσα, τὸ βουνό, τὴν ὁποιαδήποτε γωνιὰ ποὺ θὰ μᾶς ἐξασφαλίση τὴν παρηγοριὰ τῆς δροσιᾶς. Ὁ χειμῶνας πάλι μᾶς θέλει σκυμμένους στὴν προυπάθεια. Μᾶς καλεῖ στὴ δουλειά. Σ' αὐτὸν ἐμπιστευόμαστε τὰ μεγάλα ἔργα μας. Τὸν περιμένουμε γιὰ νὰ ριχθοῦμε στὰ σοβαρὰ στὴν παραγωγή μας.

Τὸ φθινόπωρο εἶνε ἡ περισυλλογή. Περισυλλογὴ στὸν ἑαυτό μας. Στροφὴ σ' ἐμᾶς τοὺς ἰδίους: Νὰ πλησιάσουμε τοὺς ἑαυτούς μας, ν' ἀνασκοπήσουμε τὸ παρελθόν, ν' ἀτενίσουμε πρὸς τὸ μέλλον, νὰ γυρίσουμε πρὸς τὰ πίσω στὶς σελίδες τοῦ ἡμερολογίου μὲ τὰ ἔργα καὶ μὲ τὶς σκέψεις μας, νὰ ὁραματισθοῦμε αὐτὲς ποὺ πρόκειται νὰ γράψουμε τὸν ὑπόλοιπο χρόνο, ν' αὐτοεξετασθοῦμε, ν' αὐτοαναλυθοῦμε, ν' αὐτογνωρισθοῦμε καλλίτερα, σὰν τοὺς ζωγράφους ποὺ κάθονται ἀντίκρυ στὸν καθρέφτη τους καὶ ζωγραφίζουν τὴν μορφή τους.

Μόνο τὸ φθινόπωρο κατέχει τὴν ὑψηλὴ τέχνη νὰ ἑτοιμάζη ἕνα τέτοιο πλαίσιο κατάλληλο γιὰ τὴ συγκέντρωσι καὶ τὴν περισυλλογή. Μόνο αὐτὸ ξέρει νὰ μᾶς λυτρώνη ἀπὸ τὸν πυρετὸ τῆς ζωῆς, ἕνα πυρετὸ ποὺ μᾶς θερμαίνει γιὰ ἔργα καλά, γιὰ ἔργα κακά, γιὰ ἔργα μεγάλα, γιὰ ἔργα ταπεινά. Αὐτὸ ὑψώνει τὴ λευκὴ σημαία τῆς ἀνακωχῆς. Ὁ πυρετὸς τῆς κινήσεως παραχωρεῖ τὴ θέσι του στοὺς ρεμβασμοὺς καὶ στὶς ὀνειροπολήσεις. Καὶ μὴ νομίσετε ὅτι οἱ ρεμβασμοὶ αὐτοὶ εἶνε μιὰ κατάστασι νοσηροῦ ρωμαντισμοῦ. Οὔτε ἡ ὀνειροπόλησι συμπίπτει μὲ τὴν κατάστασι τῆς ὀδυνηρῆς μελαγχολίας. Οἱ ρεμβασμοί, στοὺς ὁποίους μᾶς ὁδηγεῖ τὸ φθινόπωρο εἶνε ἡ ἁπαλὴ ἐνατένισι τῶν περασμένων, εἶνε ἡ πρόσκλησι στὴν ἀνάμνησι. Ἀνάμνησι τῶν χαρούμενων καὶ τῶν θλιβερῶν γεγονότων τοῦ βίου μας. Ἀλλὰ εἴτε χαρὲς μᾶς ἔχει δώσει ἡ ζωή, εἴτε μᾶς ἔχει ποτίσει μὲ τὸ ποτήρι τῆς λύπης, κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ φθινοπώρου, τὰ εὐχάριστα καὶ τὰ δυσάρεστα ἀποχρωματίζονται, καὶ ἡ ἀνάμνησι ἔρχεται, χωρὶς νὰ φέρνη τὴ χαρά, δίχως νὰ δίνη τὴ λύπη, μιὰ ἀνάμνησι ἁπαλή, ἀνώδυνη, θωπευτική, ποὺ μᾶς γεμίζει τὴν ψυχὴ μὲ τὴ πιὸ γλυκειὰ κι' εὐπρόσδεκτη μελαγχολία.

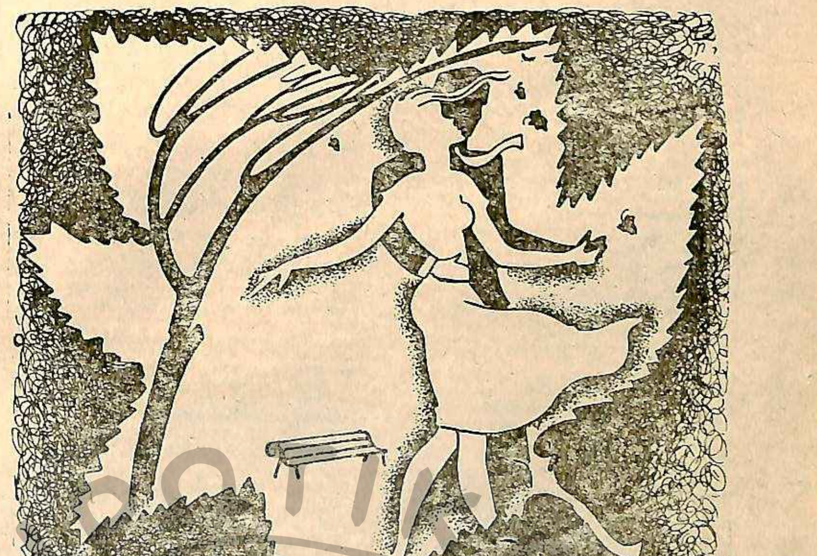

Μιὰ τέτοια μελαγχολία μὴν τὴ φοβηθῆτε. Δὲν κουράζει αὐτή, ἐξευγενίζει, μᾶς κάνει καλλίτερους, πιὸ ἀντικειμενικοὺς ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας, μὲ περισσότερη κατανόησι ἀπέναντι τῶν ἄλλων, μᾶς επαναφέρει στὶς τάξεις τοῦ «ἀνθρώπου», ἀπὸ τὶς ὁποῖες μᾶς ἀπομακρύνουν — πόσο συχνά! — τὰ συμφέροντα, ὁ ἀγῶνας τῆς ὑπάρξεως, τὰ πάθη, οἱ κακίες, οἱ μικρότητές μας.

Τὴν ἐπάνοδο αὐτὴ τὴν ὀφείλουμε στὸ φθινόπωρο. Φορέας τῆς ἁπαλότητος θὰ βαδίση σὲ λίγο ἀπάνω στὰ κίτρινα φύλλα του. Οἱ ἄνθρωποι τὸ ὑποδέχονται μὲ ἀγαλλίασι. Ὅλες οἱ ἄλλες ἐποχὲς ἔχουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς φίλους των, τοὺς συμπαθοῦντας καὶ τοὺς ἀντιπαθοῦντας. Τὸ φθινόπωρο δὲν ξέρει παρὰ μόνο φίλους. Δὲν ἐγνώρισα κανένα μὲ ἐχθρικὲς διαθέσεις ἀπέναντί του. Οἱ ποιητὲς τὸ τραγούδησαν ὅσο καμμιὰν ἄλλη ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ τραχειὰ ἡ ψυχὴ ποὺ θὰ μείνη ἀνεπηρέαστη ἀπὸ τὸ χάδι τοῦ φθινοπώρου. Ἀλλὰ θηρία δὲν εἴμαστε. Θηρία μᾶς κάνουν οἱ περιστάσεις. Γιὰ ὅλους ὅμως καὶ γι' αὐτοὺς ποὺ σκληρύνθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀντίξοους ἀνέμους, καὶ γι'

Ρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ἡ ζωή μας εἶναι θέατρο

Τὸ καλοκαῖρι τελειώνει

(Στὴ βεράντα ἑνὸς παραθαλάσσιου κοσμικοῦ ξενοδοχείου, τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ. Ὁ ἥλιος, ὁ πιὸ καθυστερημένος κολυμβητὴς τῆς ἡμέρας, βουτάει, μακρυά, μέσ' στὰ κύματα. Μιὰ παχειὰ κυρία συζητεῖ μὲ μιὰ κυρία ξεραγκιανή, ἕνας πιτσιρῖκος ἕξη ἐτῶν φλυαρεῖ ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων, μιὰ πληχτικὴ δεσποινὶς μονάζει γιατὶ δὲ βρίσκεται κανεὶς νὰ τῆς κρατήσῃ συντροφιά. κι' Ἐκεῖνος, ἡλικίας εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν, ἡλιοκαμμένος, ἔχει ξεμοναχιάσει σὲ μιὰ γωνιὰ Ἐκείνην, ἐτῶν δεκαεννέα, μὲ ὕφος μᾶλλον ρωμαντικὸ κι' ἐπιδερμίδα ἐντελῶς μπρούτζινη).

Ἐκεῖνος: Θὰ πᾶμε, λοιπόν, αὔριο γιὰ ψάρεμα;

Ἐκείνη: Ὄχι. Βαρέθηκα νὰ ψαρεύω καὶ νὰ μὴν πιάνῃ τίποτε τὸ ἀγκίστρι μου...

Ἐκεῖνος: Στὴ θάλασσα, δηλαδή.. Γιατί, στὴν ξηρά, πιάνει καὶ παραπιάνει...

Ἐκείνη *(γελάει)*: Εἶσαι πολὺ καλός..

Ἐκεῖνος: Ἀπόψε;...

Ἐκείνη: Τί ἀπόψε;

Ἐκεῖνος: Δὲ θὰ βγοῦμε περίπατο στὸ φεγγάρι;..

Ἐκείνη: Ἀπόψε εἶμαι πολὺ κουρασμένη. Λέω νὰ κοιμηθῶ...

Ἐκεῖνος: Καὶ κάνεις πολὺ ἄσκημα..

Ἐκείνη: Γιατί;

Ἐκεῖνος: Πρέπει ν' ἀποφεύγουμε ὅσο μποροῦμε τὸν ὕπνο, ἀφοῦ, μοιραίως, θὰ κοιμηθοῦμε κάποτε γιὰ πάντα...

Ἐκείνη *(μ' ἕνα ρῖγος)*: Ἐγώ, πάντως, ἔχω διάθεση νὰ κοιμᾶμαι καὶ πρὶν πεθάνω...

Ἐκεῖνος: Ἰδιοτροπία σου. Μιὰ φορά, νὰ ξέρῃς, ἅμα δὲ σ' ἔχω δίπλα μου, μοῦ λείπεις ἀφάνταστα...

. . . .

Ἡ παχειὰ κυρία *(στὴν ξεραγκιανή)*: Ἔτσι ποὺ λέτε, λοιπόν, ἀγαπητή μου... Μ' αὐτὴ τὴν ἀλοιφή, σβύσαν ὅλα τὰ σπυράκια μου.

Ἡ ξεραγκιανὴ κυρία *(μ' ἐνδιαφέρον)*: Ἔχετε τὴ συνταγή της;

Ἡ παχειὰ κυρία: Μά, φυσικά. Γίνεται ἀπὸ πικραμύγδαλα, κοπανισμένους σπόρους πεπονιοῦ, ζάχαρη καὶ θαλασσινὸ νερό!

. . . .

Ἐκείνη *(ἀποσύρει τὸ χέρι της, ποὺ Ἐκεῖνος ἔχει πιάσει ζεστά)*: Μήπως θὰ μοῦ ξαναπῇς ὅτι μ' ἀγαπᾶς;...

Ἐκεῖνος: Γιατὶ νὰ μὴ στὸ ξαναπῶ, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ἀγάπη εἶν' ἡ συνισταμένη τῆς ζωῆς μου;...

Ἐκείνη *(σοβαρά)*: Ἄκουσε. Δὲν ξέρω γιατί, ἀπόψε θέλω νὰ σοῦ μιλήσω μὲ εἰλικρίνεια: Οἱ γνωριμίες τοῦ καλοκαιριοῦ εἶν' ὅλες κοινότυπα ἴδιες, ἀρχίζουνε, δηλαδή, μὲ τὸ καλοκαῖρι, καὶ τελειώνουνε μαζὶ μ' αὐτό.

. . . .

Ὁ ἐξαετὴς πιτσιρῖκος *(συνεχίζει τὶς ἐρωτήσεις του)*: Μπαμπᾶ, τὸ Παλιὸ Φάληρο τὸ λένε παλιὸ γιατὶ ἔχει πολλοὺς γέρους;...

. . . .

Ἐκεῖνος: Ὄχι δά! Δὲν πιστεύω νὰ νομίζῃς πὼς καὶ ἡ δική μας γνωριμία εἶν' ἀπὸ κεῖνες ποὺ δημιουργοῦνται γιὰ νὰ περάσῃ πιὸ εὐδιάθετα ἡ ἐποχὴ τοῦ παραθερισμοῦ;

Ἐκείνη: Ἴσα-ἴσα, τὸ πιστεύω ἀπόλυτα. Κάθε νέος ποὺ θὰ γνωριστῇ μὲ μιὰ κοπέλλα, εἴτε στὸ βουνό, εἴτε στὰ μπάνια, νοιώθει πὼς βρῆκε ἐπὶ τέλους τὸ ἰδεῶδες του, τὸ ἀπόλυτο ἰδεῶδες του, καὶ νοιώθει τὸν ἑαυτό του βαθύτατα ἐρωτευμένον. Ἐνῶ δὲν συμβαίνει τίποτε απολύτως: Τὴν ψεύτικη αὐτὴ καὶ συμβατικὴ αἰσθηματικότητα τῆς ἐποχῆς, τὴν ἐμπνέουν οἱ μενεξεδένιες δύσεις πίσω ἀπὸ τὰ γκριζοσκότεινα βουνά, ἢ τὸ κῦμα τῆς θάλασσας τὴν ὥρα τῆς ἡλιοθεραπείας, ποὺ ἀπὸ αἰώνων ψιθυρίζει τὸ ἴδιο ἀναλλοίωτο τραγοῦδι τῆς ἀγάπης... Καὶ δίνονται ὅρκοι σχετικοί, καὶ δημιουργοῦνται ὄνειρα, καὶ συγκροτοῦνται ζευγάρια, ποὔχουνε κάθε λόγο νὰ πιστεύουνε πὼς εἶνε αἰωνίας διαρκείας... Κι' ὅμως... Οἱ ἀγάπες ποὺ δημιουργοῦνται στοὺς τόπους τοῦ παραθερισμοῦ, δὲν ἀντέχουν οὔτ' ἕνα εἰκοσιτετράωρο στὴν πρωτεύουσα... Ξεψυχᾶνε, κι' ὁ πρῶτος ἄνεμος τοῦ φθινοπώρου τοὺς διαλύει, μαζὶ μὲ τὴ σκόνη τῶν φτερῶν τῆς τελευταίας πεταλούδας... *(Ἐκεῖνος μένει ἀποσβολωμένος καὶ σιωπηλός).*

. . . .

Ἡ παχειὰ κυρία *(στὴν ξεραγκιανή)*: Κοπανᾶτε τοὺς σπόρους τοῦ πεπονιοῦ, προσθέτετε τὴ ζάχαρη καὶ τὰ πικραμύγδαλα, καὶ τὰ περιχύνετε ὅλα μὲ τὴ βρασμένη θάλασσα. Εἶνε ἕνα κι' ἕνα γιὰ τὰ μπιμπίκια...

. . . .

Ὁ ἐξαετὴς πιτσιρῖκος: Καὶ στὸ Νέο Φάληρο, μπαμπάκα, πᾶνε οἱ νέοι;...

. . . .

Ἐκεῖνος *(σκέπτεται νὰ τῆς ξαναπιάσῃ τὸ χέρι, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τολμάῃ)*: Ὥστε... Θὰ χωρίσουμε;..

Ἐκείνη: Εἶνε μοιραῖο!

Τὸ κῦμα *(ἀπ' τὴν ἀκτή, μελαγχολικά)*: Τὸ καλοκαῖρι τελειώνει... Τὸ καλοκαῖρι τελειώνει...

Ρ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἓν καὶ τὸ αὐτὸ

—Ἔχεις παρατηρήσει, ὅτι ὅποιος συνηθίζει νὰ φορῇ καπέλλο γίνεται φαλακρός;

—Ὄχι, ἀλλὰ ἔχω παρατηρήσει, ὅτι ὅποιος εἶνε φαλακρὸς συνηθίζει νὰ φορῇ καπέλλο.

Τί τὴν ἤθελαν

Τάκης.—Θεία, ἡ μαμᾶ σὲ παρακαλεῖ νἄρθῃς στὸ σαλόνι νὰ τραγουδήσῃς. Ἔχομε ἐπισκέψεις...

Ἡ θεία (ὑπερήφανη).—Ἔφθασα ἀμέσως.

Τάκης.—....ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ φύγουν!

Ἐν τάξει!

Ὁ σύζυγος.—Εἶνε γελοῖο μιὰ γυναῖκα νὰ λέῃ πάντοτε πὼς ἔχει τὴν ἴδια ἡλικία.

Ἡ σύζυγος.—Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ κάθε χρόνο λέω κι' ἕνα χρόνο...λιγώτερο.

Στὸ μεσιτικὸ γραφεῖο

—Ἔχω, κυρία μου, μιὰ πρώτης τάξεως μαγείρισσα γιὰ σᾶς. Χίλιες δραχμὲς μισθό, μιὰ φορὰ τὸν μῆνα ἔξοδο καὶ χωρὶς...ἐξάδελφο. Ἔχει ὅμως κι' αὐτὴ ἕνα ἐλάττωμα. Δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ...μαγειρική!

Ἡ διαφορὰ

Ὁ ράφτης.—Ἐγὼ βρίσκω ὅτι τὸ πανταλόνι αὐτὸ σᾶς ἔρχεται σὰν γάντι.

Ὁ πελάτης.—Σύμφωνοι. Μὲ τὴν διαφορὰ, ὅτι ἐγὼ τὸ θέλω νὰ μοῦ ἔρχεται σὰν...πανταλόνι!

Γιὰ νὰ μὴ γίνεται σπατάλη

Πελάτης.—Αὐτὰ τὰ τσιγάρα εἶνε μικρότερα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα!

Καπνοπώλης.—Μάλιστα κύριε.... Ὑπάρχει ὅμως λόγος γι' αὐτό. Ἐπειδὴ οἱ καπνοβιομήχανοι παρατήρησαν ὅτι ὁ τελευταῖος πόντος τοῦ τσιγάρου πετιέται ἀπ' τοὺς καπνιστάς, σκέφθηκαν νὰ τὸν καταργήσουν γιὰ νὰ μὴ γίνεται αὐτὴ ἡ σπατάλη!

Ἀνακάλυψις

—Ἀνεκάλυψα κάτι ποὺ θὰ κάνῃ κρότο!

—Τί πρᾶγμα;

—Ἕνα ἀθόρυβο μοτέρ!

αὐτοὺς ποὺ νομίζετε ὅτι εἶνε πλασμένοι ἀπὸ μπετὸν καὶ ἀπὸ σίδερο, γιὰ ὅλους ὑπάρχει κάποια στιγμὴ τρυφερότητος καὶ καλωσύνης. Τὸ φθινόπωρο δίνει τὸ σύνθημα στὴν ἐκδήλωσί τους. Τέτοια ἐποχὴ ἀξίζει τὴν εὐγνωμοσύνη μας. Ἀξίζει νὰ τὸ χαιρόμαστε γουλιὰ-γουλιά, σὰν τὸ λικὲρ ποὺ μᾶς σερβίρουν μέσα σὲ κρυστάλλινα ποτήρια. Νὰ τὸ ἀπολαμβάνουμε μὲ ὅλες τὶς αἰσθήσεις, ἀπ' ὅλους τοὺς πόρους σὰν κάτι ἐξαιρετικὸ καὶ σπάνιο.

Τὸ φθινόπωρο κρούει τὶς πύλες μας. Μιὰ κροῦσι διακριτικὴ καὶ ἤρεμη, ὅπως διακριτικὴ καὶ ἤρεμη εἶνε ὅλη ἡ ὕπαρξί του. Ἔρχεται σὰν ἕνα δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ βασανισμένο γένος μας. Ἔρχεται μὲ τὴ συνοδεία τῶν χρυσανθέμων του γιὰ νὰ μᾶς πῇ ὅτι ὕστερ' ἀπὸ τὶς τρικυμίες καὶ τὶς θύελλες εἶνε ἡ γαλήνη, εἶνε τὸ ἀτάραχο πέλαγος, εἶνε τὸ ξεκούρασμα. Ἔρχεται γιὰ νὰ μᾶς χαρίσῃ τὸ χάδι του, νὰ μᾶς πῇ ὅτι ὅσο αὐτὸ ὑπάρχει ἔχει κάποιο νόημα καὶ ἡ ζωή.

Τέτοιο φιλάνθρωπο ἐπισκέπτη ἔπρεπε νὰ τὸν ὑποδεχόμαστε μὲ κλώνους βαΐων, νὰ τὸν χαιρετοῦμε μὲ τὰ «ὠσαννά» μας, νὰ τοῦ βγάζουμε τὸ καπέλλο καὶ νὰ τοῦ ἀνοίγουμε τόπο γιὰ νὰ περάσῃ. Ἡ ὑποδοχὴ ποὺ ἐπιβάλλεται στὸ μεγαλείτερο ποίημα τοῦ Δημιουργοῦ. Τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε. Τὸ φθινόπωρο ὅμως εἶνε τὸ ἀπόσταγμα τῆς σοφίας, τὸ ὡραιότερο τραγοῦδι τῆς φύσεως, ἔργο τέχνης μὲ τὴν ὑπογραφὴ ἑνὸς Θεοῦ. Τοῦ ὀφείλουμε τὸ εὐλαβικὸ προσκύνημά μας.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

◆◆

Ἐπιχείρησις μιὰ φορὰ

— Ἡ μουσικὴ μόρφωσις τῆς κόρης μου ὑπῆρξε μιὰ ἐξαιρετικὴ τύχη γιὰ μένα.

— Πῶς αὐτό;

— Μπόρεσα ν' ἀγοράσω στὴ μισὴ τους ἀξία τὰ δυὸ γειτονικά μου σπίτια.

ΤΟ ΨΩΜΙ
στοὺς διαφόρους ΛΑΟΥΣ

Τὸ πρῶτο ψωμὶ κατεσκευάσθη πρὸ 12.000 ἐτῶν, ὅταν δηλαδὴ ἐνεφανίσθησαν τὰ πρῶτα στάχυα στὴ γῆ. Τὰ πρῶτα αὐτὰ στάχυα πῶς ἔγιναν; Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς τὸ πῇ, διότι ὅλα τὰ ἀρχαῖα κείμενα τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ κάνουν λόγο μόνο γιὰ τὸ στάρι, τὸ ὁποῖον πιθανώτατα τὸ ἔτρωγαν τότε ὠμό, ἀφοῦ προηγουμένως τὸ κοπάνιζαν ἴσως ἀνάμεσα σὲ δύο πέτρες.

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ— κατὰ πᾶσαν πιθανότητα — ἐγεννήθη ἀσφαλῶς ἡ ἰδέα τοῦ μύλου. Στὴν ἀρχὴ οἱ κόκκοι τοῦ σταριοῦ ἐτρίβοντο — ὅπως εἴπαμε — μὲ δύο μεγάλες πέτρες. Ἀργότερα γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἐχρησιμοποιήθησαν τὰ γουδιά. Τὸ σάλιο τοῦ στόματος, κατὰ τὸ μάσημα, ἀντεκατεστάθη μὲ τὸ νερὸ κι' ἔτσι ἔγινε τὸ πρῶτο ψωμί, τὸ ὁποῖον ἔψηναν ἐπάνω σὲ πυρωμένες πέτρες ἢ μέσα στὴ στάχτη.

Ὁ Ἀβραάμ, ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή, ὅταν ἐφιλοξένησε κάποτε τρεῖς ξένους γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθῇ, εἶπε στὴ γυναίκα του Σάρα: «Ζύμωσε τρία μέτρα ἀλεῦρι καὶ κατασκεύασε ψωμιὰ κάτω ἀπὸ τὴ στάχτη»

Ἀπὸ τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀβραὰμ μπορεῖ νὰ συμπεράνῃ κανείς, ὅτι ἡ τέχνη τοῦ ἀλέσματος ἦταν τότε ἀρκετὰ προοδευμένη καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἤξεραν νὰ χωρίζουν τὸ ἀλεῦρι ἀπὸ τὰ πίτουρα, μὲ τὰ κόσκινα. Τέτοια κόσκινα εἶχαν καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, τὰ ὁποῖα κατασκεύαζαν ἀπὸ τρίχες ζώων καὶ ἀπὸ μεταξωτὸ νῆμα.

Ὑπάρχουν ἐπίσης ἐνδείξεις, ὅτι ὁ φοῦρνος ἦταν γνωστὸς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, τόσον στοὺς Αἰγυπτίους, ὅσον καὶ στοὺς Ἑβραίους.

Ἐπίσης, ὅμως, εἶνε βέβαιον, ὅτι γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ τέχνη τῆς ἀρτοποιίας δὲν ἔκαμε ἀξιολόγους προόδους. Τὸ ψωμὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε σκληρὸ σὰν πέτρα, συμπαγές, ὑγρὸ πολὺ διότι ἀγνοοῦσαν τὴν χρῆσιν τοῦ προζυμιοῦ, ποὺ χρησιμεύει γιὰ νὰ κάνῃ τὸ ψωμὶ ἀφράτο καὶ πορῶδες.

Τὸ προζύμι

Πότε ἐφευρέθη τὸ προζῦμι; Εἶνε ἄγνωστον. Τὸ πιθανώτερον ὅμως, εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου, προσεπάθησαν νὰ βελτιώσουν τὸ ψωμὶ κι' ἔτσι τὸ ἀνακάλυψαν. Οἱ Ρωμαῖοι ἐχρησιμοποίησαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ προζῦμι τὸ 200 π. Χ. Ἔκτοτε ἡ ἀρτοποιΐα ἔκανε μεγάλας προόδους. Τὸ ψωμὶ ἐζυμώνετο μὲ τὰ χέρια καὶ ἐψήνετο μέσα σὲ φούρνους μᾶλλον πρωτογόνους, ὁμοίους μὲ ἐκείνους ποὺ ἀνευρέθησαν στὶς ἀνασκαφὲς τῆς Πομπηΐας. Κατὰ τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ὅμως, ἐγενικεύθη ἡ χρῆσις τῶν μηχανῶν γιὰ τὸ ζύμωμα καὶ τῶν ἠλεκτρικῶν φούρνων.

Στὴν Κίνα καὶ στὴν Ἀραβία

Τὸ ψωμὶ τῶν Κινέζων παρουσιάζει ἀρκετὲς ποικιλίες. Ὑπάρχει πρῶτα ἕνα εἶδος ζύμης, τὴν ὁποίαν ψήνουν μὲ ἀτμὸ καὶ κατόπιν τὴν τρῶνε. Ἐκτὸς αὐτῆς ὅμως οἱ Κινέζοι κατασκευάζουν καὶ ψωμάκια μικροσκοπικά, τὰ ὁποῖα ψήνουν μέσα στὸ λάδι. Ἐπίσης φτιάνουν κι' ἕνα ἄλλο εἶδος ψωμιοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὕψος ἑνὸς ἑκατοστοῦ τοῦ μέτρου καὶ χρῶμα σχεδὸν μαῦρο.

Ἔπειτα ἔχουμε τὸ ψωμὶ τῶν Ἀράβων τοῦ Σφάξ, τὸ ὁποῖον εἶνε κι' αὐτὸ συμπαγὲς καὶ κατασκευάζεται μὲ ἀλεῦρι καὶ σουσάμι. Οἱ κάτοικοι τοῦ Φὲζ χρησιμοποιοῦν δυὸ εἴδη ψωμιοῦ, τὸ ἕνα ἀπὸ στάρι καὶ τἄλλο ἀπὸ κριθάρι. Καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ εἴδη κατασκευάζονται πολὺ λεπτά, σὲ σχῆμα πιάτου καὶ γιὰ νὰ τὰ φάῃ κανείς, πρέπει νἄχῃ πολὺ γερὲς μασσέλες.

Στὴ Σενεγάλη οἱ ἰθαγενεῖς χρησιμοποιοῦν τὸ ἀλεῦρι, τὸ ὁποῖον βγαίνει ἀπὸ τὴ ρίζα τῆς «μανιόκας». Στ' ἀλεῦρι αὐτὸ ρίχνουν λίγο νερό, ὥστε νὰ γίνῃ πολτὸς λευκὸς ἢ ἐλαφρὰ ρόδινος. Ὁ πολτὸς αὐτὸς ἀποτελεῖ τὸ ψωμὶ τῶν ἰθαγενῶν.

Στὴν Ἰαπωνία καὶ στὴν Ταϊτή

Στὴ Ταϊτὴ συναντῶμεν ἕνα πατροπαράδοτον εἶδος ψωμιοῦ, τὸ ὁποῖον κατεσκευάζετο καὶ πρὸ 100 ἐτῶν. Τὸ ψωμὶ αὐτὸ εἶνε μιὰ σκληρὴ μᾶζα κι' ἔχει πάντοτε τὸ βάρος τῶν 125 γραμμαρίων. Στὴν Ἰαπωνία, ἀπεναντίας, δὲν ὑπάρχει ἐθνικὸν εἶδος ψωμιοῦ, ἀλλὰ κατασκευάζεται τὸ ψωμὶ τοῦ ἀγγλικοῦ ἢ τοῦ γαλλικοῦ τύπου, γιὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ ὁποίου χρησιμοποιεῖται πολλὲς φορὲς καὶ βούτυρο.

Στὴν Εὐρώπη

Κάθε εὐρωπαϊκὴ χώρα ἔχει μιὰ χαρακτηριστικὴ λεπτομέρεια στὴν κατασκευὴ τοῦ ψωμιοῦ της. Στὴν Ἀγγλία τοῦ δίδουν σχῆμα κυλινδρικό, φρατζόλας καὶ χρῶμα χρυσό. Στὴ Γαλλία κατασκευάζουν φρατζόλες μισὸ μέτρο μῆκος, οἱ ὁποῖες εἶνε νοστιμότατες. Στὴν Ὁλλανδία τὸ ψωμὶ ἀστράφτει ἀπὸ γυαλάδα καὶ εἶνε πολὺ περιποιημένο. Στὴ Βιέννη καὶ στὴ Βουδαπέστη κατασκευάζουν νοστιμώτατα ψωμάκια, ποὺ ἀποτελοῦν ὡραιότατα σάντουϊτς ἢ πρώτης τάξεως βουτήματα γιὰ τὸ πρωινὸ γάλα τῶν Βιεννέζων καὶ τῶν Οὔγγρων. Εἶνε ἕνα σύστημα ἀλάνθαστο!

Μαρτύρια Ταντάλου

Ἂς ἀφίσωμε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ ζεῦγος Ζὼρζ-Κατίνας εἰς τὰς ὑψηλὰς νεοαριστοκρατικὰς του ἀπασχολήσεις καὶ ἂς ρίξωμε ἕνα βλέμμα εἰς τὸν Βούθουλα.

Ἕνα ἀπόγευμα ἔφθασε σκεπτικὸς ὁ Παναγιωτάκης καὶ ἀνήγγειλε εἰς τὴν μεγάλην του σύζυγον:

— Ζαργάνα μου.

— Τί θέλεις;

— Ζαργάνα μου, εἶδα σήμερα στὸν δρόμο τὸν Ζὼρζ. Βρὲ τὸν μασκαρατζῖκο! Ξέρεις τί λεφτὰ ἔχει κάνει; Ἑκατομμύρια, Σουσοῦ μου. Ἑκατομμύρια, νὰ μὰ τὴν Παναγιὰ σοῦ λέω, μὲ τὸ φτιάρι τὸν μαζεύει τὸν παρᾶ.

Εἴπαμε καὶ προηγουμένως ὅτι ἀνέκαθεν ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Βούθουλα περιφρονοῦσε τὸ χρῆμα — πολὺ περισσότερο δὲ αὐτὴ τὴν ἐποχή. Ἐσήκωσε, λοιπόν, ψηλὰ τὴν μύτη της καὶ εἶπε μὲ τὸ ὑπερήφανο καὶ ἀπερίγραπτο ἐκεῖνο ὕφος τῆς ἀνωτερότητος:

— Ἀηδίες!

— Ὄχι ἀηδίες, Σουσοῦ μου! Λεφτὰ μὲ οὐρὰ ἔχει ὁ ἄνθρωπος καὶ κοτζάμου σπιταρόνα στὴν ὁδὸς Σκουφᾶ. Καὶ μὲ παρακάλεσε, ἐπειδὴς καὶ τὴν Πέμπτη θὰ κάνῃ ἕνα γλέντι νὰ ταΐσῃ κόσμο καὶ ντουνιὰ καὶ ἐπειδὴς θέλει νὰ διακριθῇ ἀπὸ τοὺς καλεσμένους του, νὰ πᾶμε κι' ἐμεῖς. Πᾶμε;

Ἡ Σουσοῦ ἐσήκωσε τὰ φασαμαίν, ἐκύτταξε τὸν πτωχὸν καὶ ταλαίπωρον σύζυγόν της ποὺ ἐξερογλυφόταν ἀπὸ τώρα καὶ ἐδήλωσε μὲ ὕφος ἀπόλυτον:

— Ζαμαί!

— Παναπῆ;

— Ποτέ!

— Γιατί, μωρὲ ζαργάνα μου, διεμαρτυρήθη μὲ ἀγωνίαν ὁ Παναγιωτάκης. Γιατὶ νὰ μὴ πᾶμε; Ξέρεις τί θὰ ἔχῃ στὸ τραπέζι; Ὅλα πρεπολεμικά. Ἀρνάκι καὶ μακαρόνια κατὰ βούλησιν. Πιλάφια κατὰ βούλησιν καὶ ψάρια χοντρὰ παρομοίως κατὰ βούλησιν. Θάχῃ ψητὰ καὶ βούτυρα καὶ ὀρεχτικὰ καὶ κρασιὰ δαμουτζάνες. Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, μωρὲ ζαργάνα μου, μῆνες τώρα τρελλαθήκαμε στὴν πεῖνα. Δικός μας ἄνθρωπος εἶναι, παληὲς φίλες καὶ γείτονας, ντροπὴ δὲν εἶναι. Ἄντε νὰ πᾶμε νὰ σπάσουμε λιγάκι κέφι καὶ νὰ φᾶμε καὶ λιγουλάκι, ποὺ νὰ πάρ' ὁ διάολος νὰ πάρῃ!..

— Ζαμαί!

— Πάλι;

— Οὐδέποτε, σοῦ εἶπα!

— Γιατί;

— Καθότι, Παναγιωτάκη, ὅλο τὸ πᾶν στὸν κόσμο ἡ ἀξιοπρέπεια. Καὶ ὁ Ζὼρζ μαυραγορίτης. Καὶ μιὰ μαντὰμ Σουσοῦ, τέως κυρία Καντακουζηνοῦ, οὐδέποτε θὰ καταδεχθῇ νὰ φρεκαντάρῃ τὸ σαλόνι ἑνὸς μαυραγορίτου. Καὶ πολὺ περισσότερον νὰ καθήσῃ εἰς τὸ τραπέζι του, ἔστω καὶ ἐὰν εἶναι παραφορτωμένον μὲ ὀνειρώδη φαγητά!

Ὦ δύσμοιρε, Παναγιωτάκη! Ὦ πτωχὲ ἄνθρωπε ποὺ τὸ δρᾶμα σου κοντὰ σ' αὐτὴ τὴν γυναῖκα ἔφτασε πολλὲς φορὲς τὰ ὅρια τῆς τραγωδίας! Ὦ δυστυχῆ καὶ πειναλέε Παναγιωτάκη, ὢ ἀγαθέ, καλόβολε, πονετικέ, συμπαθέστατε καὶ δημοφιλέστατε Παναγιωτάκη, ποιὸς νὰ περιγράψῃ τὴν ἀγωνίαν ποὺ ἐπλημμύρισε τὰ στήθη σου καὶ ποιὸς νὰ δώσῃ εἰκόνα τῶν ἀπεγνωσμένων βλεμμάτων ποὺ ἔρριχνες εἰς τὴν ἀκατάδεχτη καὶ ἀξιοπρεπῆ συμβίαν σου. Ποιὸς νὰ περιγράψῃ τὴν ἀφάνταστη ρητορικὴν δεινότητα ποὺ ἀνέπτυξε ἡ σεμνή σου γλῶσσα μπροστὰ στὸν κίνδυνον τῆς ἀπωλείας τοῦ μαυραγορίτικου ἐκείνου γεύματος εἰς τὸ ὁποῖον τόσα καὶ τόσα ὄνειρα ἐστήριξες.

Ἐπὶ μίαν ὥραν μιλοῦσε ὁ Παναγιωτάκης. Ἦταν τόσο πεινασμένος, ὁ δυστυχής, τὴν ὥρα ποὺ ἀνέπτυσσε τὶς ἀπόψεις του, ὥστε εὕρηκε ἀφθονίαν ἐπιχειρημάτων κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἕνας προσεκτικὸς ἀκροατὴς θὰ ἀντιλαμβανόταν ὡς δραματικὴν ὑπόκρουσιν τὴν πεῖναν. Τόσο δραματικὰ καὶ τόσο πειστικὰ τὰ ἔλεγε ὁ Παναγιωτάκης, ὥστε κάποια στιγμὴ ἐκάμφθη ἡ ἀκαμψία τῆς πυργοδέσποινας τοῦ Βούθουλα:

— Ἔστω!

— Θὰ πᾶμε;

— Θὰ πᾶμε, Παναγιωτάκη. Καὶ αὐτὸ ὅμως ὄχι, βέβαια, διὰ τὰ τραπέζια καὶ τὰ γεύματα ποὺ μὲ ἀφίνουν ἐντελῶς ἀδιάφορη, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ περιέργειαν νὰ δοῦμε πῶς ζοῦν οἱ λαϊκοὶ τύποι καὶ οἱ τσογκαρίες ὅταν ἀποκτήσουν λεπτά. Τὸ πρᾶγμα θὰ εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον.

Ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ πάῃ ἡ Σουσοῦ στοῦ Ζὼρζ δὲν ἐνδιέφερε καθόλου τὸν Παναγιωτάκη. Ἡ οὐσία ἦταν μία. Ὅτι θὰ ἐπήγαιναν. Καὶ ἀφοῦ θὰ ἐπήγαιναν, φυσικά, θὰ ἔτρωγαν. Αὐτὸ ἦταν!

Καὶ ἔφτασε ἡ Πέμπτη.

Ἔπρεπε νὰ ντυθῇ καταλλήλως ἡ Σουσοῦ. Ἤθελε ὅμως νὰ δείξῃ ὅλο τὸ γοῦστο καὶ ὅλη τὴν κομψότητα μιᾶς παλαιοπλούτου κυρίας ἔναντι αὐτῶν τῶν νεοπλούτων. Δὲν ἤθελε — καὶ οὔτε ἦταν τῆς ἰδιοσυγκρασίας της — νὰ καταφύγῃ σὲ φανταχτερὰ σχέδια καὶ χρώματα. Ἤθελε νὰ δείξῃ ὅλη τὴν κομψότητα καὶ ἐπιβλητικότητά της, ὅλο τὸ λεπτὸ γοῦστο της μὲ δυὸ γραμμές.

— Θὰ βάλω ταγεράκι.

— Βάλε ὅ,τι θέλεις, Σουσοῦ.

— Θὰ βάλω ταγεράκι μπλὲ μὲ μπεὺ ἀρζαντὲ δι' ἀπογευματινὴ ἐπίσκεψις. Καὶ ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἐξελιχθῇ εἰς προλονζὲ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἐντύθηκε ἡ Σουσοῦ. Καὶ ἦταν χάρμα. Τὸ ταγεράκι της ἐφαρμοσμένο θαυμασίως στὸ κορμὶ της παρουσίαζε σὲ ὅλο τὸ συναρπαστικό της μεγαλεῖον τὴν ζαργανοειδῆ της σιλουέτταν. Ἕνα καπελλάκι μὲ τὸ αἰώνιο πεταχτὸ φτερὸ καὶ τὰ μαλλιά της χτενισμένα πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἔτσι ἔκανε τὴν ἐμφάνισίν της στὸ σπίτι τοῦ μαυραγορίτου Ζὼρζ, ποὺ μόλις τὴν εἶδε ἐξέσπασε σὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις:

— Ἡ Σουσοῦ!..

— Μπονσουάρ.

— Ἡ μαντὰμ Σουσοῦ, ρὲ παιδιά, μετὰ τοῦ κυρίου κυρ-Παναγιωτάκη, ἄνθρωπος λεβέντης καὶ ἀσίκης καὶ καμάρι τοῦ Βούθουλα. Καὶ γιὰ νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ τὰ πρεσόντα του χορεύει καὶ χασάπικο καὶ τὸ λέει ἡ περδικούλα του. Γειά σου, ἀθάνατε Παναγιωτάκη! Γειὰ χαρά σου, μαντὰμ πυργοδέσποινα, ξακουσμένη βασίλισσα τοῦ Βούθουλα, ποὺ τὸ τρέλλανες τὸ Κολωνάκι ἕνα καιρό!.

Αὐτὲς οἱ ἐκρήξεις τῆς ἐγκαρδιότητος δὲν ἦταν πράγματα ποὺ ἄρεσαν στὴν Σουσοῦ. Ἡ ἀριστοκρατικὴ της ἰδιοσυγκρασία δὲν τῆς ἐπέτρεπε ὄχι νὰ ἐνθουσιάζεται ἀλλὰ οὔτε κἂν νὰ ἀνέχεται παρόμοιες ἐκδηλώσεις. Πολὺ περισσότερο καθ' ὅσο καὶ τὸ περιβάλλον δὲν ἦταν τοῦ γούστου τῆς Σουσοῦς. Ἀλλὰ ὁ Ζὼρζ οὔτε ἐπρόσεχε αὐτὰ τὰ πράγματα. Μόλις τὸ ζεῦγος ἐκάθησε, ὁ ἀμφιτρύων ἔδειξε πρῶτα μὲ μιὰ γενικὴ χειρονομίαν ὅλους τοὺς καλεσμένους του καὶ ὕστερα ἄρχισε νὰ τοὺς συνιστᾷ ἕναν-ἕνα:

— Ἀπὲ δῶ, μαντάμ, ὁ κύριος Τσιλιμπιρδέας καὶ ἡ μαντὰμ Τσιλιμπιρδέα, ἑκατομμυριοῦχοι, ἀπὸ δῶ ὁ κύριος Χοντρομῆτρος, λεβέντης καὶ μυστήριος, ἀπὸ δῶ ὁ κύριος Μαντζαφλάρας καὶ ἡ κυρία Μαντζαφλάρα, ποὺ ἀγόρασε αὐτὸ τὸ μπιζοῦ ποὺ βλέπεις στὸν λαιμό της δεκαεφτὰ ἑκατομμύρια, ἀπὸ δῶ ὁ κύριος Μαυραγόρας καὶ ἡ μαντὰμ Μαυραγόρα, ποὺ ἔχουνε δεκαεφτὰ ὑπηρέτριες κι' ἀγόρασαν μὲ κλειστὰ μάτια τρεῖς πολυκατοικίες, ἀπὸ δῶ ὁ κύριος Μπελντές. Παρᾶς μὲ οὐρά, μαντάμ, καὶ ἐδῶ θὰ γίνῃ τώρα γλέντι μαυραγορίτικο νὰ βουήξῃ ἡ Ἀθήνα!..

Σὲ κάθε πρόσωπο ποὺ παρουσίαζε στὴν Σουσοῦ ὁ Ζὼρζ, ἡ πυργοδέσποινα τοῦ Βούθουλα ἔρριχνε βλέμμα ὑψίστης ἀξιοπρεπείας μισοκλείνοντας ἀριστοκρατικῶς τὰ βλέφαρα καὶ φέροντας τὰ φασαμαὶν στὴν ἄκρη τῆς μύτης. Καὶ κάθε φορὰ ἀντὶ «χαίρω πολὺ» ἔκανε ἕνα ἐλαφρῶς εἰρωνικό:

— Μπᾶ;

— Μάλιστα, μαντάμ.

— Πολὺ ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία!..

Ἡ ἐκλεκτὴ συγκέντρωσις τῶν μαυραγοριτῶν ἄρχισε νὰ κάνῃ μεταξύ της διάφορα ἀστεῖα. Οἱ καλεσμένοι ἐχτυποῦσαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο καρπαζιὲς καὶ μερικοὶ ἐκυνηγόντουσαν ὁλόγυρα στὸ τραπέζι, ἐνῶ οἱ ἄλλοι διεσκέδαζαν μὲ χάχανα ποὺ ἐδονοῦσαν ὁλόκληρη τὴν πολυκατοικίαν. Σὲ μιὰ στιγμὴ καθὼς ἐτεντώθηκε ἡ κυρία Μαντζαφλάρα καὶ ἅπλωσε τὶς χεροῦκλες της, ἔδωσε μιὰ σ' ἕνα κρυστάλλινο βάζο καὶ τὸ ἔκανε κομμάτια.

— Γοῦρι!.. ἐβόησεν ὁ Ζὼρζ.

— Γοῦρι-γοῦρι! ἐπανέλαβε ὅλη ἡ ἐκλεκτὴ συγκέντρωσις τῶν μαυραγοριτῶν, ἐνῶ ἡ Σουσοῦ βλέποντας αὐτὰ τὰ ἀπρεπῆ πράγματα ἐκαθόταν σὲ ἀναμμένα κάρβουνα.

Τέλος ἐστρώθηκε τὸ τραπέζι. Ἄστραψαν τὰ μάτια τοῦ Παναγιωτάκη καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν τὰ σάλια του καθὼς εἶδε τὶς πρῶτες πιατέλες νὰ καταφθάνουν. Πιλάφια ἀπὸ δῶ, μακαρόνια ἀπὸ κεῖ, κρέατα, κοτόπουλα, ψάρια, γαράφες μὲ κρασί, ἄρχισαν νὰ συσσωρεύωνται σιγὰ-σιγὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι, ἔτσι ποὺ ὁ Παναγιωτάκης ἄρχισε νὰ νοιώθῃ διπλῆ καὶ τρίδιπλη τὴν λιγούρα ποὺ ἐθέριζε τὰ σωθικά του.

Ἔσκυψε ἡ Σουσοῦ στὸ αὐτὶ τοῦ Παναγιωτάκη:

— Παναγιωτάκη!

— Τρελλάθηκα, μωρὲ Σουσοῦ.

— Σιλάνς! Ἀπὸ τὰ πράγματα αὐτὰ ποὺ βλέπεις δὲν θὰ ἐγγίσῃς ἴχνος. Καὶ δὲν ἔχω καμμία ὄρεξις νὰ μᾶς ποῦν ὅτι μᾶς ἐταΐσαν οἱ μαυραγορίτες. Οἱ καλοὶ τρόποι ἐπιτρέπουν νὰ πάρῃς μόνο ἕνα οὐζάκι μετὰ μεζὲ μικροῦ.

Πέντε θρόμβοι ἱδρῶτος ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὸ μέτωπο τοῦ Παναγιωτάκη, ἐκύλισαν διὰ τῆς μύτης του καὶ ἔσταξαν στὸ πάτωμα ἀπὸ ἀγωνίαν:

— Σουσοῦ!

— Σιλάνς!

— Δὲν θὰ φᾶμε;

— Ἀστεῖο πρᾶγμα.

Ἐκάλεσε ὁ ἀμφιτρύων τοὺς καλεσμένους του νὰ πάρουν θέσεις στὸ τραπέζι καὶ ὥρμησαν ὅλοι μὲ ἰαχάς. Ἐγύρισε ἡ κυρία Κατινίτσα στὴν Σουσοῦ:

— Περᾶστε, μαντάμ.

— Μερσί, ἐπρόλαβε ἡ Σουσοῦ, καὶ δὲν ἐγνωρίζαμε ὅτι ἡ δεξίωσις θὰ εἶναι προλονζέ. Μόλις ἐπήραμε τὸ γεῦμα μας καὶ ἐγὼ καὶ ὁ Παναγιωτάκης. Ὁ ἄνδρας μου ἐξ ἄλλου εἶναι πολὺ χορτάτος καὶ μόνο ἕνα οὐζάκι θὰ τὸ δεχθῇ.

Ὦ Ὕψιστε! Δὲν ἐπρόφτασε νὰ διαμαρτυρηθῇ ὁ Παναγιωτάκης καὶ ἠκούσθη ἡ καταδίκη του:

— Καλά, ἐδήλωσε ὁ οἰκοδεσπότης, ἀφοῦ ἐφάγατε δὲν ἐπιμένω. Καθῆστε ὅμως νὰ δῆτε πῶς τρῶμε κι' ἐμεῖς οἱ μαυραγορίτες!

Τὸ εἶπε ἀπὸ πεῖσμα; Τὸ εἶπε ἀπὸ ἀδιαφορίαν; Ἄγνωστον. Γεγονὸς εἶναι ὅτι ὅλοι οἱ μαυραγορίτες ἔπεσαν μὲ τὰ μοῦτρα στὶς πιατέλλες καὶ ὁ Παναγιωτάκης ἔμεινε μὲ τὰ ρευβώδη μάτια του καρφωμένα στὶς πιατέλλες. Ὅταν τοῦ ἔφεραν τὸ οὖζο, εἶπε μὲ πόνο στὴν Σουσοῦ:

— Μ' ἔκαψες, μωρὲ ζαργάνα μου!..

Καὶ ἐσιώπησε. Ἀλλὰ τὸ θέαμα ποὺ ἔβλεπε ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ὑποφέρῃ. Καὶ ἀφοῦ ἐπὶ μισὴ ὥρα ἐμέτρησε τὶς μπουκιὲς τῶν καλεσμένων ποὺ οὔτε τοῦ ἔδιναν σημασία, ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν πνιγμένην:

— Ζαργάνα!

— Ἔ;

— Μοῦρχεται λιποθυμία.

— Γιατί;

— Χάνω τὸν κόσμο, ζαργάνα μου! Εἶναι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών μου, ζαργάνα μου. Ἢ θὰ πηδήξω ἀπάνω στὸ τραπέζι ἢ θὰ πεθάνω ἀπὸ λύσσα!

Στὰ ζητήματα τῆς ἀξιοπρεπείας ὅμως ἡ Σουσοῦ ἦταν ἀδιάλλακτη μέχρι θανάτου.

Ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ τὸ γεῦμα ὅταν ὁ Παναγιωτάκης ὑπέκυψε στὸ μαρτύριόν του:

— Ζαργάνα!

— Τί εἶναι, βλάξ;

— Πάει καὶ τὸ ψητό. Τ' ἀδειάσανε κι' αὐτὸ τὰ βουβάλια. Κι' ἡ τελευταία ἡ πιατέλλα μὲ τὰ μακαρόνια!..

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐλιποθύμησε. Ἔγινε σούσουρο. Ὁ Ζὼρζ ἐνδιαφέρθηκε νὰ τὸν περιποιηθῇ:

— Τί ἔχει;

— Ὦ τίποτε, ἐδήλωσε ἡ μαντάμ. Θὰ ἔφαγε τὸ ἀπόγευμα πολὺ καὶ τοῦ ἦλθε πιθανῶς ἰλιγγίασις τοῦ στομάχου!

Σὲ κακὰ χάλια ἀπεχώρησε τὸ ζεῦγος. Καὶ ὅταν ἡμιθανὴς ἔφθασε ὁ Παναγιωτάκης στὸν Βούθουλα ἐγύρισε μὲ παράπονο στὴν Σουσοῦ:

— Γιατί, μωρὲ ζαργάνα μου; Γιατί μοῦ τὄκανες αὐτό;

Καὶ ἡ Σουσοῦ ἀπήντησε ἐπιγραμματικῶς:

— Καλύτερα νὰ σώσῃς τὴν ἀξιοπρέπειάν σου παρὰ τὸ στομάχι σου. Καὶ τὸ στομάχι ἰατρεύεται μὲ ἕνα πιάτο. Ἐνῶ ἡ ἀπωλεσθεῖσα ἀξιοπρέπεια μὲ τίποτα δὲν ἰατρεύεται, Παναγιωτάκη...

Ἀλλὰ ὁ Παναγιωτάκης δὲν ἐπρόσεχε στὰ λόγια της. Τὸ μυαλό του περιεπλανᾶτο ἀκόμα σ' ἐκεῖνο τὸ ὀνειρῶδες τραπέζι τὸ μαυραγορίτικο.

Δ. ΨΑΘΑΣ

◆◆

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟ ΜΑΣ

Ἄνθη: Φυτρώνουν στοὺς κήπους καὶ στὰ γυναικεῖα καπέλλα. Στὴ δευτέρα περίπτωσι δὲν χρειάζονται πότισμα, γιατὶ τἄχει ποτίσει ἀρκετὰ ὁ ἱδρώτας τοῦ ἀνδρικοῦ προσώπου.

Βοσκοπούλα: Πλᾶσμα ποὺ βόσκει ἀνέκαθεν ὅλους τοὺς ποιητὰς τοῦ κόσμου.

Γέλιο: Αἰτία γιὰ τὴν ἐπίδειξι τῶν ὡραίων δοντιῶν.

Γῆρας: Ἡλικία, τὴν ὁποίαν ὅλοι εὔχονται καὶ κανένας δὲν τὴν ἐπιθυμεῖ.

Δάνειον: Ἀσφαλὲς μέσον γιὰ νὰ ξεφορτωθῇς ἕναν φίλο σου.

Ἔρως: Ἕνα τραγοῦδι ποὺ ἀρχίζει μὲ μονῳδία, συνεχίζεται μὲ διῳδία καὶ καταλήγει σὲ τριῳδία.

Ζωή: Μιὰ διαρκὴς ἀπειλὴ τοῦ θανάτου. Σὲ μερικοὺς ἀρέσει μόνον ὅταν εἶνε... καὶ κόττα!

Ἄλας: Πρᾶγμα ἀπαραίτητο γιὰ ὅ,τι μπαίνει καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα.

Καλλονή: Συνάλλαγμα ὄψεως μὲ σύντομη προθεσμία.

Ἡλικία: Ποτάμι, τὸ ὁποῖον οἱ γυναῖκες προσπαθοῦν νὰ γυρίσουν πίσω πρὸς τὴν πηγή του.

Θέλγητρα: Ἁλυσσίδες ἀπὸ τὶς ὁποῖες κανένας δὲν μπορεῖ ν' ἀπαλλαγῇ.

Θηρίο: Κάθε ὡραία ποὔχει θύματα.

Λαιμός: Ὁ μόνος ἰσθμὸς ποὺ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ κοπῇ.

ΥΠΟ ΖΑΝ ΑΝΑ

Φλορίτα

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΠΡΙΓΚΗΠΟΠΟΥΛΑ τῆς Κόρδοβας

10°

— Γιατί εἶνε τόσο θλιμμένο τὸ λευκὸ λουλοῦδι, ἡ κόρη σου; Τὰ μάτια της δὲ γελοῦνε, ἐνῷ τὰ δικά σας σπιθίζουν ἀπὸ χαρά.

Ἡ Ἔλ-Σὸλ σήκωσε τοὺς ὤμους της, καὶ ἀποκρίθηκε μὲ ζήλεια:

— Στρατηγὲ Ταρίφ, τὰ νιᾶτα εἶνε μέσα στὴν καρδιὰ κι' ὄχι μονάχα στὸ πρόσωπο.

Ὅταν κόντευε νὰ τελειώσῃ ὁ χορός, φάνηκε ὁ Ἔμπαρ. Μπῆκε σιγά, ἀθόρυβα, στὴν αἴθουσα. Ἀλλά, μ' ὅλη του τὴν προφύλαξι τὸν ἀντελήφθησαν κι' ὅλοι γύρισαν πρὸς αὐτόν. Ψίθυροι γεμᾶτοι θαυμασμὸ ἀκούστηκαν. Εἶχε ὅλονῶν τὶς συμπάθειες ὁ Ἔμπαρ. Κανένας βέβαια δὲν ἤξερε, δὲν ὑποπτευόταν τὴν ἀγάπη τοῦ Ἔμπαρ καὶ τῆς Φλορίτας. Τὸν ἀγαποῦσαν ὅμως τὸ νεαρὸ πρίγκηπα καὶ θαύμαζαν τὸ ὡραῖο του παράστημα.

Ὁ Ἔμπαρ χαιρέτησε ἀπὸ μακρυὰ τὴ Φλορίτα καὶ τοὺς γονεῖς της. Ἔπειτα δίστασε. Φάνηκε σὰν νὰ περίμενε νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ ἡ νεαρὰ πριγκήπισσα νὰ πλησιάσῃ. Ἡ Φλορίτα ὅμως δὲν ἐσήκωσε πιὰ τὰ μάτια της.

— Πριγκήπισσα Φλορίτα, φώναξε ὁ Ταρὶφ μόλις τέλειωσε ὁ χορός. Δὲν ξέρω ἂν τὸ θέαμα αὐτὸ ἔδωσε χαρὰ στὴν ψυχή σου. Τὰ μάτια σου εἶνε ἀκόμα θλιμμένα.

— Ναί, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα εὐγενικά. Ἦταν, ἀλήθεια, ἕνα ὄμορφο θέαμα.

— Ἴσως νὰ σ' ἀρέσῃ πιὸ πολὺ τὸ θέαμα ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ. Ἂς πᾶμε στὸν ἐξώστη.

Ὡδήγησε τὶς δυὸ πριγκήπισσες στὸ μεγάλο ἐξώστη. Τὸν ἀκολούθησαν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς καλεσμένοι του. Ἀνάμεσά τους κι' ὁ Ἔμπαρ.

Κάτω ἀπὸ τὸν πύργο ἐκτεινόταν μιὰ πεδιάδα. Μόλις κάθησε ὁ Ταρίφ, κάποια σάλπιγγα ἀντιλάλησε. Κι' ἀπὸ μακρυά, μέσα σ' ἕνα σύννεφο σκόνης, ὥρμησαν οἱ ἱππεῖς. Ὅσο καὶ νὰ ἦταν θλιμμένη ἡ Φλορίτα, δὲ μπόρεσε νὰ μὴ θαυμάσῃ τὸ θέαμα αὐτό. Ποτὲ δὲν φανταζόταν πὼς τ' ἄλογα μαζὶ μὲ τοὺς ἀνθρώπους θὰ μποροῦσαν νὰ παρουσιάσουν τέτοια θαύματα. Σχηματίζοντας τετράδες, ἔκαναν διάφορες ἀσκήσεις, πότε σὰ νὰ χόρευαν, πότε σὰ νὰ πετοῦσαν. Ἔπειτα οἱ καβαλλάρηδες, τρέχοντας μὲ καλπασμό, ἔρριχναν τὰ τόξα τους μακρυά. Ἀκολούθησε τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου. Τὰ μικρόσωμα ἄλογα πετοῦσαν κυριολεκτικά. Στὸ τέλος ἦλθε τὸ γύμνασμα ποὔκανε ὅλονῶν τὶς ἀναπνοὲς νὰ σταματήσουν. Ἐνῷ τὰ ἄλογα ἔτρεχαν μὲ καλπασμό, οἱ καβαλλάρηδες ὄρθιοι ἔκαναν διάφορες ἀκροβατικὲς ἀσκήσεις.

Ὁ Ταρὶφ στὴν ἀρχὴ ἔμενε θεατὴς κι' αὐτὸς ἀπάνω στὸν ἐξώστη. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως ἐξαφανίστηκε. Καὶ σὲ λίγο παρουσιάστηκε κι' αὐτὸς στὸ στίβο, ἀνάμεσα στοὺς ἱππότες ποὺ ἀγωνίζονταν. Θάμπωνε ὅλους μὲ τὴν ἀρρενωπή του ὀμορφιά, μὲ τὸ ἐπιβλητικό του παράστημα. Ἂν καὶ σαράντα χρόνων, εἶχε εὐλιγισία νεανική, καὶ τοὺς ξεπερνοῦσε ὅλους καὶ στὸ τρέξιμο καὶ στὸ τόξο.

Μονάχα ὅταν ἄρχισαν τ' ἀκροβατικά, ἀποσύρθηκε αὐτὸς ἀπὸ τὸ στίβο, γιατὶ αὐτὸ ἦταν ἀγώνισμα ποὺ ταίριαζε στοὺς πιὸ νέους.

Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀγώνισμα διακρίθηκε ἕνας νέος ἀνεψιὸς τοῦ Ταρίφ, παιδὶ εἴκοσι χρόνων, ὄμορφος σὰν μελαχροινὸς Θεός. Τὸν ἔλεγαν Ἀμπήλασι.

Ἡ Ἔλ-Σὸλ, μόλις τὸν ἀντίκρυσε, θαμπώθηκε ἀπὸ τὴν ὀμορφιά του.

Ρώτησε πῶς τὸν λένε καὶ πῶς δὲν εἶχε φανῆ στὴ γιορτή, καὶ τῆς εἶπαν ὅτι ὅσο ἄξιος ἦταν στ' ἅρματα, τόσο δειλὸς ἦταν στὸν κόσμο. Ἀπέφευγε τὶς συναναστροφὲς καὶ φοβόταν τὶς γυναῖκες. Τὰ μάτια τῆς Ἔλ-Σὸλ ἄστραψαν καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ πιὸ πολὺ ἐνδιαφέρον.

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταρὶφ ἦλθε πάλι κοντά τους. Ἦταν κόκκινος, ἱδρωμένος, ἀλλὰ γελοῦσε ὁλόκληρος.

— Πριγκήπισσα Φλορίτα, φώναξε, αὐτὴ τὴν τιμὴ ν' ἀγωνιστῶ κι' ἐγώ, εἶχα καιρὸ νὰ τὴν κάνω στοὺς ἱππότες μου.

— Γιατί; εἶπε σιγὰ ἡ κοπέλλα.

— Βαρέθηκα πιά, ἀπάντησε ὁ στρατηγός. Μὰ σήμερα ἔνοιωθα στὴν καρδιά μου πάλι ὅλες τὶς νεανικὲς ἀνησυχίες, ὅλες τὶς φιλοδοξίες.

Τὴν κύτταζε στὰ μάτια καθὼς τἄλεγε αὐτά. Περίμενε κάτι νὰ τὸν ρωτήσῃ ἡ Φλορίτα. Αὐτὴ ὅμως σιωποῦσε. Ἔτσι πρόσθεσε αὐτός, σιγά:

— Δὲ μὲ ρωτᾶτε γιατί ἔνοιωσα ξαφνικὰ τόσα νειᾶτα μέσα μου;

Τὸν ἐκύτταξε ἐρωτηματικά. Κι' αὐτὸς ἀποκρίθηκε σιγά, ψιθυριστὰ στὴ βουβή της ἐρώτησι:

— Γιατὶ σήμερα ἤξερα πὼς θ' ἀγωνιζόμουν μπροστὰ στὰ δυὸ πιὸ ὠμορφα μάτια τοῦ κόσμου.

Ἡ Φλορίτα κοκκίνισε κι' ἀναστέναξε ἄθελα.

Οἱ φιλοφρονήσεις αὐτὲς τὶς ἔσφιγγαν τὴν καρδιά. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφθανε ἡ δική της στενοχώρια, ἔνοιωθε τώρα τὰ μάτια τοῦ Ἔμπαρ καρφωμένα ἀπάνω της ἀνήσυχα, γεμᾶτα παράπονο.

Μὲ τὴ διαίσθησι τοῦ ἐρωτευμένου, καταλάβαινε κι' αὐτὸς πὼς ἡ στάσις τοῦ Ταρὶφ δὲν ἔδειχνε μονάχα τὴν ἁπλῆ φιλοφροσύνη ἑνὸς ἱππότη. Ἔδειχνε ἀκόμα κάτι βαθύτερο, κάτι ποὺ ἦταν ἴσως ἀόριστο, ἀλλὰ ἀρκετὸ γιὰ νὰ ἐμπνεύσῃ ἀνησυχία.

Ὁ Ταρίφ, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστη ὑποψία γιὰ τὴ σχέσι τοῦ Ἔμπαρ καὶ τῆς Φλορίτας.

Περιποιόταν τὸν νεαρὸ πρίγκηπα μὲ γελαστὸ ὕφος, καὶ μάλιστα σὲ μιὰ στιγμὴ ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε:

— Εὐτυχισμένοι εἴσαστε ἐσεῖς, ἂν ὑπάρχουν πολλὲς τόσο ὠμορφες γυναῖκες στὸν τόπο σας.

Ὧρες ἐβάσταξε αὐτὴ ἡ γιορτή. Κι' ὅταν, ἐπὶ τέλους, σηκώθηκε ὁ πρίγκηψ Ἰουλιανὸς γιὰ νὰ φύγουν, ὁ Ταρὶφ ξεπροβοδίζοντάς τους μὲ ὅλες τὶς τιμές, εἶπε στὸν Ἰουλιανό:

— Πρίγκηπά μου, αὔριο θἄχω τὴν τιμὴ νὰ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι σας. Ἔχω μιὰ μεγάλη χάρι νὰ σᾶς ζητήσω.

Λέγοντας αὐτὰ κύτταζε τὴ Φλορίτα στὰ μάτια.

Ἔνοιωσε ἡ κοπέλλα τὸ αἷμα νὰ σταματάῃ στὶς φλέβες της. Ὁ Ἰουλιανὸς ὅμως ἀποκρίθηκε χαρούμενος:

— Στὶς προσταγές σας, στρατηγέ μου. Μεγαλείτερη εὐτυχία δὲ θἄχω παρὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

«Ἱππότης τῆς Φλορίτας»

— Φλορίτα, εἶπε ὁ Ἰουλιανὸς τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔφυγε ὁ Ταρίφ. Ξέρεις ποιὰ εἶνε ἡ χάρι ποὺ μοῦ ζήτησε ὁ Στρατηγός; Νὰ δεχθῇς νὰ γίνῃ ἱππότης σου.

— Γιατί, πατέρα; ρώτησε ἡ κοπέλλα ἀνήσυχα.

— Γιατί; Σοῦ κάνει ἐντύπωσι; Ἀφοῦ ὁ πόλεμος γίνεται γιὰ νὰ ἐκδικήσουμε τὴν τιμή σου, δὲν εἶνε φυσικὸ νὰ θέλῃ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ νὰ πολεμάῃ στολισμένος μὲ τὰ δικά σου χρώματα;

— Πατέρα, εἶπε ἡ Φλορίτα, δὲ μπορῶ νὰ τὸ δεχθῶ αὐτό!

— Γιατί; ἔκανε μ' ἔκπληξι ὁ Ἰουλιανός. Ἐγὼ νόμιζα πὼς θὰ χαιρόσουν. Δὲ καταλαβαίνεις τί μεγάλη τιμὴ σοῦ κάνει;

— Μπορεῖ νὰ εἶνε μεγάλη ἡ τιμή. Μὰ ἐγὼ ἔχω διαλέξει τὸν ἱππότη μου. Ὁ μόνος ἄντρας ποὺ θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ πολεμήσῃ μὲ τὰ δικά μου χρώματα εἶνε ὁ Ἔμπαρ.

Ὁ Ἰουλιανὸς ἔκανε μιὰ ἀνυπόμονη κίνησι.

— Ποιὸς σ' ἐμποδίζει νὰ τὸν ἀγαπᾷς, κόρη μου; Μὰ ἡ ἀγάπη αὐτὴ πρέπει νὰ μείνῃ κρυφή. Ἂς πετύχουμε τὸ σκοπό μας, καὶ τότε ποιὸς θὰ φέρῃ ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία σας; Σήμερα πάντως ἔχομε ἀνάγκη τὸν Ταρίφ.

— Πατέρα, ἀναστέναξε δύσθυμα ἡ κοπέλλα. Γιατὶ νὰ τὸν ἔχουμε ἀνάγκη; Ἂν μ' ἄκουγες;

— Δὲ θὰ ξαναρχίσουμε τὶς συζητήσεις, τὴν διέκοψε ὁ πρίγκηψ. Πάντως ἐγὼ δέχθηκα μὲ εὐγνωμοσύνη τὴν τιμητική του πρότασι καὶ ὥρισα πὼς αὔριο στὶς δέκα θὰ γίνῃ ἡ τελετή.

— Αὔριο κιόλας;

— Δὲν τὸ ξέρεις πὼς φεύγουμε μεθαύριο;

— Φεύγετε; φώναξε ἡ Φλορίτα. Φεύγετε κιόλας; Γιὰ τὸν πόλεμο;

— Βέβαια! ἔκανε ὁ Ἰουλιανὸς μὲ χαρά. Εἶδες πόσο γρήγορα ἑτοιμάστηκαν ὅλα; Ἔτσι γρήγορη, σὰν κεραυνός, θὰ εἶνε ἡ ἐκδίκησί μου. Ἂν μὲ βοηθήσῃ ὁ Θεός, ἐλπίζω σ' ἕνα μῆνα ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀτίμασε τ' ὄνομά μου νὰ μὴν ὑπάρχῃ πιά.

Ἡ Φλορίτα ἔσκυψε τὸ κεφάλι.

— Πατέρα, εἶπε σὲ λίγο. Ἀφοῦ φεύγετε γιὰ τὸν πόλεμο, ἕνας λόγος παραπάνω νὰ μὴ δεχθῶ νὰ γίνῃ ὁ Ταρὶφ ἱππότης μου. Δὲ σκέπτεσαι τὸν Ἔμπαρ; Πόσο θὰ ζηλεύῃ! Θὰ εἶνε δυστυχής.

— Ὁ Ἔμπαρ πρέπει νὰ λογικευθῇ, νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὶς περιστάσεις.

— Ἂν τὸ διατάζῃς, πατέρα, θὰ τὸ δεχθῶ. Ἀλλά...

— Τὸ διατάζω, ἔκανε ὁ Ἰουλιανὸς κοφτά. Ἐδῶ, Φλορίτα, παίζομε τὴν ὕπαρξί μας. Δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς σταματήσῃ μιὰ αἰσθηματικὴ εὐθυξία.

Στριφογύριζε στὸ κρεββάτι της ὅλη ἐκείνη τὴ νύχτα ἡ Φλορίτα. Δὲ μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι. Ἡ σκέψι, πὼς θὰ πλήγωνε θανάσιμα τὸν ἀγαπημένο της μ' αὐτὴ τὴν πρᾶξι, τὴν ἐτρέλλαινε. Μέσα της, βέβαια, ἡ πληγὴ ἦταν ἀγιάτρευτη, γιατὶ δὲν τὴν ἄκουσε, γιατὶ μ' ὅλα της τὰ παρακάλια, αὐτὸς ἐπέμεινε νὰ πολεμήσῃ. Δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἤξερε ὅμως πὼς πρὶν φύγῃ γιὰ τὸν πόλεμο θὰ ἐρχόταν νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ. Κι' ἤξερε πὼς ὅσο καὶ νὰ μάτωνε ἡ καρδιά της, ὅσο καὶ νὰ τῆς ἐρχόταν νὰ σκοτωθῇ ἀπὸ ἀπελπισία, θἄδειχνε τὸ πρόσωπό της γελαστὸ στὸν Ἔμπαρ. Ἔπρεπε μαζί του, φεύγοντας γιὰ τὸν πόλεμο, νὰ πάρῃ τὸ χαμόγελό της. Τὄνοιωθε πὼς ἡ ἀγάπη της θὰ τοὔδινε θάρρος. Ἡ ἀγάπη της ἦταν τὸ καλλίτερό του φυλαχτό. Ἤξερε πὼς τὴν τελευταία στιγμὴ θὰ τοῦ τὰ συγχωροῦσε ὅλα, καὶ δὲ θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ τοῦ ἀρνηθῇ ἕνα φιλί. Τώρα ὅμως; Μὲ τὸ νὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ ἱππότης της ὁ Ταρίφ, ἦταν σὰ νὰ προκαλοῦσε τὸν Ἔμπαρ. Σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοῦ ἐπιδείξῃ πὼς ἡ καρδιά της δὲν ἀνῆκε πιὰ σ' αὐτόν.

Ἴσως νἄξιζε αὐτὴ τὴν τιμωρία... Ἀλλὰ ἡ Φλορίτα ἔκλαιγε μονάχα μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ λυπόταν ὁ ἀγαπημένος της σὲ μιὰ τέτοια στιγμή.

Ἦταν χλωμὴ καὶ τὰ μάτια της εἶχαν μεγάλους κύκλους σκοτεινοὺς ἀπὸ τὸ κλάμμα τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ μητέρα της πάντως ἐφρόντισε νὰ ντυθῇ ὤμορφα, καὶ τὴν ὡρισμένη ὥρα κατέβηκαν στὶς μεγάλες αἴθουσες τῆς ὑποδοχῆς τοῦ σπιτιοῦ τους.

«Τί θὰ κάνῃ ὁ Ἔμπαρ; Τί θὰ κάνῃ ὁ Ἔμπαρ;»

Αὐτὴ ἡ ἐρώτησι τὴν βασάνιζε ἀδιάκοπα. Ὁ Ταρίφ, βέβαια, θὰ τὸν ἐκαλοῦσε σ' αὐτὴ τὴν τελετή. Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ μὴ τὸν καλέσῃ. Αὐτὸς ὅμως θὰ εἶχε τὴ δύναμι νὰ πάῃ;

Ὅλο τὸ ἄνθος τοῦ τόπου μαζεύτηκε γιὰ τὴν τελετὴ αὐτή. Οἱ αἴθουσες ἦταν γεμᾶτες φανταχτερὲς στολὲς καὶ τουαλέττες πολύχρωμες.

— Ἔρχεται ὁ Στρατηγός!

Ὅταν ἀκούστηκε αὐτὸς ὁ ψίθυρος, ὁ Ἰουλιανὸς σηκώθηκε κι' ἔτρεξε στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ νὰ τὸν προϋπαντήσῃ. Ἡ Φλορίτα, ἔχοντας δίπλα της τὴ μητέρα της, καθόταν σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα. Πετάχτηκε ὄρθια κι' αὐτή. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι της. Ἀναστέναξε ὅμως μὲ ἀνακούφισι. Τοὐλάχιστον ὁ Ἔμπαρ δὲν εἶχε ἔλθει στὴ γιορτή. Τοὐλάχιστον δὲν ἦταν ἀναγκασμένη νὰ ὑποστῇ τὸ παραπονεμένο του βλέμμα.

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴ σκέψι, ὅταν μπῆκε μέσα στὴν αἴθουσα ὁ Ταρίφ. Ἦταν ντυμένος μὲ τὴν πιὸ πολυτελῆ του στολὴ κι' ἄστραφτε ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια. Τ' ἅρματά του ὅλα ἦταν σκεπασμένα ἀπὸ πολύτιμα πετράδια.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ Φλορίτα, θαμπωμένη, ἐκύτταξε μονάχα αὐτόν. Μά, ἄξαφνα, ἔνοιωσε σὰ νἄφευγε ἡ γῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της.

Κοντὰ στὸν Ταρίφ, ὤμορφος σὰ Θεός, ἀλλὰ χλωμός, μὲ μάτια κατεβασμένα, προχωροῦσε ὁ Ἔμπαρ!

— Ὁ Ἔμπαρ, ψιθύρισε ταραγμένη ἡ κοπέλλα.

— Ναί, τῆς ἀποκρίθηκε γρήγορα ἡ μητέρα της. Δὲν τὸν ἤξερες; Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀνάδοχός του. Αὐτὸς κι' ὁ Ἀμπτήλασις.

— Ἀνάδοχός του; ἔκανε ἡ Φλορίτα, σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε.

— Ναί, δὲν τὸ ξέρεις πὼς γιὰ νὰ χρισθῇ κανεὶς ἱππότης, χρειάζεται δύο ἀναδόχους; Ὁ Ταρὶφ ὁ ἴδιος πῆγε καὶ ἐπρότεινε στὸν Ἔμπαρ νὰ γίνῃ δικός του ἀνάδοχος.

Ἡ Φλορίτα κύτταξε μὲ μάτια σὰν ἄδεια τὴ συνοδεία ποὺ προχωροῦσε πρὸς αὐτήν. Ὁ Ταρίφ, ὁ Ἔμπαρ κι' ὁ Ἀμπτήλασις ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος. Οἱ τρεῖς πιὸ ὠμορφοι ἄντρες τοῦ κόσμου, ἴσως. Καθένας μὲ τὴ δική του ὠμορφιά. Μεστωμένος ἄντρας ὁ Ταρίφ, μὲ τὴν αἴγλη τῆς στρατιωτικῆς του δόξας, σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτό του, μεγαλοπρεπής. Ὁ Ἔμπαρ, στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, μὲ τὸν πόνο στὰ μάτια, ποὺ ἔκανε τὴ φυσιογνωμία του γλυκειὰ μαζὶ καὶ σκοτεινή.

Κι' ὁ Ἀμπτήλασις, ἀμούστακος, μὲ τὴν παιδιάτικη ἀμεριμνησία, μὲ τὴν κοριτσίστικη σχεδὸν ὠμορφιά.

Πίσω τους οἱ Μαυριτανοὶ ἱππότες ἀστραφτεροὶ ὅλοι. Καὶ πίσω ἀπὸ τὸν πρίγκηπα Ἰουλιανό, οἱ Ἱσπανοί, ντυμένοι γιορτερὰ κι' αὐτοί.

Ὁ Ταρὶφ προχώρησε μὲ βήματα σίγουρα. Ἦλθε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὴ Φλορίτα. Σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο, ὁ ἀνάδοχος ἔπρεπε νὰ τὴν προσφωνήσῃ, νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, νὰ τῆς δώσῃ ὅρκο πὼς ὁ ἱππότης της θὰ πέθαινε γι' αὐτήν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΟΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΣΕΛΙΔΑ

τὴν νέαν σειρὰν τῶν παθητικῶν ἱστοριῶν τοῦ ΒΕΡΘΕΡΟΥ:

ΑΘΩΕΣ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

Οἱ ἱστορίες αὐτὲς βγαλμένες ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν μαρτυρικῶν κοριτσιῶν τῆς βιοπάλης ποὺ προσφέρουν τὸν ἑαυτό τους θυσία στὸ βωμὸ τῆς ἡδονῆς γιὰ νὰ σώσουν τοὺς γονεῖς των ἀπὸ τὰ ἀπρόοπτα χτυπήματα τῆς μοίρας, εἶναι οἱ πλέον σπαρακτικές, οἱ πλέον συγκλονιστικὲς ἀπὸ ὅσες ἐδημοσιεύθησαν μέχρι σήμερα, προκαλοῦν τὸν πόνον καὶ τὰ δάκρυα, εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς σημερινῆς ἰδίως ζωῆς.

ΑΘΩΕΣ ΑΜΑΡΤΩΛΕΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ὑπὸ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Ἡ μεγάλη ΘΥΣΙΑ

Ρόδινα ὄνειρα

Ἡ ζωὴ τῆς Νένας ἦταν ἕνα ρόδινο ὄνειρο. Ἔπλεε σὲ πελάγη εὐδαιμονίας. Καὶ παρὰ τὴν φοβερὴ οἰκονομικὴ στενοχώρια ποὺ περνοῦσε τὸ σπίτι της, τἄβλεπε ὅλα αἰσιόδοξα, λαμπρά, ὡραῖα...

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀγαποῦσε στὴ ζωή της. Ὁ Ἰσίδωρος, ἕνας τίμιος νέος ποὺ ἐργαζόταν σὲ μιὰν ἑταιρεία καὶ ποὺ τὸν εἶχε γνωρίσει σὲ μιὰ φιλικὴ συγκέντρωσι, ἦταν ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς της. Τὸν ἐλάτρευε καὶ τὴν ἐλάτρευε. Καὶ ὁ ἔρωτάς τους εἶχε μιὰ ποιητικὴν ὠμορφιά...

Εἶχαν κάμει μαζὶ τὰ πιὸ τρελλὰ ὄνειρα γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο μέλλον. Καὶ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ ἑνωθοῦν μὲ τὰ δεσμὰ τοῦ Ὑμεναίου μόλις κατώρθωνε ἡ Νένα, μὲ τὰ χρήματα ποὺ κέρδιζε ἀπ' τὴ δουλειά της, νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν προῖκα της κι' ὁ Ἰσίδωρος νὰ συγκεντρώσῃ τὸ ἀνάλογο ποσὸν γιὰ τὰ πιὸ ἀπαραίτητα ἔπιπλα τοῦ νοικοκυριοῦ τους..

Τὸ πατρικό της σπιτάκι θὰ τῆς δινόταν γιὰ προῖκα. Καὶ μέσα σ' αὐτό, ποὺ θὰ τὸ μετέβαλαν σὲ μιὰ θερμὴ ἐρωτικὴ φωλίτσα θὰ στέγαζαν τὴν μεγάλη ἀπέραντη ἀγάπη τους...

— Ὡς τότε ὁ μισθός μου θὰ ἔχῃ αὐξηθῆ τόσο, ὥστε νὰ ἀρκῇ γιὰ νὰ ζήσουμε κι' οἱ δυό. Καὶ σὺ θὰ παραιτηθῇς ἀπ' τὸ γραφεῖο ποὺ δουλεύεις τώρα καὶ σὲ κουράζει τόσο, τῆς ἔλεγε ὁ Ἰσίδωρος.

— Ὤ, ναί, ἀγαπημένε μου!, τοῦ ἀπαντοῦσε αὐτὴ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὴν συγκίνησι, καθὼς ἔγερνε μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία στὸν ὦμο του.

Τὸ τρομερὸ δίλημμα

Ὡστόσο, κατὰ βάθος ἡ Νένα ὑπέφερε... Στὸ γραφεῖο ποὺ ἐργαζόταν εἶχε ἕναν ἐνοχλητικὸν προϊστάμενο — Τώνη Γαβριὴλ τὸν ἔλεγαν — ποὺ τὴν πολιορκοῦσε ἐρωτικά.. Καὶ στὸ σπίτι ἡ μιζέρια καὶ ἡ οἰκονομικὴ κρίσις μέρα μὲ τὴν ἡμέρα μεγάλωναν...

Κι' αὐτὴ ἐπάλευε μέσα σ' ἕνα φρικτὸ δίλημμα: Νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ γραφεῖο της; Θὰ ὑποχρέωνε ἔτσι τὸ σπίτι της σὲ νέες αἱματηρὲς στερήσεις καὶ θὰ σταματοῦσε τὴν συγκέντρωσι τῶν προικιῶν της, ποὺ τ' ἀγόραζε ἕνα - ἕνα μὲ τὰ ψίχουλα ποὺ περίσσευαν ἀπ' τὸ μισθό της.. Κι' ἀκόμα, θ' ἀνέβαλε ἔτσι ἐπ' ἀόριστον τὸν γάμο της μὲ τὸν Ἰσίδωρο.

Νὰ ἔμενε στὴ δουλειά της; Ἀλλὰ τότε κίνδυνευε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἡ ἀρετή της.

— Ὄχι! Θὰ μείνω καὶ θ' ἀμυνθῶ ὅσο μπορῶ!, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασι ἀπὸ καιρό. Ὡσότου ἔρθῃ ἡ εὐλογημένη μέρα ποὺ θὰ εἶμαι σὲ θέσι νὰ φύγω μόνη...

Μὰ ἡ χτυπητὴ ὠμορφιά της, τὰ δεκαεφτὰ χρόνια της ποὺ ἄστραφταν γεμᾶτα δροσιά, ἡ πικάντικη ἐμφάνισί της, ξετρέλλαιναν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὸν νεαρὸ κύριο Τώνη, ποὺ ἔκανε πιὸ συστηματικὴ τὴν πολιορκία του.

Καὶ τὸ δίλημμα τῆς Νένας ξαναρχόταν κάθε μέρα μπροστά της ἀμείλικτο.

Μὰ ἡ ἐλπίδα ὅτι γρήγορα θὰ τελείωναν, αὐτὴ καὶ ὁ φίλος της, τὶς προετοιμασίες τους γιὰ τὸν γάμο, τῆς ἔδινε μιὰ θαυμαστὴ δύναμι ν' ἀποκρούῃ τὴν ἐρωτικὴ ἐπίθεσι τοῦ κ. Τώνη.

— Εἶσθε ἕνα φτωχὸ κορίτσι κι' ἔχω τὶς καλλίτερες διαθέσεις γιὰ σᾶς, τῆς ἔλεγε συχνὰ ὁ κ. Τώνης, ὅταν τὴν καλοῦσε ἰδιαιτέρως στὸ γραφεῖο του νὰ συνεργασθοῦν. Γιατὶ μὲ ἀποκρούετε; Δὲν ζητῶ ἀπὸ σᾶς παρὰ λίγη ἀγάπη... Καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ σᾶς δώσω τὸ πᾶν...

— Δὲν εἶμαι ὅποια μὲ νομίζετε, κ. Τώνη, τὸν ἀπεστόμωνε ἐκείνη. Ἐσεῖς θέλετε νὰ περάσετε τὴν ὥρα σας μαζί μου, τὸ ξέρω, μὰ ἐγὼ τί θ' ἀπογίνω ὕστερα;...

Οὔτε τὸν ἀπέκρουε, οὔτε τοὔδινε ἐλπίδες ἡ Νένα. Ἡ ἀνάγκη νὰ διατηρήσῃ τὴ θέσι της τὴν ἔκαμε νὰ φέρεται διπλωματικά.

Μὰ αὐτὴ ἡ ἀμφιβολία, στὴν ὁποία τὸν ἄφινε ἡ μικρὴ Νένα ξετρέλλαινε ἀκόμη περισσότερο τὸν ἐρωτευμένον προϊστάμενό της, ὁ ὁποῖος πίστευε πάντα στὴ τελικὴ ὑποχώρησι τῆς χαριτωμένης ὑπαλλήλου του.

Τὸ μοιραῖον χτύπημα

Εἶνε ζηλόφθονη ὅμως, φαίνεται, ἡ ἀνθρώπινη μοῖρα. Καὶ ὅπου δῆ νὰ χτίζεται μιὰ χαρωπὴ εὐτυχία σπεύδει νὰ τὴν γκρεμίσῃ. Οἱ Θεοὶ εἶνε φθονεροί! Ἔλεγαν κι' οἱ ἀρχαῖοι.

Ἡ συμφορὰ στὸ σπίτι τῆς Νένας ἦρθε τόσο ἀναπάντεχη, ποὺ κανεὶς δὲν τὴν περίμενε.

Ὁ πατέρας τῆς Νένας, ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλη τὴν οἰκογένειά του ἐκεῖνο τὸ βραδυνὸ στὴν τραπεζαρία, τοὺς ἀνήγγειλε μὲ σπασμένη φωνή:

— Ἐπάλαιψα γενναῖα γιὰ ν' ἀποφύγω τὴν καταστροφή. Δούλεψα σκληρά... Μά, μαύρη μιζέρια μᾶς ἔζωνε ἀπὸ παντοῦ, καὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀνθέξω. Μιὰ μέρα ἀναγκάστηκα κρυφὰ ἀπ' ὅλους σας νὰ βάλω ὑποθήκη τὸ σπιτάκι μας γιὰ ἕνα ἀστεῖο ποσόν... Μὰ δὲν κατάφερα νὰ τὸ ξοφλήσω. Καί, τώρα, σὲ λίγες μέρες βγάζουν τὸ σπιτάκι μας σὲ πλειστηριασμό...

Λυγμοὶ τὸν συνεπῆραν καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Μαζί του, ἀναλύθηκε σὲ βουβὰ ἀναφυλλητὰ καὶ ἡ μητέρα της. Καὶ τὰ μικρὰ ἀδέλφια τῆς Νένας, βλέποντας τοὺς μεγάλους νὰ κλαῖνε, ἄρχισαν κι' αὐτὰ τὸ κλάμμα...

Ὁ πρόλογος τῆς τραγωδίας... Χωρὶς χρήματα, χωρὶς στέγη, σὲ λίγες μέρες θὰ βρισκόντουσαν ὅλοι πεταμένοι στὸ δρόμο... Πόσος πόνος, πόση ὀδύνη, τί συμφορά!..

Ξαφνικὰ ἡ Νένα θυμήθηκε καὶ τὸν ἑαυτό της, τὸν ἀγαπημένο της, τὴν ἀγάπη τους, τὰ ὄνειρά τους... Ἐγκρέμιζαν κι' αὐτά.. Μιὰ σκληρὴ πάλη τόσων χρόνων γιὰ νὰ φτιάξουν μιὰ μικρὴ φωλίτσα ἐπήγαινε κατ' ἀνέμου κι' αὐτή... Χωρὶς σπιτάκι, χωρὶς τὸ σπιτάκι της, ποὺ θὰ στέγαζαν τὴν τρυφερή, τὴν θερμὴ ἀγάπη τους...

Ἀπότομα, ἡ Νένα ἐπαναστάτησε. Ἦταν γενναία κοπέλλα καὶ εἶχε ἀνεπτυγμένο ζωηρὰ στὴν ψυχή της τὸ αἴσθημα τοῦ καθήκοντος.

— Πατέρα, φώναξε ἀποφασιστικά. Πόσα χρήματα χρωστᾶμε;

— Διακόσιες χιλιάδες δραχμές...

— Θὰ τὶς βρῶ ἐγώ!, εἶπε σταθερά, ἐνῷ μιὰ παράξενη λάμψις ἐφώτιζε τὰ μεγάλα ὡραῖα μάτια της.

— Καὶ ποῦ, ψιθύρισε γελώντας πικρὰ ὁ πατέρας της.

— Θὰ δανειστῶ ἀπὸ μερικὲς φίλες μου... Τί σᾶς νοιάζει..

Εὐγενὲς ψεῦδος! Δὲν εἶχε καμμιὰ τέτοια φιλενάδα ἡ Νένα, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ τέτοια ἐλπίδα... Τί ἄλλο ἔπρεπε ὅμως νὰ πῆ στοὺς δικούς της γιὰ νὰ τοὺς καθησυχάσῃ; Τὴν ἀληθινὴ ἀπόφασι ποὺ εἶχε πάρει ξαφνικά; Μὰ ἦταν τόσο φοβερὴ αὐτή, τόσο δραματική. Ἦταν μιὰ ἀπόφασις ποὺ δὲν λεγόταν..

Ἡ ὡραία θυσία

Οἱ διακόσιες χιλιάδες δραχμὲς κατεβλήθησαν στὴν ὥρα τους. Ἐπῆγε ἡ ἴδια ἡ Νένα καὶ τὶς παρέδωσε στὸν πιστωτὴ τοῦ πατέρα της. Ἦταν δακρυσμένη τὴν ἡλιόλουστη καὶ χαρούμενη αὐτὴ μέρα ποὺ εἶχε σώσει τὸ σπιτάκι τους... Μὰ ἐπάνω στὰ χρυσαφένια μαλλιά της οἱ ἡλιαχτίδες, ποὺ παιχνίδιζαν, σχημάτιζαν ἕνα εἶδος φωτοστεφάνου...

Ναί, ἡ Νένα εἶχε φορέσει τὸν φωτοστέφανο τῆς θυσίας..

Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐμάντευε ἤδη μὲ ποιὸν τρόπο κατώρθωσε ἡ καλὴ κοπέλλα νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ χρήματα αὐτά, ποὺ θἄσωζαν τὴν οἰκογένειά της ἀπὸ τὴν στυγνὴ ἀθλιότητα, τὴν καταστροφή...

Τῆς τὰ εἶχε δώσει ὁ Τώνης Γαβριήλ. Ὁ εὐκατάστατος προϊστάμενός της. Εἶχε ζητήσει, βέβαια, βαρὺ ἀντάλλαγμα.. Ὅπως κάμνουν συνήθως σὲ τέτοιες περιστάσεις οἱ ἀσυνείδητοι ἄνδρες. Καὶ ἡ Νένα ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσῃ, νὰ θυσιαστῇ, νὰ ἁμαρτήσῃ...

Τώρα πιὰ ἡ Νένα δὲν εἶνε ἁγνή... Μὰ ἔχει σώσει τὸ σπίτι της.

Τώρα πιὰ ἡ Νένα δὲν ἀξίζει τὴν ἀγάπη τοῦ καλοῦ της Ἰσιδώρου. Εἶνε μιὰ ἁμαρτωλή, μιὰ ἀθῶα ἁμαρτωλή. Τὸ ξέρει. Τὸ συναισθάνεται. Μὰ ἔχει πάρει τὴν μεγάλη ἀπόφασι νὰ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα στὸν Ἰσίδωρο. Δὲν ξέρει... Μπορεῖ αὐτὸς νὰ τὴν σκοτώσῃ ἐπάνω στὴν δίκαιη ἀγανάκτησί του. Μά, μπορεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾷ τόσο πολύ, ποὺ νὰ τὴν συγχωρήσῃ...

Ἂν ὄχι, τότε θὰ ἔχῃ τὴν πικρὴν ἱκανοποίησι ὅτι θυσιάστηκε στὸν βωμὸ τοῦ καθήκοντος, ὅτι εἶνε μιὰ ἀθῶα ἁμαρτωλὴ ὅπως τόσες ἄλλες μαρτυρικὲς φτωχοῦλες, ὅπως τόσα ἁγνὰ κορίτσια, ἁγνὰ παρ' ὅλη τους τὴν ἁμαρτία, τὴν τρομερή, μὰ ἀκούσια καὶ ὑψηλὴ ἁμαρτία, τὴν ἁμαρτία ποὺ στολίζει μ' ἕνα ὑπέροχο φωτοστέφανο τ' ἀγγελικά τους κεφάλια.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Δυὸ λόγια γιὰ τὴ νέα σειρὰ

Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε πάντα ρόδινη... Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ἕνα μεγάλο δυστύχημα, μιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια, ἕνα ἀπρόβλεπτο κακό, χτυποῦν ἀδυσώπητα τὴν εὐτυχία ἑνὸς σπιτιοῦ καὶ ἀπειλοῦν νὰ τὸ σωριάσουν σ' ἐρείπια...

Συνήθως, σ' αὐτὲς τὶς τραγικὲς στιγμὲς δείχνουν ὅλο τὸ ψυχικὸ θάρρος τους οἱ ἄνδρες, ποὺ ἀντιπαλαίουν μὲ ἀπόγνωσι κατὰ τῆς κακῆς μοίρας.

Ὅταν ὅμως δὲν ὑπάρχῃ ἄνδρας στὸ σπίτι; Ὅταν προστάτης καὶ «οἰκογενειάρχης» εἶνε ἕνα τρυφερὸ ἄπραγο κορίτσι ποὺ βιοπαλαίει γιὰ τὴν συντήρησι τοῦ σπιτιοῦ;

Τότε... τότε ἀκριβῶς συμβαίνουν σπαρακτικὲς βουβὲς τραγωδίες καὶ τὰ κορίτσια αὐτὰ τῆς βιοπάλης δὲν διστάζουν, γιὰ νὰ σώσουν τὸ σπίτι τους, νὰ θυσιάσουν τὴν ὀμορφιά, τὴν δροσιὰ τῆς νειότης τους αὐτὴ τὴν τιμή τους, τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς τους.

Τὶς θλιβερὲς αὐτὲς ἱστορίες, τὶς σπαρακτικά, συγκλονιστικὰ δραματικές, τὰ τραγικά, συνταρακτικὰ αὐτὰ ρομάντζα τῶν ἀθώων ἁμαρτωλῶν ποὺ θυσιάζονται γιὰ ἕναν ἀνώτερο σκοπό, θὰ παρακολουθήσετε στὴ νέα αὐτὴ σειρὰ ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα. Στὶς ἱστορίες αὐτὲς δὲν ὑπάρχει τίποτε τὸ φανταστικό. Εἶνε παρμένες ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν ὑπερόχων αὐτῶν μαρτύρων τῆς σκληρῆς βιοπάλης.

Ὅσες πονέσατε, ὅσες εἴδατε τὰ ὄνειρά σας νὰ συντρίβωνται, ὅσες νοιώσατε τὴν καρδιά σας νὰ ματώνῃ, παρακολουθῆστε τὶς «Ἀθῶες ἁμαρτωλές».

◆◆

⁂ Ἡ ὑπερηφάνεια εἶνε ἀπόδειξις μεγάλης ἀγνοίας τοῦ ἑαυτοῦ μας καὶ βαθειὰ περιφρόνησις τῆς ἀνθρωπότητος. (Πασκάλ)

⁂ Δὲν συγχωροῦμε ποτὲ σὲ κανένα τὸ ὅτι μᾶς εἶδε γελοίους μιὰ στιγμή. (Β. Οὐγκὼ)

ΜΑΝΤΕΙΟ ἐρωτευμένων

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ὑπάρχουν μερικὰ μικρογεγονότα τῆς ζωῆς μας, τὰ ὁποῖα συνήθισεν ὁ λαός μας νὰ ἐξηγῇ ὡς προειδοποιήσεις περιστατικῶν ποὺ θὰ μᾶς συμβοῦν προσεχῶς. Προμαντεύει δηλαδὴ ἀπὸ αὐτὰ τὸ μέλλον.

Οἱ προλήψεις ὡς τόσο αὐτὲς τοῦ λαοῦ μας ἐπεκτείνονται καὶ στὸ αἰσθηματικὸν πεδίον καὶ προλέγουν στοὺς ἐρωτευμένους πολλὰ ἐνδιαφέροντα γεγονότα τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς των.

Ἰδοὺ οἱ πιὸ ἐνδιαφέρουσες ἀπὸ αὐτές, ποὺ ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος «Ἐρωτικοῦ μαντείου»:

Ἂν σπάσῃ τὴν ὥρα τοῦ ραψίματος ἢ τοῦ κεντήματος ἡ βελόνα μιᾶς νέας, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἀγαπημένος της τὴν συλλογίζεται ἔντονα.

Ἂν ἀναποδογυρίσῃ ἕνα κουτὶ μὲ σπίρτα καὶ χυθοῦν αὐτὰ κάτω, ἀποτελεῖ προειδοποίησιν γάμου γιὰ τὸν κάτοχόν του. Ἂν ἀπομείνουν μερικὰ σπίρτα μέσα στὸ κουτί, αὐτά, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ των, σημαίνουν διάστημα ἑνὸς ἔτους, ἑνὸς μηνός, μιᾶς ἑβδομάδος ἢ μιᾶς ἡμέρας, ὡς τότε ποὺ θὰ γίνῃ ὁ γάμος.

Ἂν σ' ἕνα ζευγάρι ἐρωτευμένων χάσει ὁ ἕνας τὸ δαχτυλίδι ποὺ τοῦ χάρισε ὁ ἄλλος, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ ἐπακολουθήσῃ σοβαρὰ σκηνὴ μεταξύ των. Ἂν τὸ δαχτυλίδι σπάσῃ, σημαίνει χωρισμό. Ἂν λυγίσῃ, ἢ στραβώσῃ, σημαίνει ἀπιστία.

Ἄν, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ πάῃ στὸ ραντεβοῦ του κανείς, φορέσῃ ἀνάποδα, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τὴν κάλτσα του, αὐτὸ σημαίνει, ὅτι θὰ ἀκούσῃ πολὺ εὐχάριστα λόγια ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ πρόκειται νὰ συναντήσῃ.

Ἂν σπάσῃ, κατὰ λάθος μιὰ κοπέλλα τὸ μπαστοῦνι ἑνὸς ἀνδρός, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ κακοπαντρευθῇ...

Ἂν τὴν ὥρα ποὺ ράβει μιὰ νέα τὰ προικιά της, τῆς σπάσει τὸ ψαλλίδι, αὐτὸ σημαίνει ὅτι θὰ τσακωθῇ μὲ τὸν ἀγαπημένο της ἢ καὶ θὰ χωρίσῃ.

Ἂν μιὰ κοπέλλα χάσῃ τὴν καλτσοδέτα της, σημαίνει ὅτι σύντομα θὰ δεχθῇ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Ἂν βρῇ μιὰ καλτσοδέτα στὸ δρόμο, σύντομα θὰ πάρῃ ἐρωτικὸ γράμμα.

Ἂν μιᾶς νέας σχισθῇ ἡ κομπιναιζόν, αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ νέος ποὺ τῆς κάνει κόρτε δὲν ἔχει σοβαροὺς σκοπούς.

Ἂν χτυπήσῃ μιὰ νέα τὸ χέρι της ἐπάνω στὸ σεντοῦκι τῶν προικιῶν της, θὰ δεχθῇ πολὺ σύντομα ἐρωτικὴν ἐξομολόγησι. Ἂν τὸ χτυπήσῃ ἢ τὸ κάψει μὲ σίδερο ποὺ σιδερώνει τὰ προικιά της, θὰ νοιώσῃ πολὺ γρήγορα κάποιαν ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι.

Τέλος ἂν σπάσῃ στὸ χέρι ἑνὸς κοριτσιοῦ ἕνα ποτῆρι, ἂν εἶνε λευκό, θὰ γνωρίσῃ τὸν ἄνδρα ποὺ ὀνειρεύεται. Ἂν εἶνε κόκκινο, θὰ ἔχῃ στενοχώριες αἰσθηματικές, ἂν εἶνε πράσινο θὰ ἔχῃ κάποιαν ἀπογοήτευσι. Ἂν τέλος, τὸ ποτῆρι εἶνε γεμᾶτο κρασί, θὰ τῆς γίνῃ ξαφνικὰ μιὰ φλογερὴ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησις.

◆◆

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΝΕΑ

Μοναξιὰ

Συνιστῶμεν στοὺς ἀναγνώστας μας τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον συλλογὴν διηγημάτων τῆς ἐκλεκτῆς συνεργάτιδος τοῦ «Θησαυροῦ» κ. Ἰωάννας Μπουκουβάλα - Ἀναγνώστου. Τὰ διηγήματα τῆς συλλογῆς εἶνε παρμένα ἀπὸ τὴν σύγχρονη ζωή, μὲ βαθειὰ ψυχολογημένους τύπους. Μέσα σ' αὐτὰ κινεῖται ἕνας κόσμος ὁλόκληρος, μὲ τοὺς καϋμούς του, τοὺς πόθους του, τοὺς πόνους του, τὶς χαρὲς καὶ τὶς ἀπογοητεύσεις του. Σελίδες 169. Τιμὴ δρχ. 500.

Η ΝΕΡΑ·Ι·ΔΑ

ΤΡΥΦΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἤμουν ἐρωτευμένος μὲ τὴν κόμησσα ντὲ Λυγκάν, συναντοῦσα συχνά, κοντὰ στὴ λίμνη τὴν Νισέτ, ἕνα ἀγριοκάτσικο ποὺ γύριζε μισόγυμνο στὰ μέρη ἐκεῖνα. Εἶχε κεχριμπαρένια μαλλιά, πράσινα μάτια, φιλήδονα χείλη, ποὺ κανένας, ἔστω καὶ ἂν ἀγαποῦσε ἄλλην, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ ἀντισταθῇ στὸ φλογερὸ φιλί τους.

Καὶ ἐγὼ λοιπόν, ἂν καὶ ἤμουν ξετρελλαμένος μὲ τὴν κ. ντὲ Λυγκάν, μπλέχτηκα στὰ δίχτυα τῆς Νισὲτ καὶ δὲν ἔπαυα νὰ τριγυρίζω μέσα στὸ δάσος καὶ γύρω ἀπὸ τοὺς βράχους τῆς λίμνης.

Φαίνεται πὼς ἡ Νισὲτ μὲ ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ποὺ τὴν κυνηγοῦσαν. Πάντως τῆς ἦταν ἀδύνατον νὰ μοῦ μείνῃ πιστή, ἔστω καὶ μιὰ βδομάδα. Τῆς ἄρεσε τόσο πολὺ ἡ ἀλλαγή. Ξαναγύριζε ὅμως σὲ μένα μὲ τὴν πιὸ χαδιάρα ματιά της καὶ τὸ πιὸ προκλητικὸ γέλιο της.

Δὲν ἄργησε νὰ πληροφορηθῇ πὼς ἀγαποῦσα τὴν κ. ντὲ Λυγκὰν καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ ζήλεια, προσπαθοῦσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ. Ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ μὲ εἶχε παρασύρει στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, καὶ ἐνῷ τὰ μαλλιά της κυμάτιζαν χαϊδεύοντας τὸ πρόσωπό μου ἡ Νισέτ, ἀφοῦ μοῦ ἔδωσε ἕνα φιλὶ ποὺ μοῦ φάνηκε πιὸ θερμὸ ἀπὸ κάθε προηγούμενο, μὲ ρώτησε:

— Ὥστε εἶσαι ἀπελπισμένος ἐπειδὴ δὲν μπορεῖς νὰ περάσῃς ὅλη τὴ ζωή σου μαζί της;

— Ἀλλοίμονο! ψιθύρισα, κουνῶντας καταφατικὰ τὸ κεφάλι. Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ δική μου γιατὶ δὲν εἶνε ἐλεύθερη!

— Τί ἔχει νὰ κάνῃ αὐτό; Θὰ σ' ἀγαπήσῃ! μοῦ εἶπε ἡ Νισέτ, ρίχνοντας πέτρες στὴ λίμνη. Ἂν δὲν εἶνε ἐλεύθερη σήμερα, μπορεῖ νὰ γίνῃ!

— Μὰ πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ εἶνε παντρεμένη;

— Σπουδαῖο πρᾶγμα! μοῦ εἶπε καὶ γέλασε μὲ τὴν καρδιά της.

Καὶ προσέθεσε φιλῶντας με φλογερὰ στὸ στόμα:

— Νάρθῃς ἐδῶ σὲ μιὰ ἑβδομάδα. Μὴ τὸ ξεχάσῃς, γιατὶ αὐτὸ δὲν θὰ στὸ συγχωρήσω ποτέ!

Τὸ βράδυ ἀκριβῶς τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, βρισκόμουν στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. Ἡ Νισὲτ καθισμένη πάνω σ' ἕνα βράχο μὲ περίμενε.

Μόλις βρέθηκα κοντά της μὲ ἀγκάλιασε κι' ὕστερα σηκώθηκε ἀπότομα καὶ μοῦ ψιθύρισε:

— Πρέπει σήμερα νὰ μ' ἀγαπήσῃς ὅσο δὲν μ' ἀγάπησες ποτέ!

Τὴν ἔσφιξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ ἔνοιωσα μιὰ πρωτόγονη ἡδονή, μιὰ μέθη νὰ μὲ κυριεύῃ ὁλόκληρο. Ὕστερα, ὅταν καθήσαμε ἀγκαλιασμένοι ἄρχισε νὰ μοῦ λέῃ:

— Τώρα θὰ μπορέσῃς νὰ γίνῃς ὁ ἄνδρας τῆς κ. ντὲ Λυγκάν.

Ἀνατρίχιασα.

— Μὴ νομίσῃς πὼς ἀστειεύομαι, συνέχισε. Εἶνε ἡ ἀλήθεια. Τὸ ἤθελα καὶ τὸ ἔκανα!

— Πῶς τὰ κατάφερες; ρώτησα κατάπληκτος.

— Τί σημασία ἔχει αὐτό. Διάλεξα τὸν πιὸ ἁπλὸ τρόπο. Μᾶς τσάκωσαν σκαστοὺς στὸ βάθος τοῦ πάρκου τὸν κόμητα καὶ μένα... Φυσικὰ μᾶς τσάκωσε ἡ κόμησσα μὲ ὅλους τοὺς μάρτυρες ποὺ ἦσαν ἀπαραίτητοι...

Γέλασε πάλι μὲ τὴν καρδιά της καὶ συνέχισε:

— Ὅλα ἦρθαν ὅπως τὰ εἶχα κανονίσει. Στὴν κατάλληλη στιγμὴ γιὰ τὴν κόμησσα καὶ... λίγο νωρὶς γιὰ τὸν κόμητα!... Σοῦ ὑποσχέθηκα πὼς θὰ γινόταν δική σου καὶ κράτησα τὸν λόγο μου. Αὔριο θὰ πᾷς στὸν Πύργο τῶν Γερακιῶν, ἐκεῖ μένει τώρα ἡ κόμησσα κοντὰ σὲ μιὰ θεία της, μέχρις ὅτου ἐκδοθῇ τὸ διαζύγιο. Νὰ τῆς πῇς πὼς τὴν ἀγαπᾷς καὶ θὰ δεχθῇ νὰ γίνῃ γυναῖκα σου, ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ ποὺ συνέβη.

Ἡ Νισὲτ σώπασε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα ἀκόμα φλογερὸ φιλὶ καὶ ὕστερα ἐξακολούθησε:

— Φύγε τώρα γρήγορα. Καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ φανῇς ἄπιστος, μὴ ξανάρθῃς κοντὰ στὴ λίμνη, δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ μοῦ ἀντισταθῇς! Ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἄνδρες ποὺ ἀγάπησα ἀληθινὰ στὴ ζωή μου, οἱ δυὸ ἔχουν πεθάνει καὶ σὺ μόνο ζῇς. Γι' αὐτό, ἴσως νὰ εἶσαι καὶ ὁ τελευταῖος!...

. . . .

Πάντα μὲ βασανίζει ἡ θύμησι τῆς Νισέτ. Τὴν σκέπτομαι γιατὶ ὑπῆρξε ὁ ἄγγελός μου, ὁ ἄγγελος τῆς εὐτυχίας μου. Ποτὲ ὅμως, ἂν καὶ πέρασαν τόσα χρόνια ἀπὸ τότε, δὲν ξαναπέρασα κοντὰ ἀπὸ τὴ λίμνη.

ΖΑΝ ΡΟΝΥ

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Ποιὸ εἶνε τὸ πιὸ εὐχάριστο μαρτύριο;
— Ἡ πεῖνα, πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

⁂

— Πότε ἐπιθυμεῖ κανεὶς νὰ εἶνε μόνος;
— Ὅταν καταλαβαίνῃ πὼς εἶνε περιττός.

⁂

—Σὲ τί χρησιμεύει τὸ πνεῦμα;
— Στὸ νὰ κρατάῃ τὰ χαλινάρια τῆς καρδιᾶς.

⁂

— Ἀπὸ τί φαίνεται ὁ ἔξυπνος ἄνθρωπος;
— Ἀπὸ ὅσα λέει καὶ κυρίως ἀπὸ ὅσα δὲν λέει.

⁂

— Τί εἶνε ἡ ἡλικία;
—Σκόπελος, ἐπάνω στὸν ὁποῖο τσακίζεται ἡ φιλαλήθεια τῆς γυναίκας.

⁂

— Τ ίδὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε στοὺς ἄλλους;
— Ὅ,τι μᾶς παίρνουν χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσουν.

⁂

— Ποιὰ εἶνε ἡ πιὸ θερμὴ ἀγάπη;
— Ἐκείνη ποὺ ἀντέχει στὴν ψυχρότητα.

⁂

— Τί εἶνε τὸ φοβερώτερο πρᾶγμα: ὁ ἔρωτας τῆς γυναίκας ἢ τὸ μῖσος τοῦ ἀνδρός;
— Τὸν πρῶτο τὸν φοβοῦνται οἱ γενναῖοι, ἐνῷ τὸ δεύτερο οἱ δειλοί.

⁂

— Τί εἶνε ὁ φίλος;
— Ἕνας ἐρωτευμένος χωρὶς ἀγάπη.

◆

ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΑ ΛΑΘΗ

Ἕνα γραματόσημο τῆς σειρᾶς ποὺ ἐξεδόθη στὴν Γερμανία γιὰ τὴν πεντ κονταετηρίδα ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ριχάρδου Βάγνερ, παριστάνει τὸν ποιητὴ Χὰνς Σὰχς γράφοντα ὑπὸ τὸ φῶς μιᾶς λάμπας πετρελαίου. Εἶνε ὅμως γνωστὸν ὅτι ἡ λάμπα τοῦ πετρελαίου ἐφευρέθη περὶ τὰ 250 χρόνια μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ποιητοῦ.

Ἐπίσης τὸ γραμματόσημο ποὺ ἐξεδόθη στὰς Ἀντίλλας τὸ 1903, παριστάνει τὸν Χριστόφορο Κολόμβο κρατοῦντα ἕνα τηλεσκόπιο, ἐνῷ τὸ ὀπτικὸ αὐτὸ ὄργανο ἐφευρέθηκε 173 ἔτη μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς.

ΑΠΟ ΑΥΤΗ ΣΕ ΑΥΤΗ

ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΟΚΟΡΕΣ ΣΤΟ ΣΙΑΜ

Σὲ πολλὰ κράτη τῆς Εὐρώπης οἱ ἄγαμοι πληρώνουν ἰδιαίτερο φόρο, πρᾶγμα ὅμως ποὺ δὲν ἐμποδίζει καθόλου νὰ σαπίζουν στὸ ράφι τοῦ κόσμου οἱ γεροντοκόρες. Κανένας δὲν φροντίζει γι' αὐτὲς —ἀλλοίμονο! — σὲ κανένα μέρος τοῦ κόσμου.

Στὸ Σιὰμ ὅμως οἱ ἄνθρωποι φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ πονόψυχοι. γιατὶ φροντίζουν ἰδιαιτέρως γιὰ τὶς δυστυχισμένες γεροντοκόρες. ποὺ παντοῦ ἀλλοῦ εἶνε ἀντικείμενον χλευασμοῦ.

Ὅταν, λοιπόν, μιὰ Σιαμαία περάσῃ τὰ εἰκοσιπέντε χωρὶς νὰ παντρευτῇ, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γραφῇ στὸ Βασιλικὸ Βιβλίο, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια ἀναλαμβάνει νὰ τῆς βρῇ γαμπρό, σύμφωνα μὲ τὴν κοινωνική της τάξι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὅταν ἕνας ἀνύπαντρος τοῦ Σιὰμ πέσῃ σ' ἕνα παράπτωμα καὶ καταδικασθῇ, ὑποχρεώνεται, ἀντὶ νὰ ἐκτίσῃ τὴ ποινή του, νὰ πάρῃ μιὰ γεροντοκόρη ἀπὸ τὸν κατάλογο τῆς «Βασιλικῆς Βίβλου».

Κι' ἂν μὲν τὸ παράπτωμα εἶνε ἐλαφρό, ὁ ἄνδρας ἔχει τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς, κι' ἔτσι μπορεῖ νὰ πάρῃ γυναῖκα κάπως ὑποφερτή. Ἂν ὅμως τὸ παράπτωμα εἶνε βαρύ, τότε ἀλλοίμονό του! Εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ πάρῃ ὁποια ρικνὴ καὶ πλαδαρὴ καὶ κουτσοδόντα τοῦ φορτώσουν.

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Ὅλοι μας ξέρουμε πὼς οἱ γάτες δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν περισσότερο ἀπὸ δέκα ἕως δεκαπέντε χρόνια τὸ πολύ.

Ἐν τούτοις, κατὰ τὸν περίφημο φυσιοδίφη Λόενερ, εἶνε πολὺ μεγαλείτερο τὸ ὅριο τῆς ἡλικίας τῶν γάτων. Ὁ ἴδιος διηγεῖται πὼς εἶχε μιὰ γάτα, ἡ ὁποία ἔζησε στὸ σπίτι του πάνω ἀπὸ τριανταπέντε χρόνια.

Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν εἴκοσι δύο χρόνων ἡ γάτα αὐτὴ γεννοῦσε κανονικώτατα. Ἔφερε δηλαδὴ στὸ φῶς σ' ὅλη της τὴ ζωὴ περισσότερα ἀπὸ 300 γατάκια.

ΠΙΑΝΙΣΤΑΣ ΧΩΡΙΣ ΧΕΡΙΑ !

Ὁ Ὄλιβερ Μπρόουνιγκ εἶχε τὴν ἀτυχία νὰ γεννηθῇ χωρὶς χέρια καὶ γι' αὐτό, ἀπὸ μικρὸν ὁ πατέρας του ποὺ ἦταν παληάτσος ἑνὸς μεγάλου ἱπποδρομίου, τὸν πῆρε μαζί του καὶ τὸν ἔμαθε νὰ κάνῃ διάφορα παιγνίδια μὲ τὰ πόδια του. Ὁ μικρὸς ὅμως εἶχε σπάνιο ταλέντο καλλιτέχνου. Καὶ ἦταν ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα νούμερα τοῦ ἱπποδρομίου, γιατὶ ἔφτιανε μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα καὶ εὐκολία τὰ σκίτσα τῶν θεατῶν μὲ τὰ...πόδια του.

Ἀργότερα τοῦ γεννήθηκε ὁ πόθος νὰ γίνῃ πιανίστας. Καὶ πράγματι, κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὸ δύσκολο ὄργανο χάρις στὴ θαυμαστὴ μουσικὴ ἰδιοφυΐα του. Κι' ἔτσι σήμερα, στὸ ἴδιο ἱπποδρόμιο, ὁ Ὄλιβερ δίδει καὶ κονσέρτα πιάνου, παίζοντας μὲ τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν του, ποὺ ἔχουν ἀποκτήσει μοναδικὴ εὐλυγισία.

ΠΟΣΕΣ ΤΡΙΧΕΣ ΕΧΕΤΕ;

Πόσες τρίχες ἔχει μιὰ γυναῖκα στὸ κεφάλι της; Δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο νὰ μετρηθοῦν. Μερικοὶ ἐπιστήμονες ὅμως Ἀμερικανοὶ καὶ Γερμανοὶ κατέγιναν μὲ τὴν ἐργασίαν αὐτήν. Βρῆκαν λοιπὸν ὅτι ὁ ἀριθμὸς ποικίλει πολύ, ὅπως εἶνε φυσικόν, ὅταν καταταχθοῦν οἱ γυναῖκες σὲ τρεῖς κατηγορίες: ξανθῶν, μελαχροινῶν καὶ ρουσσῶν.

Οἱ ξανθὲς ἔχουν κατὰ μέσον ὅρον περισσότερα μαλλιὰ ἀπ' τὶς μελαχροινὲς καὶ οἱ ροῦσσες λιγώτερα κι' ἀπ' τὶς δύο. Ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων:

Μέσος ὅρος ξανθῆς 140–160.000 τρίχες.

Μέσος ὅρος μελαχροινῆς 80–125.000 τρίχες.

Μέσος ὅρος κοκκινομαλλούσας 25–55.000 τρίχες.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

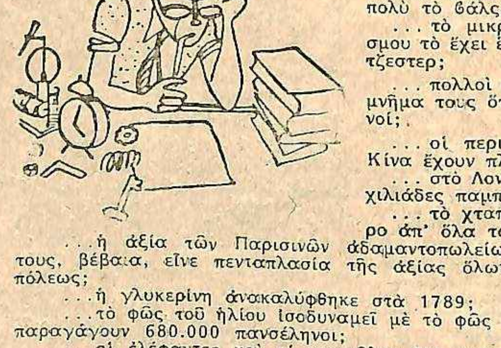

... οἱ πρῶτοι ἀστρονόμοι στὸν κόσμο ἦσαν οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς;

...ἡ πιὸ ἁπλῆ γαμήλιος τελετὴ γίνεται στὴ νῆσο Βόρνεο;

... ἀπὸ ὅλους τοὺς χοροὺς οἱ Γερμανοί, προτιμοῦν νὰ χορεύουν πιὸ πολὺ τὸ βάλς;

... τὸ μικρότερο βιβλίο τοῦ κόσμου τὸ ἔχει ἕνας κάτοικος τοῦ Μάντζεστερ;

... πολλοὶ ἄνθρωποι φτιάχνουν τὸ μνῆμα τους ὅταν εἶνε ἀκόμα ζωντανοί;

... οἱ περισσότεροι δρόμοι στὴν Κίνα ἔχουν πλάτος 8 ποδῶν;

... στὸ Λονδῖνο ὑπάρχουν τριάντα χιλιάδες παμπαλαίων μύλων;

... τὸ χταπόδι εἶνε τὸ ἀσχημότερο ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα;

...ἡ ἀξία τῶν Παρισινῶν ἀδαμαντοπωλείων, μὲ τὸ ἐμπόρευμά τους, βέβαια, εἶνε πενταπλασία τῆς ἀξίας ὅλων τῶν οἰκοδομῶν τῆς πόλεως;

...ἡ γλυκερίνη ἀνακαλύφθηκε στὰ 1789;

...τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ φῶς ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ παραγάγουν 680.000 πανσέληνοι;

...οἱ ἐλέφαντες καὶ οἱ γκαμῆλες δὲν μποροῦν νὰ πηδήσουν;

...τὸ φιλὶ εἶνε ἄγνωστο μεταξὺ τῶν Ἐσκιμώων καὶ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Νέας Ζηλανδίας;

...τὸ μόνο μέρος ποὺ δὲν χιονίζει ποτὲ εἶνε ἡ Κούβα;

...τὸ συνηθισμένο φαγητὸ τῶν Ἱσπανῶν στρατιωτῶν ἦταν ἄλλοτε ψωμί, λάδι καὶ σκόρδο;

...οἱ πληγές, ὅσων δὲν τρώγουν κρέας, γιατρεύονται εὐκολώτερα ἀπὸ τῶν κρεωφάγων;

...τὰ πεπόνια ἦσαν γνωστὰ καὶ στοὺς Ἕλληνας καὶ στοὺς Ρωμαίους τῆς ἀρχαιότητος;

...σὲ μιὰ ἐκκλησία τοῦ Σίδνεϋ τῆς Ἀγγλίας, ἡ ἠχὼ μπορεῖ νὰ ἐπαναλάβῃ καθαρώτατα μιὰ φράσι ἀπὸ 21 συλλαβές;

...το νωπὸ κρέας ἔχει τὴν ἰδιότητα ν' ἀπορροφᾷ τὴ νικοτίνη ἀπὸ τὸν καπνό;

...Οἱ ἐκ γενετῆς τυφλοὶ ἀναλογοῦν ἑξῆντα σ' ἕνα ἑκατομμύριο ἀνθρώπων;

...Στὰς νήσου Φίτζι, τὰ δόντια τῆς φάλαινας χρησιμοποιοῦνται απο τους κατοικους γιὰ νομίσματα; Εἶνε βαμμένα κόκκινα καὶ ἄσπρα καὶ τὰ πρῶτα ἔχουν ἀξίαν εἴκοσι φορὲς μεγαλύτερη ἀπ' τὰ δεύτερα;

...Ἕνας Γερμανὸς εἰδικός, σύμφωνα μὲ τὶς στατιστικές του, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Κινεζικὴ διάλεκτος ὁμιλεῖται ἀπὸ τὸ 1)3 τῶν κατοίκων τῆς γῆς;

...Ἀκολουθοῦν κατόπιν ἡ ἰνδικὴ καὶ ἡ ἀγγλική;

...οἱ χωρικοὶ τῆς Ἱσπανίας πιστεύουν ὅτι τὸ νερό, μέσα στὸ ὁποῖο ἔχει πλυθῆ δαχτυλίδι γάμου, γιατρεύει τὰ ἄρρωστα μάτια;

...τὸ ἔδαφος τῆς Κούβας εἶνε τόσο εὔφορο, ὥστε σὲ πολλὰ μέρη οἱ κάτοικοι σπέρνουν καὶ θερίζουν τέσσερις φορὲς τὸ χρόνο;

...ἡ Βραζιλία παράγει περίπου 500.000 τόννους καφὲ τὸ χρόνο;

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΥ
ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΟΙ

ΝΗΡΗΪΔΕΣ

Κάτω στὸν βυθὸν τῆς θάλασσας, ὅπου ἁπλώνεται τὸ σκοτάδι καὶ τὸ μυστήριον, ἔχει τὰ ἀνάκτορά του ὁ Νηρεύς, ὁ προστάτης τῶν θαλασσινῶν ποὺ κινδυνεύουνε. Καὶ μέσα σ' αὐτὰ κατοικοῦσε κι' ἡ πενῆντα κορίτσια του, οἱ Νηρηΐδες, δροσερὲς νύμφες τῆς θάλασσας ἔξοχου κάλλους, ποὺ δὲν εἴχανε στὴν ὀμορφιάν τους καμμίαν ἀντίζηλο.

Οἱ ἀφελεῖς αὐτὲς κόρες ποὺ προκαλοῦσανε τὶς τρικυμίες ἢ κατευνάζανε τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων, βγαίναν συχνὰ ἀπ' τὰ ἀνάκτορα τοῦ πατέρα των, καὶ πρόβαλαν ἀπ' τὰ νερὰ σ' ὅλη τὴν μεγαλοπρεπῆ λάμψη τους. Ἄλλοτε κολυμβοῦσαν ἢ ἦσαν πλαγιασμένες ἐπάνω στὰ κύματα ποὺ ἀνεβοκατέβαιναν λικνιστικά, ἄλλοτε μένανε ξαπλωμένες στὶς πέτρες τῆς ἀκρογιαλιᾶς γιὰ νὰ στεγνώσουνε τὰ βρεγμένα μακρυὰ μαλλιά τους, ποὺ εἴχανε πράσινο χρῶμα.

Μιὰ μέρα οἱ ἄλλες της ἀδελφὲς κατεβῆκαν ἀπὸ τὶς πέτρες κι' ἐκολυμβοῦσανε στὴν ἤρεμη θάλασσα, ἀλλ' ἡ Σκύλλα ἔμεινε καὶ περπατοῦσε γυμνὴ ἐπάνω στὴν ἀμμουδιά. Ἔπειτα, ὅταν κουράσθηκε, ἐπῆγε νὰ δροσίσῃ τὸ σφριγηλὸ κορμί της στὰ κρύα νάματα μιᾶς ἀπόμερης πηγῆς.

Κι' ἔξαφνα παρουσιάσθηκεν ὁ Γλαῦκος, νέος κάτοικος τῆς θάλασσας, ἀπὸ τὴν Ἀνθηδόνα τῆς Βοιωτία. Εἶδε τὸ θαυμάσιον ὅραμα τῆς θείας της γύμνιας καὶ γοητευμένος ἔτρεξε νὰ γονατίσῃ μπροστά της. Τὸν ἀντίκρυσεν ἡ παρθένα κι' ἐτρόμαξε. Τὸν εἶδε νὰ πλησιάζῃ κι' ἄρχισε νὰ φεύγῃ, ἐνῷ ἐκεῖνος τὴν κυνηγοῦσε, ἱκετεύοντάς την νὰ μείνῃ. Φεύγοντας ἐκείνη τρομαγμένη, ἔφθασε στὴν κορυφὴ ἑνὸς βράχου, δίπλα στὴν θάλασσαν. Ἕνα κομμάτι κατάφυτης γῆς, εἰσχωροῦσε στὰ κύματα κι' ἐκεῖ στάθηκεν ἡ παρθένα, ἀσφαλισμένη στὸ καταφύγιόν της καὶ μὴν ξέροντας τί ἦταν αὐτὸς ποὺ τὴν κυνηγοῦσε: θεὸς ἢ τέρας, μὲ τὸ παράδοξον χρῶμα καὶ τὰ μακρυὰ μαλλιὰ ποὺ σκεπάζανε τὶς τετράγωνες πλάτες του;

Κατάλαβεν τὶς σκέψεις της ὁ Γλαῦκος, καὶ στηρίζοντας τὸ κορμί του στὴν προεξοχὴ τοῦ βράχου, τῆς εἶπε:

— Δὲν εἶμαι, γλυκειά μου παρθένα, οὔτε τέρας, οὔτε θηρίον ἄγριον, ἀλλὰ θεὸς τῆς θαλάσσης, ἀπ' τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει μεγαλείτερη δύναμη σ' αὐτὴν οὔτε ὁ Πρωτεύς, οὔτε ὁ Τρίτων, οὔτε ὁ Παλαίμων. Πρὶν ἤμουνα θνητός· ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὖχα στὴ θάλασσα, ἠσχολούμην διαρκῶς μὲ τὸ πέλαγος. Ἄλλοτε τραβοῦσα τὰ δίχτυα κι' ἄλλοτε ψάρευα μὲ καλάμι. Μιὰ μέρα ποὺ ξεχώριζα τὰ ψάρια ποὔπιασα, τὰ εἶδα ξαφνικὰ νὰ φεύγουν μ' ὁρμὴν πρὸς τὴν θάλασσαν. Μὴν μπορῶντας νὰ πιστέψω κι' ὁ ἴδιος στὰ μάτια μου, ζητῶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ θαύματος. Τὸ ἔκαμε αὐτὸ κάποιος θεὸς ἢ ἡ ὑγρασία τῆς χλόης; Ἀλλὰ ποιὸ χόρτο — σκέφθηκα — μποροῦσε νἄχῃ μιὰ τέτοια δύναμη; Ἔκοψα λίγη χλόη κι' ἔφαγα, ἀλλὰ μόλις κατάπια αὐτὸν τὸν χυμόν, ἔνοιωσα νὰ τρέμουνε μέσα μου τὰ σωθικά, κι' ἡ ψυχή μου νὰ συναρπάζεται ἀπὸ ἀλλοιώτικον ἔρωτα. Καὶ δὲν μπόρεσα ν' ἀνθέξω περισσότερο: «Χαῖρε, γῆ, ποὺ δὲν θὰ σ' ἐπιθυμήσω ποτέ!» φώναξα κι' ἐχύθηκα στὰ νερά. Οἱ θαλασσινοὶ θεοὶ μὲ ὑποδεχθήκανε καὶ μ' ἀξιώσανε τὴν ἴδια μ' ἐκείνους τιμή, ἱκετεύοντας τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὴν Τηθὺν νὰ μοῦ πάρουν ὅ,τι ἄλλο θνητὸ μοῦ εἶχε μείνῃ. Μ' ἐκαθαρίσανε κι' ἀφοῦ ψάλλανε ἐννιὰ φορὲς τὴν ὠδὴν ποὺ καθαρίζει τὰ βέβηλα, μὲ διατάξανε νὰ βαφτίσω τὰ στέρνα μου σ' ἑκατὸν ποταμούς. Στὴν στιγμὴ ἀπὸ διάφορα μέρη, μαζευτήκανε τὰ ποτάμια κι' ὅλες οἱ θάλασσες, κι' ἀρχίσανε νὰ στριφογυρίζουν μπροστά μου. Αὐτὰ μπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ ἀπὸ ὅσα γίνανε, γιατὶ αὐτὰ μονάχα θυμᾶμαι κι' αὐτὰ μόνον κατάλαβα. Ὅταν οἱ θάλασσες μ' ἐλούσανε, μ' ἔκαναν ἐντελῶς διαφορετικὸν ἀπ' ὅ,τι ἤμουνα καὶ στὸ σῶμα καὶ στὸ μυαλό. Ἀλλὰ τί μ' ὠφελεῖ ἡ νέα μορφή μου κι' ἂν ἄρεσα στοὺς θεοὺς τῆς θάλασσας; Τί νὰ μοῦ κάνῃ ἂν εἶμαι θεός, τὴ στιγμὴ ποὺ σὺ δὲν μοῦ δίνῃς σημασία;

Κι' ἐνῷ ἐκεῖνος μιλοῦσεν ἀκόμη, ἡ Σκύλλα τὸν ἐγκατέλειψε κι' ἔφυγε. Καὶ μανιασμένος ὁ Γλαῦκος γιὰ τὴν περιφρόνησι, κατηυθύνθηκε πρὸς τὸ ἀξιοθαύμαστο παλάτι τῆς Κίρκης.

— Θεά, λυπήσου ἕνα θεόν, σὲ παρακαλῶ! τὴν ἱκέτευσε. Γιατὶ σὺ μοναχὰ μπορεῖς νὰ μοῦ ἀνακουφίσῃς αὐτόν μου τὸν ἔρωτα. Πόση δύναμη ἔχουν τὰ βότανα, ὦ κόρη Τιτᾶνος, κανεὶς ἄλλος δὲν τὸ ξέρει ἀπὸ σένα καλλίτερα, ποὺ μεταμορφώθηκα ἀπ' αὐτά. Γιὰ νὰ μάθῃς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης μου, σοῦ λέγω ὅτι στὴν Ἰταλικὴν ἀκτὴν εἶδα τὴν Σκύλλαν. Ντρέπομαι νὰ σοῦ εἰπῶ τὶς ὑποσχέσεις καὶ τὶς παρακλήσεις, τὶς κολακεῖες καὶ τὴν ταπείνωσίν μου ὅπως καὶ τὰ περιφρονητικὰ λόγια της. Ἀλλὰ σύ, ἂν ὑπάρχῃ κάποια μαγικὴ δύναμι στὰ ξόρκια σου, πές τα μὲ τὸ ἱερὸ στόμα σου· ἂν ὑπάρχῃ δραστικὸ βότανο, μεταχειρίσου το μὲ τὴν δοκιμασμένη σου δύναμη. Δὲν σοῦ προσπέφτω γιὰ νὰ μοῦ γιατρέψῃς αὐτὴ τὴν πληγὴ τῆς καρδιᾶς μου, ἀλλὰ θέλω κι' ἐκείνη νὰ νοιώσῃ τὴν ἴδια ἀγάπη γιὰ μένα.

Ἡ Κίρκη — καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα στὴ γῆ δὲν ἦτανε πιὸ ἐρωτόληπτη ἀπὸ αὐτὴ — γλυκοκυττάζοντας τὸν ὄμορφον Γλαῦκον, ἔνοιωσε ν' ἀνατριχιάζῃ τὸ κορμί της.

— Θἆταν καλλίτερο, τοὖπε νὰ ποθοῦσες ἐκείνην ποὺ ἐπίσης σὲ ποθεῖ. Εἶσαι ἄξιος νὰ σὲ παρακαλοῦνε κι' ὄχι νὰ παρακαλῇς. Καὶ νὰ ἐγώ, ἂν κι' εἶμαι θεά, θυγατέρα τοῦ Ἥλιου ποὺ μᾶς δίνῃ τὸ φῶς, κι' εἶμαι δυνατὴ μὲ τὰ ξόρκια καὶ τὰ βότανα, ποθῶ ἐν τούτοις νὰ γινῶ δική σου. Περιφρόνησε αὐτὴ ποὺ σὲ περιφρόνησε, κι' ἀγάπησε ἐκείνην ποὺ σ' ἀγαπάη.

Ἀλλ' ὁ Γλαῦκος, στὴν φλογερὴ ἱκεσία της ἀντετάχθηκε.

— Εὐκολώτερον εἶναι, τῆς εἶπε, νὰ φυτρώσουνε στὴ θάλασσα δένδρα καὶ φύκια στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν, παρὰ ν' ἀλλάξῃ ὁ ἔρωτάς μου μοῦ ὅσο ἡ Σκύλλα, ἡ ἀγαπημένη μου, ζῇ.

Ἀγανάκτησεν ἡ θεά, καὶ φλόγα ζήλειας ἀνατάραξε τὴν ψυχήν της. Κι' ἐπειδὴ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν βλάψῃ κι' οὔτε καὶ τὸ ἤθελε γιατὶ τὸν ποθοῦσε κατεδίκασε τὴν ἀντίζηλόν της. Ἐμάζεψεν ἀμέσως μυστηριώδη βοτάνια, ἔστιψε τοὺς τρομεροὺς των χυμοὺς καὶ ἐψιθύρισε ἐπικλήσεις πρὸς τὴν Ἑκάτην, τὴν σκυθρωπὴν θεὰν τῆς νύχτας. Ἐφόρεσε γαλάζιο φόρεμα, καὶ κυκλωμένη ἀπ' τὴν ἀγέλην τῶν θηρίων της, βγῆκε ἀπὸ τὴν αὐλήν της κι' ἀφοῦ ἔφθασε στὸ Ρήγιον ἀντικρὺ τῆς σκοπέλου τῆς Ζάγκλης μπῆκε στὴ θάλασσα κι' ἄρχισε νὰ περπατάει πάνω στὸ νερὸ σὰν νὰ πατοῦσε σε στερεὰ γῆ.

Ὑπῆρχε μικρὸς κολπίσκος, εὐχάριστη ἡσυχία στὴ Σκύλλα, ὅπου κατέφυγε τέλος ν' ἀναπαυθῇ. Αὐτὸν τὸν κολπίσκον ἡ θεὰ ἐμόλυνε μὲ φάρμακα τερατώδη. Τὸν ἐρράντισε μὲ χυμόν, ποὖστιψεν ἀπὸ ρίζαν δηλητηριώδη κι' ἐμουρμούρισε ἀκατανόητα καὶ γριφώδη θρηνίσματα.

Πῆγεν ἡ Σκύλλα κι' ἐμπῆκε στὸ νερὸ τοῦ κολπίσκου ἕως τὴ μέση ὅταν ξαφνικὰ τρομαγμένη εἶδε τὸ κορμί της νὰ μεταμορφώνεται ἕως τὰ ἄκρα της σὲ τέρατα ποὺ γαυγίζανε. Στὴν ἀρχή, μὴν πιστεύοντας πὼς ἤτανε αὐτὰ γῦρος τοῦ σώματός της, τ' ἀγρίεψε ἢ καὶ τἄδιωχνε. Κι' ἀπὸ φόβο πρὸς τ' ἀνοικτὰ στόματα τῶν σκυλιῶν, ἀπομακρύνεται προχωρῶντας μέσα στὴ θάλασσα.

Ἀλλ' ἐκεῖνα ποὺ προσπαθεῖ ν' ἀποφύγῃ τὰ σέρνει μαζί της. Ἐξετάζοντας τὸ κορμί, τοὺς μηρούς, κνῆμες καὶ τὰ πόδια, βρίσκει, ἀντὶ γι' αὐτά, τόσα στόματα Κερβέρων, τόσα σκυλιὰ λυσσασμένα, κολλημένα ἐπάνω της. Βλέπει τὰ νῶτα θηρίων ποὺ ξεπροβάλλουν ἀπὸ τὴν κοιλιάν της καὶ συνέχονται μὲ τ' ἄκρα της.

Ἔκλαψεν ὁ ἐρωτευμένος Γλαῦκο γιὰ κεῖνο της τὸ κατάντημα κι' ἔνοιωσε μῖσος βαθὺ γιὰ τὴν Κίρκην. Κι' ἔφυγε μακρυὰ γεμάτος ἀπελπισία γιὰ τὴ συμφορὰ ποὺ ὁ ἴδιος ἀλλοίμονον, ἐπροκάλεσε.

Ὅσο γιὰ τὴν Σκύλλαν ἔμεινε στὸν τόπον ἐκεῖνον. Καὶ ὅταν τῆς ἐδόθηκεν ἡ εὐκαιρία, ἐστέρησε τὸν Ὀδυσσέα ἀπὸ τοὺς συντρόφους του ἐξ αἰτίας τοῦ μίσους της πρὸς τὴν Κίρκην. Γιατὶ θέλοντας νὰ κάνῃ νὰ πονέσῃ ἡ καρδιὰ τῆς ἐρωτομανοῦς ἀντιζήλου της προσεπάθησε νὰ συντρίψῃ τὸν ἀγαπημένον της.

Ἀπὸ τότε ἡ Σκύλλα, ἀντικρὺ τῆς Χαρύβδεως, μὲ τὰ σκυλίσσια κεφάλια καὶ τὰ γιγάντεια χέρια της φόβητρον τῶν ναυτῶν, ἔδιωχνε τοὺς ταξιδιώτας μακρυὰ ἀπὸ τὴν τερατώδη της ὕπαρξιν καὶ μούγκριζε ἐκδηλώνοντας τὸν πόνον της, ἕως ὅτου μετεβλήθη σὲ σκόπελον.

Σ' ἕναν ἐπικίνδυνον σκόπελον, πὤμεινεν ὡς αἰωνία προειδοποίησις γιὰ κείνους ποὺ δὲν μποροῦν ἢ δὲν θέλουνε νὰ τοὺς συναδιήσῃ ὁ ἔρωτας.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΝΤΡΟΓΥΝΑΙΚΑ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Στὴ Βρόστιανη, ἕνα θεσσαλικὸ χωριουδάκι, ζοῦσε ὡς τὰ 1895 τὸ πιὸ περίεργο ἀπομεινάρι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Τὴν ἔλεγαν Μαρία καὶ εἶχε γεννηθῆ στὰ 1815 στὴν ἐπαρχία Καρδίτσης, στὸ δῆμο Γόμφων ἀπὸ γονεῖς βοσκούς.

Ἡ Μαρία ἦταν τὸ ἕβδομο καὶ τελευταῖο κορίτσι τῆς οἰκογενείας. Ὁ πατέρας της μάλιστα τὸ εἶχε καϋμὸ ποὺ δὲν ἀπόχτησε κι' ἕνα γυιὸ γιὰ νὰ τοῦ βοσκῇ τὰ γιδοπρόβατά του.

Ἡ ἀπελπισία του αὐτὴ ἔφτασε στὸ ἀπροχώρητο μιὰ νύχτα ποὔπεσε λύκος στὸ κοπάδι του. Ὁ γέρο-τσοπάνης ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ δέρνεται:

Ἡ Μαρία λυπήθηκε τὸν πατέρα της. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας πέταξε τὰ φουστάνια της καὶ ντύθηκε σὰν ἄντρας: Φουστανέλλα, βλαχόκαλτσες, μεϊντανογέλεκο, τὸ φέσι στραβὰ κι' ἄρματα στὸ σελάχι.

Ὁ γέρος της σὰν τὴν εἶδε δὲν πίστευε στὰ μάτια του.

— Σῶπα, πατερούλη τοῦ εἶπε ἡ κόρη του. Ἀπὸ σήμερα ἔχεις κι' ἕνα γυιό, ἐμέναν!

Καὶ τράβηξε, σβέλτη καὶ πρόθυμη, νὰ συμμαζέψῃ τὸ τρομαγμένο καὶ σκορπισμένο ἀπ' τὸ λύκο κοπάδι.

Ἀπὸ τὴ μέρα αὐτὴ ἡ Μαρία δὲν ξαναφόρεσε φουστάνια. Τ' ἄλλα κορίτσια τοῦ χωριοῦ τὴ φώναζαν Μᾶρκο, σ' ἀνάμνησι τοῦ ἡρωϊκοῦ Μάρκου Μπότσαρη.

Ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια.

Ἡ Μαρία δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ παντρευτῇ, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ βγάλῃ τὴν ἀνδρικὴ φορεσιά.

Τὰ παλληκάρια τοῦ χωριοῦ, ἂν καὶ τὴ λαχτάριζαν, τῆς φερνόντουσαν πάντα μὲ μεγάλο σεβασμό. Μοναχὰ ἕνας ξενομερίτης θέλησε κάποτε νὰ τῆς κλέψῃ ἕνα φιλὶ μέσα στὸ δάσος.

Ἡ Μαριὼ - Μᾶρκος ἀγρίεψε, τράβηξε τὴν πιστόλα της, τ' ἄστραψε μιὰ πιστολιὰ κατάστηθα καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω.

Ἡ Μαρία ἔλαβε μέρος στὶς ἐπαναστάσεις τῆς Θεσσαλίας τοῦ 1854 καὶ ἀγωνίσθηκε σὰν ἄνδρας στὸ σῶμα τοῦ Νικολάκη Μπλαχάβα. Στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1878 ἡ Μαρία πολέμησε στὸ σῶμα τοῦ Ζιάκα. Μὲ τὴν γενναιότητά της καὶ τὴν πονηριά της κατώρθωσε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν φοβερὸ καὶ τρομερὸ Μουσᾶ Γκέκα. Μονομάχησε μάλιστα μαζί του, τὸν πλήγωσε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ τῆς ζητήσῃ γονατιστὸς χάρι.

Ἀργότερα, μετὰ τὴν προσάρτησι τῆς Θεσσαλίας ἡ Μαρία - Μᾶρκος ψήφιζε στὶς ἐκλογές, σὰν ἄνδρας. Ἦταν φανατικὴ Κουμουνδουρική.

Στὶς δημοτικὲς ἐκλογὲς τοῦ 1891 ὁ Μᾶρκος ἔβαλε κάλπη γιὰ δημοτικὸς σύμβουλος τοῦ δήμου Γόμφων, μὰ ἀπέτυχε γιὰ λίγους ψήφους. Ἀργότερα ὅμως βγῆκε πάρεδρος στὸ χωριό της.

Οἱ Θεσσαλοὶ τῆς περασμένης γενεᾶς θυμόντουσαν τὴ Μαρία στὰ γερατειά της νὰ κάθεται στὸ κατῶφλι τοῦ φτωχικοῦ της καὶ νὰ καπνίζῃ μακαρίως τὸ τσιμποῦκι της. Ἀντρογυναῖκα μιὰ φορά!...

ΜΝΗΣΑΡΕΤΗ

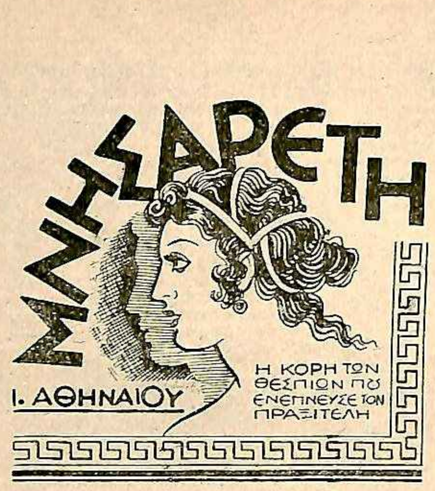

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Η ΚΟΡΗ ΤΩΝ ΘΕΣΠΙΩΝ ΠΟΥ ΕΝΕΠΝΕΥΣΕ ΤΟΝ ΠΡΑΞΙΤΕΛΗ

4ο

Μὰ ὁ Ἐπικλῆς καὶ ἡ Ἀλκμήνη ἦταν ἀπόψε χαρούμενοι καὶ πρώτη φορὰ στὴ ζωή της, τῆς μίλησαν μὲ καλωσύνη, σὰν σὲ μεγάλη κοπέλλα.

— Ὡραῖα χόρεψες στὸ βωμὸ καὶ καλὰ φέρθηκες στὴν πομπή, εἶπε ἡ Ἀλκμήνη χαμογελῶντας στὴν Μνησαρέτη.

Δὲν θὰ ἦταν ἄσχημη γυναῖκα στὸν καιρό της ἡ Ἀλκμήνη. Μ' ὅλα της τὰ σαρανταπέντε χρόνια τώρα, ὅταν χαμογελοῦσε, τὸ εὔσαρκο πρόσωπό της ἔπαιρνε κάποια λάμψι, μὰ ἔδινε γενικὰ τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν γυναῖκα ἀποκρουστική, γιατὶ ἡ συνηθισμένη της κατάστασις ἦταν ὁ θυμός. Τότε τὰ μάτια της ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς κόγχες καὶ τὸ αἷμα πλημμύριζε τὸ πρόσωπό της, τὸ λαιμό της, τὰ χοντρά της μπράτσα καὶ ὅλο της τὸ βαρύ, ἀνοικονόμητο κορμὶ τρεμούλιαζε ἀποκρουστικά.

— Τὴν ὠφέλησε τὸ ξύλο ποὔφαγε ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, στὴ γιορτὴ τῆς Ἀφροδίτης, εἶπε ὁ Ἐπικλῆς χαμογελῶντας καὶ αὐτός.

Τὸ χαμόγελό του ἦταν κουτὸ καὶ τὰ μάτια του πάντα θολά. Κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν ἀκόμα ὄμορφος ἄντρας, στὰ πενῆντα του χρόνια, ψηλός, καλοφτιαγμένος, δυνατός. Μὰ γιὰ νὰ ἐκτιμήσῃς τὴν ὀμορφιά του, ἔπρεπε νὰ παραβλέψῃς τὰ πάντα βρώμικα ροῦχα του καὶ τὴν αἰώνια μυρωδιὰ τοῦ κρασιοῦ ποὺ εἶχε ἡ ἀνάσα του.

— Δὲν μὲ ὠφέλησε καθόλου τὸ ξύλο, εἶπε ἡ Φρύνη καὶ τὰ μάτια της ἔλαμψαν θυμωμένα.

— Τότε, πῶς ἄλλαξες ἔτσι; ρώτησε ἡ Ἀλκμήνη μὲ πονηρὸ χαμόγελο. Γιατὶ σιγὰ - σιγὰ ἔγινες ἄλλος ἄνθρωπος.

— Μεγάλωσα! εἶπε ἡ κοπελλίτσα καὶ ἔσφιξε τὰ χείλη της πεισματικά.

— Ναί, βέβαια, μεγάλωσε, ἐπανέλαβε ἡ μητρυιά της καὶ ἔρριξε μιὰ κλεφτὴ εἰρωνικὴ ματιὰ στὸν ἄνδρα της.

Ἔπειτα, σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ βγῆκε ἡ Φρύνη ἀπὸ τὸ δωμάτιο, τοῦ ψιθύρισε:

— Ἦρθε ἡ ὥρα ποὺ ποθούσαμε, Ἐπικλῆ. Ἡ Φρύνη ἔγινε μεγάλη καὶ ὡραία κοπέλλα. Τώρα, νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ σταθοῦμε τυχηροί.

— Ὁ Χαρίδημος δὲν εἶνε καὶ σπουδαῖος γαμπρός, εἶπε ὁ πατέρας δύσθυμα, μὰ τὸ ψωμί του τὸ βγάζει.

— Ἄλλη φιλοδοξία δὲν ἔχουμε; τὸν ἔκοψε ἡ Ἀλκμήνη. Γι' αὐτὸ βασανιστήκαμε νὰ τὴ μεγαλώσουμε τὴ μικρή, γιὰ νὰ παντρευτῇ μ' ἕνα φτωχὸ καὶ νὰ μὴν ὠφεληθοῦμε τίποτα;

— Ἔχε ὑπομονή, ψιθύρισε ὁ Ἐπικλῆς. Τώρα μόλις ξεπετάχθηκε. Θὰ τὴν προσέξῃ ὁ κόσμος καὶ τότε θὰ ἀνταμειφθῇς γιὰ τοὺς κόπους σου.

« Σ' ἀγαπῶ »

Ὅταν ἄκουσε τὰ γνώριμα βήματα τοῦ Χαρίδημου τὸ ἄλλο πρωῒ ἡ Φρύνη στὸ μονοπάτι, ἔνοιωσε τὴν καρδιά της νὰ χτυπάῃ παράξενα. Κάτι τῆς ἔλεγε πὼς αὐτὴ ἡ συνάντησις δὲν θἆταν σὰν τὶς ἄλλες. Φοροῦσε τὸν ἄσπρο χιτῶνα ποὺ φοροῦσε καὶ στὴν τελετὴ καὶ τὸν εἶχε κρατήσει κατακάθαρο ἂν καὶ εἶχε μαζέψει χόρτα ὅλη τὴν ἡμέρα.

Δίχως ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ἦλθε κοντά της ὁ Χαρίδημος. Κυττάχθηκαν κάμποση ὥρα βουβοί.

Δὲν ἦταν πολὺ ὑψηλὸς ὁ Χαρίδημος. Τὸ ἀνάστημά του ἦταν μέτριο, μόλις τὴν περνοῦσε δύο - τρία δάκτυλα. Μὰ ἡ διάπλασίς του ἦταν τέλεια, καὶ ἡ Φρύνη ποὺ καταλάβαινε πιὰ καλὰ τὸ ὡραῖο, ἔβλεπε πὼς σπάνια μποροῦσε νὰ ἀντικρύσῃ κανεὶς πιὸ ἁρμονικὴ ὀμορφιὰ ἀπὸ τὴ δική του. Τὸ σῶμα του, ἂν καὶ εἶχε δέσει ἀρκετά, ἦταν πάντα λεπτὸ καὶ εὐκίνητο.

— Περιμένω ν' ἀκούσω τὴν κρίσι σου γιὰ χθές, εἶπε ἐπὶ τέλους ἡ κοπέλλα.

Δίστασε αὐτὸς μιὰ στιγμή, ἔπειτα ἀργὰ τὰ χέρια του τυλίχθηκαν γύρω ἀπὸ τὴ μέση της, τὸ στόμα του γύρεψε τὸ δικό της.

Ἦταν κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε ἡ μικρή. Γιατὶ δυὸ χρόνια τώρα, ποὺ βλέπονταν κάθε βράδυ, ἡ φιλία τους εἶχε μείνει ἀδελφική. Ποτὲ δὲν εἶχε δείξει καμμιὰ ἐρωτικὴ ἐπιθυμία ὁ Χαρίδημος. Καὶ ἂν τὸν κύτταζε πολλὲς φορὲς μὲ μάτια διψασμένα, δὲν τῆς ἔλεγε λέξι, οὔτε καὶ τὴν χάϊδευε ποτέ.

Δὲν τραβήχθηκε ἡ Φρύνη ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, οὔτε καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ σφίξῃ τὰ χείλη της μέσα στὰ δικά του.

— Φρύνη, ψιθύρισε βραχνὰ ὁ ἔφηβος. Σ' ἀγαπῶ! Εἶσαι ἕνα πλάσμα ξεχωριστό.

»Δὲν ξέρω ἂν μ' ἀγαπᾷς καὶ σύ.

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, ψιθύρισε ἡ παιδούλα ἁπλᾶ καὶ στριμώχθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Γλυκειά μου! ψιθύρισε ὁ νέος καὶ μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε σ' ὅλο του τὸ κορμί.

Δίχως νὰ τὴν ἀφήσῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, τὴν κάθησε κάτω στὸ γρασίδι.

—Φρύνη, εἶπε ὁ νέος πολὺ σιγά, ἐσὺ μοναφοῦ μοὔδωσαν τὴ δική σου τὴν ἀγάπη.

— Τί εἶμαι ἐγὼ γιὰ σένα; ρώτησε ἡ παιδούλα. Ἐγὼ σοῦ χρωστάω πολλά. Μ' ἔκανες ἄνθρωπο, μ' ἔμαθες χίλια πράγματα, νὰ γράφω, νὰ διαβάζω, νὰ τραγουδῶ, μοὔμαθες πῶς ἔγινε ἡ πλάσις, μὲ γνώρισες μὲ τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου. Ἐγώ, τί ἔκανα γιὰ σένα; Θἄθελα κάτι νὰ κάνω κι' ἐγὼ γιὰ τὴν εὐτυχία σου.

— Φρύνη, εεἶπε ὁ νέος πολὺ σιγά, ἐσὺ μοναχὰ μπορεῖς νὰ μὲ κάνῃς εὐτυχισμένο.

Δὲ σάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι της ἡ μικρή. Ἔμεινε σὰν λιποθυμισμένη στὴν ἀγκαλιά του. Τότε ὁ Χαρίδημος τῆς λύγισε ἁπαλὰ τὴ λεπτή της μέση καὶ τὴν ξάπλωσε στὸ χορτάρι. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ τράβηξε τὸ χιτῶνα της καὶ ἔκανε νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ παρθενικὸ στῆθος της, ἡ Φρύνη ξεφώνισε καὶ εὐκίνητη σὰν αἴλουρος, πετάχθηκε ὀλόρθη.

Χλωμὸς σηκώθηκε καὶ ὁ Χαρίδημος.

— Φρύνη! εἶπε παρακλητικά.

— Ὄχι! φώναξε ἡ κοπελλίτσα κατάχλωμη. Ὄχι!

— Καὶ ὅμως λὲς πὼς μ' ἀγαπᾷς.

— Σ' ἀγαπῶ, ναί, μὰ δὲ θέλω νὰ γίνω περίγελως τοῦ κόσμου.

—Γιατὶ θὰ γίνῃς περίγελως τοῦ κόσμου; Ἐγὼ θὰ σὲ παντρευθῶ.

— Θὰ μὲ παντρευθῇς;

Τὰ μάτια τῆς μικρῆς ἄνοιξαν διάπλατα.

— Τί νομίζεις; εἶπε σοβαρὰ ὁ ἔφηβος. Ἐγὼ δυὸ χρόνια φροντίζω γιὰ σένα, καὶ τώρα θ' ἀφήσω ἄλλον νὰ τρυγήσῃ τοὺς κόπους μου;

— Θὰ μὲ παντρευθῇς; ξαναρώτησε σὰν σὲ ὄνειρο ἡ Φρύνη.

— Σ' ὁρκίζομαι στὴν Ἥρα ποὺ προστατεύει τοὺς γάμους. Θὰ σὲ ὁδηγήσω νόμιμη γυναῖκα μου στὸ σπίτι τοῦ Θετταλοῦ, τοῦ πατέρα μου.

— Θέλει αὐτός; ρώτησε ἡ κοπέλλα.

— Τοῦ μίλησα, θέλει, ἀλλὰ ὄχι φέτος. Τοῦ χρόνου, τὴν ἄνοιξι ποὺ θὰ εἶμαι εἴκοσι ἐτῶν.

— Ἐσὺ ὅμως θέλεις ἀπὸ τώρα νὰ γίνω δική σου!...

— Σ' ἀγαπῶ! φώναξε βραχνὰ ὁ νέος. Δὲ μπορῶ νὰ περιμένω. Θέλω νὰ χαρῶ τὴν ἁγνὴ ὀμορφιά σου καὶ ἔννοια σου, τὸν πατέρα μου θὰ τὸν πείσω νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ νωρίτερα νὰ παντρευτοῦμε, ἀφοῦ ἔδωσε κατ' ἀρχὴν τὴ συγκατάθεσί του. Ἔλα, Φρύνη, λυπήσου με, ἂν νομίζῃς πὼς μοῦ χρωστᾷς καμμιὰ χάρι...

Σούφρωσε τὰ φρύδια της αὐστηρὰ ἡ μικρή.

— Ἄκου, Χαρίδημε, εἶπε. Αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾷς εἶνε πολὺ δύσκολο. Ἐγὼ εἶμαι μικρή, μὰ ξέρω πὼς θεωρεῖται κακὸ αὐτό, πολὺ κακό. Καλύτερα νὰ μείνουμε σὰν ἀδέλφια, ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ ὁ πατέρας σου νὰ μὲ πᾷς νύφη στὸ σπίτι σου.

Ἀναστέναξε ὁ νέος βαθειά. Τὰ λόγια της τἄβρισκε σωστὰ καὶ φρόνιμα καὶ τὴν καμάρωνε γι' αὐτό. Μὰ τὸ κορμὶ τῆς κοπέλλας στεκόταν μπροστά του, στητό, ἴδια λαμπάδα, λαχταριστό. Ψυχὴ δὲν ἦταν στὸ βουνό, καὶ τὰ μπράτσα του ἦταν γερά. Ἂν ἤθελε, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀντισταθῇ ἡ μικρή...

Ἔγινε κατακόκκινος σ' αὐτὴ τὴ σκέψι, ἀπὸ ντροπή. Χαμήλωσε τὰ μάτια καὶ εἶπε σιγά.

— Καλά, Φρύνη, δὲ σὲ πιέζω. Νὰ ξέρῃς ὅμως πὼς εἶμαι τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη γιὰ σένα καὶ δὲν πρέπει νὰ μὲ βασανίζῃς.

— Θὰ σκεφθῶ, εἶπε σοβαρὰ ἡ κοπέλλα.

— Μὰ θὰ βλεπώμαστε πάντα; ρώτησε μὲ ξαφνικὴ ἀγωνία ὁ Χαρίδημος.

— Ἂν μοῦ ὁρκισθῇς πὼς θὰ μὲ σεβασθῇς ὅπως μὲ σεβάσθηκες, ὥς τώρα...

— Σοῦ ὁρκίζομαι! εἶπε σιγὰ ὁ νέος. Μὰ κι' ἐσὺ θὰ μοῦ ὁρκισθῇς πὼς δὲ θ' ἀγαπήσῃς ἄλλον.

Γέλασε δυνατὰ ἡ μικρή.

— Τί ἀστεῖος ποὺ εἶσαι. Καὶ ποιὸν θέλεις ν' ἀγαπήσω;

Ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Χρυσίλλας

Πέρασαν κάμποσες μέρες καὶ ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυλάῃ στὸν ἴδιο ρυθμὸ γιὰ τὴ Φρύνη. Ὀμορφιὰ καὶ ὄνειρο τὰ βράδυα, κοντὰ στὸ Χαρίδημο, καὶ δυστυχία καὶ ἀσχήμια στὸ σπίτι της. Δὲν τὴν κακομεταχειρίζονταν πιὰ ὅπως ἄλλοτε οἱ γονεῖς της, μὰ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, τὰ πρόσωπά τους σκοτείνιαζαν καὶ σιγὰ σιγὰ ξανάρχιζαν νὰ τῆς μιλᾶνε σὰν σὲ μικρὸ παιδί. Τώρα ὅμως ποὺ ἤξερε σίγουρα πὼς θὰ γινόταν κάποτε γυναῖκα τοῦ Χαρίδημου, ἀδιαφοροῦσε ἡ Φρύνη καὶ γιὰ τὸ μεθῦσι τοῦ πατέρα της καὶ γιὰ τὸ ξύλο ποὺ τῆς ἔδινε ἀκόμα πότε - πότε ἡ μητρυιά της. Ὅλη ἡ ἡμέρα ἦταν ἕνα κακὸ ὄνειρο γι' αὐτὴν καὶ μόνη ἀλήθεια καὶ ὀμορφιὰ ἦταν γι' αὐτὴ τὸ σούρουπο μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ Χαρίδημου. Ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς μαθαίνῃ διάφορα πράγματα ὁ νέος, νὰ τῆς τραγουδάῃ καὶ πότε - πότε νὰ τῆς δίνῃ κλεφτὰ καὶ κανένα φιλάκι. Μὰ ἡ Φρύνη τραβιόταν γρήγορα ἀπὸ κοντά του, ὅταν τὴ φιλοῦσε καὶ γιὰ τιμωρία του τὴν ἄλλη μέρα, ἔλεγε καὶ τῆς Κορίννας ν' ἀνεβῇ καὶ αὐτὴ τὸ ἀπόγευμα στὸ βουνό.

Ἡ Κορίννα τὰ ἤξερε ὅλα καὶ πολλὲς βραδυὲς εἶχε παρακολουθήσει τὰ μαθήματα τοῦ Χαρίδημου καὶ αὐτή. Κάποτε πῆρε μιὰ παληὰ κιθάρα ποὺ βρῆκε σπίτι της καὶ ὁ νέος τῆς ἔδειξε πῶς παίζουν. Ἀπὸ τότε τῆς ξανάδειξε ἀρκετὲς φορὲς καὶ σὲ λίγο ἡ Κορίννα ἔδειξε πὼς εἶχε καταπληκτικὴ κλίσι στὴ μουσική. Καὶ χορὸ ἔμαθε κοντὰ στὴ Φρύνη καὶ τραγοῦδι. Μὰ ἐνῷ τῆς Φρύνης ἡ φωνὴ ἦταν ἐλαφρὰ καὶ κρυστάλλινη σὰν τοῦ ἀηδονιοῦ, τῆς Κορίννας ἦταν σιγανὴ καὶ βαθειὰ σὰν τὶς νότες τῆς κιθάρας.

Ἔτσι, παράλληλα μὲ τὴ μεταμόρφωσι τῆς Φρύνης, μεταμορφώθηκε καὶ ἡ Κορίννα.

Ἦλθε τὸ καλοκαῖρι. Ἕνα μεσημέρι, ἀποσταμένη ἡ Φρύνη συμμάζευε τὰ λιγοστὰ χόρτα ποὺ εἶχε κατορθώσει νὰ βρῇ καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ γυρίσῃ σπίτι της, ὅταν ἄκουσε βήματα κοντά της. Δὲν τρόμαξε, γιατὶ φαντάσθηκε πὼς θὰ ἦταν κανένας κυνηγὸς ἢ καμμιὰ ἄλλη χορτοσυλλέκτρα.

Σὲ λίγο ἀντίκρυσε ἀπὸ μακρυὰ ἕναν νέο κι' ὅταν ζύγωσε τὸν γνώρισε. Ἦταν ὁ Πολέμων, ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς Χρυσίλλας. Τὸν γνώριζε ἡ Φρύνη, τὸν πλούσιο γυιὸ τοῦ Ἱππίδη, τοῦ ἰσχυροῦ γαιοκτήμονα καὶ ἔτσι δὲν φοβήθηκε, μὰ ἐξακολούθησε νὰ ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

Ὅταν ὅμως ἔφθασε κοντά της ὁ Πολέμων, σταμάτησε. Ἦταν ἕνας νέος ὡς δεκαεννηὰ - εἴκοσι χρονῶν, καστανός, μὲ στρογγυλὰ κατακόκκινα μάγουλα, ψηλός, καὶ παχύς. Ὅλα του μαρτυροῦσαν πὼς ἦταν πλούσιος, ἀπὸ τὴ φορεσιά του τὴν πολυτελῆ, ἕως τὴν ἀγέρωχη στάσι τοῦ κεφαλιοῦ του.

— Φρύνη! εἶπε σιγὰ ὁ νέος.

Ξαφνιασμένη σήκωσε τὸ κεφάλι ἡ μικρή.

— Τί θέλεις; ρώτησε ἁπλᾶ.

— Γιὰ σένα ἦλθα ἐδῶ μέσα στὸ λιοπύρι.

— Γιὰ μένα; ἔκανε ἡ κοπέλλα ἔκπληκτη. Καὶ γιατί;

— Θὰ σοῦ πῶ. Σὲ εἶδα στὴ γιορτὴ τῆς Ἀφροδίτης, ποὺ χόρευες στὸ βωμό.

— Καί;...

— Καὶ μ' ἄρεσες.

Σούφρωσε ἡ μικρὴ τὰ φρύδια καὶ ἡ φωνή της ἀκούσθηκε αὐστηρή.

— Λοιπόν; Λοιπόν;...

— Λοιπόν... ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα, δὲ μπορῶ νὰ βρῶ ἡσυχία. Καὶ στὸν ὕπνο μου σὲ βλέπω μπροστά μου, καὶ στὰ ξύπνια μου ἐσένα συλλογίζομαι. Τώρα στὸ λιοπύρι φούντωσε ὁ πόθος μου καὶ ἀποφάσισα νάρθῶ νὰ σὲ βρῶ. Θέλω νὰ χαρῶ τὴν ἀγάπη σου, Φρύνη...

— Ἀδιάντροπε! ξεφώνισε ἄγρια ἡ μικρή.

Γέλασε ὁ νέος καὶ τὰ μικρά του ματάκια σπίθισαν πονηρά.

— Εἶμαι πλούσιος, Φρύνη, τῆς εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή.

Τὸ κορίτσι χλωμὸ ἀπὸ φυσικό του, ἔγινε κέρινο. Τὰ μάτια της σκοτείνιασαν καὶ βαθούλωσαν στὶς κόγχες.

— Σώπα! ξεφώνισε τρέμοντας σύγκορμα. Ἂν εἶχα καὶ ἐγὼ πατέρα πλούσιο, δὲ θὰ τολμοῦσες νὰ μοῦ κάνῃς τέτοιες ἀναίσχυντες προτάσεις, Πολέμωνα! Μὰ ἂν πῇς ἄλλη μιὰ λέξι, θὰ πάω νὰ τὰ μαρτυρήσω ὅλα στὴν ἀρραβωνιαστικιά σου, τὴ Χρυσίλλα.

— Χαχάχάχά, γέλασε ὁ Πολέμων. Κακὸ δικό σου θὰ κάνῃς, γιατὶ θὰ σὲ μισήσῃ γιὰ ὅλη της τὴ ζωή.

— Ἐσένα θὰ μισήσῃ, ὄχι ἐμένα.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε δική σου δουλειά, μικρή μου. Αὐτὴ θὰ γίνῃ γυναῖκα μου, ναί, μὰ ἐγὼ ποθῶ ἐσένα.

— Θέλεις ν' ἀφήσῃς τὴ Χρυσίλλα καὶ νὰ πάρῃς ἐμένα γυναῖκα σου; ρώτησε ἡ Φρύνη.

Ὁ Πολέμων ἐγέλασε εἰρωνικά.

— Νόμιμη γυναῖκα μου δὲ θέλω νὰ σὲ πάρω... Πάντως, αὐτὸ ἄς σοῦ δείξῃ πόσο σ' ἀγαπῶ.

Καὶ ἔβγαλε ἀπὸ τὶς δίπλες τοῦ χιτῶνα του ἕνα περιδέραιο ἀπὸ πέτρες ἀστραφτερές.

— Δικό σου θὰ εἶνε αὐτό, εἶπε σιγά, ἂν μοῦ χαρίσῃς τὸν ἔρωτά σου.

Καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του, προσφέροντάς της τὸ κόσμημα.

Τέτοια πετράδια ἡ Φρύνη μονάχα ἀπὸ μακρυὰ εἶχε ἰδῆ ποὺ τὰ φοροῦσαν οἱ πλούσιες γυναῖκες. Τὰ ζήλευε πάντα. Τώρα ὅμως οὔτε σκέφθηκε νὰ τὰ προσέξῃ. Τ' ἅρπαξε μὲ λύσσα καὶ τοῦ τὰ πέταξε στὸ πρόσωπο μὲ τόση φόρα, ποὺ παρὰ λίγο νὰ τὸν τυφλώσῃ.

Παίρνοντας τὴν κίνησί της αὐτὴ γιὰ πρόκλησι, ὁ Πολέμων ὥρμησε, τὴν ἔσφιξε πάνω του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν φιλήσῃ.

Τότε ἡ Φρύνη τὸν δάγκωσε μὲ λύσσα στὸ μπράτσο ποὺ τὴν ἔσφιγγε. Ἔγινε αὐτὸς χλωμός, καὶ σὲ λίγο τὴν ἄφησε βλαστημῶντας.

— Ὀχιά! Δαγκάνεις γερὰ μέσα στὸ μεσημέρι! τῆς φώναξε.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ τῆς Ζωρζέτας

Ὑπὸ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Καθισμένη στὸ θρανίο της, ἡ Ζωρζέτα, ἔγραφε κάποιο γραμματάκι, σὲ ἕνα φύλλο τετραδίου, ἐνῷ ἡ κυρία καθηγήτρια ἀγωνιζόταν νὰ βάλῃ στὸ μυαλὸ τῶν κοριτσιῶν μιὰ ἐξήγησι ἀρχαίου κειμένου. Τί ἔγραφε ἡ Ζωρζέττα; Κάτι ποὺ βέβαια δὲν θἄπρεπε νὰ τὸ ἰδῇ ἡ κυρία καθηγήτρια, γιατί τὄγραφε μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ προφύλαξι. Τὸ εἶδε ὅμως ἡ συμμαθήτριά της, ποὺ καθότανε στὸ πίσω θρανίο καὶ ποὺ φαίνεται νὰ ἦταν ἡ ψυχή της γεμάτη ἀπὸ τὴν κακία τῶν «ἀρίστων» μαθητριῶν. Γιατί σηκώθηκε καὶ εἶπε:

— Κυρία καθηγήτρια, ἡ Ζωρζέτα γράφει κάποια ἐπιστολή.

Ἡ Ζωρζέττα κοκκίνισε καὶ προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὸ τετράδιο μὲ τὸ γράμμα. Ἡ κυρία καθηγήτρια διέκοψε τὸ μάθημα καὶ φώναξε μὲ αὐστηρότητα;

— Φέρε ἐδῶ αὐτὸ τὸ γράμμα ποὺ γράφεις.

Ἡ Ζωρζέτα δὲν μίλησε, οὔτε κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της. Ἡ καλὴ μαθήτρια ὅμως ἅρπαξε τὸ ἔνοχο τετράδιο καὶ τὸ πῆγε στὴν καθηγήτρια. Ἐκείνη τὸ ἄνοιξε καὶ διάβασε. Τὸ πρόσωπό της ἐπῆρε τὴν ἔκφρασι τοῦ θυμοῦ.

— Τί εἶν' αὐτό; ρώτησε μὲ ἀγανάκτησι.

— Τίποτα, κυρία!

— Σὲ ποιὸν ἀπευθύνεται αὐτὸ τὸ γράμμα;

Ἡ Ζωρζέττα, κατακόκκινη, δὲν ἀπάντησε. Κι' ἐνῷ τ' ἄλλα κορίτσια τῆς τάξεως παρακολουθοῦσαν μ' ἐνδιαφέρον αὐτὸ τὸ μικρὸ σκάνδαλο, ἡ κυρία καθηγήτρια εἶπε:

— Αὔριο νὰ φέρῃς τὸν κηδεμόνα σου...

Κι' ἐπειδὴ φοβήθηκε πὼς ἡ Ζωρζέτα δὲν θὰ εἰδοποιοῦσε τὸν κηδεμόνα της, ἔστειλε καὶ τὸν εἰδοποίησε ἡ ἴδια.

⁂

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ μπαμπᾶς τῆς Ζωρζέτας, ἀνησυχῶντας γι' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ πρόσκλησι περίμενε τὴν κυρία καθηγήτρια στὸ γραφεῖο τῆς διευθύνσεως. Καὶ ἡ κυρία καθηγήτρια, ἀφοῦ ἐσκούπησε τὰ γυαλιά της καὶ πῆρε τὸ αὐστηρὸ κι' ἐπίσημο ὕφος ποὺ ταιριάζει σὲ τέτοιες περιστάσεις, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι της τὸ περίφημο γράμμα καὶ τὸδωσε στὸν μπαμπᾶ.

— Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔγραφε χτὲς ἡ κόρη σας κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ μαθήματος. Σᾶς τὸ δίνω γιὰ τὰ περαιτέρω. Ἐλπίζω πὼς θὰ κάνετε τὸ καθῆκον σας ὡς γονεύς.

Ὁ μπαμπᾶς ἐπῆρε τὸ γράμμα καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητέ μου Πετράκη,

Ἔμαθα μὲ μεγάλη λύπη πὼς εἶσαι ἄρρωστος καὶ πὼς θὰ μείνῃς πολλὲς μέρες στὸ κρεββάτι. Θὰ κυττάξω νὰ τὸ σκάσω καμμιὰ ὥρα ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ θἄρθω νὰ σὲ δῶ. Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη ποὺ ἡ ἀρρώστεια σου ἔγινε αἰτία νὰ χάσουμε τὰ παιγνίδια μας καὶ τοὺς περιπάτους μας. Πρόσεξε νὰ σκεπάζεσαι, νὰ παίρνῃς τὸ γιατρικό σου γιὰ νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ νὰ ξαναϊδωθοῦμε γρήγορα. Ἐγὼ ὅλες αὐτὲς τὶς ἡμέρες θὰ σὲ σκέπτωμαι καὶ θὰ περιμένω νά...».

Ἐδῶ τὸ γράμμα εἶχε διακοπῆ. Ἡ καλὴ μαθήτρια μὲ τὰ πολλὰ ἄριστα καὶ τὴν πολλὴ κακία εἶχε σταματήσει τὴν συνέχεια μὲ τὴν κακεντρεχῆ ἐπέμβασί της.

Τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι ἔγινε ἡ ἀναπόφευκτη σκηνή. Ὁ μπαμπᾶς, ἡ μαμᾶ καὶ ὁ μεγάλος ἀδελφός, σὰν ἕνα εἶδος δικαστήριο, εἶχαν ὄρθια μπροστά τους τὴ Ζωρζέτα, ποὺ τὴν ἐκάλεσαν νὰ ἀπολογηθῇ γιὰ τὸ μικρό της κακούργημα.

—Τί εἶν' αὐτὸ τὸ γράμμα λοιπόν; ἐφώναξε ὁ μπαμπᾶς.

Καὶ ἡ Ζωρζέτα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἀπάντησε:

—Ἕνα γράμμα στὸν Πετράκη...

—Ἀπὸ τώρα! φώναξε ἡ μαμᾶ, μὲ τὴ σειρά της. Δεκατριῶν χρόνων μωρὸ, μοῦ ἔχεις ἀλληλογραφία! Δὲν ντρέπεσαι! Παληοκόριτσο! Μᾶς ἔκανες ρεζῆλι σ' ὁλόκληρο τὸ σχολεῖο.

—Μὰ εἶνε κακὸ ποὺ τοὔγραψα ἕνα γράμμα; εἶπε μὲ ἀπορία ἡ Ζωρζέτα. Τί τοῦ γράφω; ὅτι λυπᾶμαι ποὺ εἶνε ἄρρωστος. Καὶ μήπως δὲν λυπᾶμαι; Γιατὶ μὲ βασανίζετε ἔτσι;

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις θεωρήθηκε ὡς σημεῖον αὐθαδείας καὶ ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐτιμώρησε μ' ἕνα ἠχηρότατο χαστοῦκι, ποὺ ἄστραψε στὸ βελουδένιο καὶ παχουλὸ μάγουλο τῆς Ζωρζέτας...

Ἡ Ζωρζέτα, κρατῶντας τὸ τιμωρημένο μάγουλό της, ἀπεσύρθηκε στὴν κάμαρά της. Ξάπλωσε στὸ κρεββάτι της καὶ σκεπτόταν: Γιατὶ τῆς εἶχαν φερθῆ ἔτσι; Ἦταν ἔγκλημα, λοιπὸν, ποὺ εἶχε δείξει ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ὑγεία τοῦ παιδικοῦ της φίλου, ποὺ ἔπαιζαν μαζί, ἐδιάβαζαν μαζί, ἔκαναν περιπάτους μαζί; Ἐπὶ τέλους, τί ἦταν ὁ Πετράκης; Ἕνα παιδὶ δεκαπέντε χρόνων. Νὰ φανῇ ἀγενὴς μαζί του καὶ νὰ μὴ τοῦ γράψῃ δυὸ λόγια, νὰ τοῦ πῇ πὼς κι' αὐτὴ ὑπέφερε γιὰ τὴν ἀρρώστεια του; Μήπως δὲν ἦταν ἀλήθεια; Ὅλη αὐτὴ ἡ συνωμοσία τῆς κακίας καὶ τῆς ἀνεξήγητης αὐστηρότητος τὴν ἔκαναν νὰ κλάψῃ, ν' ἀγανακτήσῃ καὶ νὰ σκεφθῇ...

⁂

Ξαναεῖδε τὸν Πετράκη ἔπειτα ἀπὸ δέκα μέρες. Τὸν εἶχε εἰδοποιήσει μ' ἕνα ἄλλο γραμματάκι νὰ μὴ περάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀλλὰ νὰ τὴν περίμενε πρὸς τὸ βράδυ κάπου σὲ μιὰ ἔρημη γωνία καὶ θὰ τοῦ τἄλεγε. Ἐκεῖ τὴν περίμενε ὁ Πετράκης. Ἐκείνη ἔτρεξε μὲ χαρὰ μόλις τὸν εἶδε καὶ τοὔσφιξε τὸ χέρι.

—Πόσο ὠχρὸς εἶσαι, τοῦ εἶπε, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια. Εἶσαι καλὰ τώρα;

—Ναί... Εἶμαι πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Πετράκης. Μὰ γιὰ πές μου. Τί τρέχει; Γιατὶ μοὔγραψες νὰ μὴ περάσω ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Πᾶμε μιὰ βόλτα καὶ θὰ σοῦ πῶ...

Περπάτησαν μαζὶ στὴν ἔρημη γειτονιά, καθὼς ἔπεφτε τὸ σκοτάδι. Ἡ Ζωρζέτα τοῦ ἀφηγήθηκε ὅλη τὴν ἱστορία. Εἶχαν σταθῆ κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο μὲ πυκνὸ φύλλωμα. Στεκόντουσαν καὶ οἱ δυὸ σκεπτικοὶ κι' ἀμίλητοι, μὲ κατεβασμένο τὸ κεφάλι.

—Μὰ γιατί; ρώτησε ὁ Πετράκης, διακόπτοντας τὴ σιωπή.

Ἡ Ζωρζέτα σήκωσε τὸ κεφάλι της, τὸν κύτταξε στὰ μάτια, πῆγε πολὺ κοντά του καὶ εἶπε μὲ μισοσβυσμένη φωνή:

—Δὲν ξέρω... Ἀλλὰ...Θέλω κάτι.

—Τί Ζωρζέτα;

—Νὰ μὲ φιλήσῃς! Νὰ μὲ φιλήσῃς στὸ στόμα...

Κι' ἐπειδὴ ὁ Πετράκης στεκόταν ἀκίνητος καὶ μαρμαρωμένος, σὰν νὰ τἄχε χάσει, ἡ Ζωρζέτα τὸν ἀγκάλιασε καὶ κόλλησε τὰ χείλη της στὰ δικά του, ποὺ ἔκαιγαν κι' ἐτρέμανε...

Ἦταν τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλὶ τῆς Ζωρζέτας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

◆◆

⁂ Συγχωροῦμε πολλὰ σ' ἐκείνους ποὺ μᾶς θαυμάζουν.

(Λουδοβῖκος 14ος)

— Αὔριο νὰ φέρῃς τὸν κηδεμόνα σου!.. τῆς εἶπε ἡ καθηγήτρια.

Οἱ μεγάλοι ἄνδρες κατὰ τῶν γυναικῶν

Β. ΟΥΓΚΩ: Γιὰ νὰ κρίνῃ κανεὶς μιὰ γυναῖκα δὲν χρειάζεται οὔτε πρέπει νὰ μελετήσῃ αὐτήν, ἀλλὰ τὸν τελευταῖον ἐραστή της καὶ τὶς τρέλλες ποὺ τὸν ἔσπρωξε νὰ κάνῃ.

ΣΑΡΛ ΛΕΜΕΛ: Κάθε γάτα καὶ κάθε γυναῖκα, ὅση κι' ἂν εἶνε ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων τους, ἡ γλύκα τῆς ματιᾶς τους, ἡ χάρι καὶ ἡ νοστιμάδα τῶν χαδιῶν τους, ἔχουν ἀρκετὴ θηριωδία στὴν ψυχὴ ποὺ τὴ μετριάζει λίγο-πολὺ ἡ ἡδονοπάθειά τους.

ΑΛΦ. ΚΑΡΡ: Ἡ φιλία δύο γυναικῶν εἶνε πάντοτε συνωμοσία ἐναντίον μιᾶς τρίτης.

Α. ΒΕΜΑΡ: Οἱ χῆρες κάνουν τὸ ἐγκώμιο τοῦ μακαρίτη μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δίνουν ἕνα πρότυπο πρὸς μίμησιν στὸν δεύτερο σύζυγο.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ γραμματόσημα

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Δημιουργὸς τῶν γραμματοσήμων εἶνε ὁ σὲρ Ρόουλαντ Χὶλλ, ὁ ὁποῖος γεννήθηκε τὸ 1759 στὸ Ριντεμίντερ.

Μιὰ μέρα ποὺ πήγαινε περίπατο στὴν ἐξοχή, ὁ σὲρ Χὶλλ παρετήρησε ἕνα ταχυδρομικὸ διανομέα σταματημένο μπροστὰ στὸ φράχτη ἑνὸς φτωχόσπιτου ὁ ὁποῖος καλοῦσε ξεφωνίζοντας τὸν παραλήπτη τῆς ἐπιστολῆς ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του.

Μιὰ δροσερὴ κοπέλλα βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι, πῆρε τὴν ἐπιστολή, διάβασε προσεκτικὰ τὴν διεύθυνσι γύρισε τὸν φάκελλο ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καὶ ὕστερα ρώτησε πόσο ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ γιὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ γράμμα (γιατὶ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὰ τέλη τὰ πλήρωνε ὁ παραλήπτης).

Ὁ διανομεὺς ἀποκρίθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα σελλίνι. Τὸ ποσὸν αὐτὸ φάνηκε ὑπερβολικὸ στὴν φτωχὴ Ἐγγλεζοπούλα, ἡ ὁποία ἀναστενάζοντας βαθειὰ ἐπέστρεψε στὸν διανομέα τὸ γράμμα καὶ τοῦ εἶπε λυπημένα:

— Μολονότι τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ στέλνει ὁ ἀδελφός μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸ πάρω, γιατὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ πληρώσω τὰ τέλη.

Ἡ καλὴ καρδιὰ τοῦ Ρόουλαντ Χὶλλ συγκινήθηκε ἀπὸ τὸ περιστατικὸ αὐτό, καὶ παρὰ τὴν ἀντίστασι τῆς νεαρᾶς χωρικῆς, πλήρωσε τὸ σελλίνι καὶ ἔτσι ἡ νέα παρέλαβε τὸ γράμμα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησι τοῦ διανομέως, ὁ Ρόουλαντ παρετήρησε ἔκπληκτος ὅτι ἡ χωρικὴ δὲν βιαζόταν καθόλου ν' ἀνοίξῃ τὴν ἐπιστολὴ τοῦ ἀδελφοῦ της. Περίεργος δὲ τὴν ρώτησε νὰ μάθῃ τὸ γιατί.

— Κύριε, ὡμολόγησε ἡ νεαρὰ χωρικὴ κοκκινίζοντας, δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτε μέσα στὸν φάκελλο αὐτό. Εἴμαστε τόσο φτωχοὶ καὶ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἐγώ, ὥ-στε βρήκαμε αὐτὸν τὸν τρόπο γιὰ νὰ ἀλληλογραφοῦμε χωρὶς νὰ ξοδεύωμε δεκάρα. Μερικά, μικρὰ συνθηματικὰ σημεῖα ποὺ βρίσκονται ἀπέξω, ἐπάνω στὸν φάκελλο, μᾶς ἀρκοῦν γιὰ νὰ πληροφορηθοῦμε ὅ,τι θέλομε καὶ νὰ γλυτώνωμε ἔτσι τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα. ποὺ εἶνε πολὺ ἀκριβά. Γι' αὐτὸ ἐπέστρεψα τὸ γράμμα στὸν διανομέα, ἀφοῦ εἶδα τὰ σημεῖα στὸ φάκελλο.

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ ἔκανε τὸν Χὶλλ νὰ σκεφθῇ νὰ προτείνῃ ἀλλαγὴ στὸ σύστημα τῆς εἰσπράξεως τοῦ τέλους τῆς ἀλληλογραφίας. γιὰ νὰ μὴ γίνωνται πιὰ καταχρήσεις. Ἑτοίμασε μιὰ ἀναφορὰ καὶ τὴν ὑπέβαλε στὴν ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία.

Τὴν 10ην Ἰανουαρίου τοῦ 1840 ὅταν ὁ Χὶλλ ἦταν πλέον γενικὸς διευθυντὴς τῶν ταχυδρομείων, ἔκανε στὸ Λονδῖνο τὴν ἐμφάνισί του τὸ πρῶτο γραμματόσημο. Τὸ πρῶτο γραμματόσημο τῶν γαλλικῶν ταχυδρομείων κυκλοφόρησε τὸ 1849. Καὶ τέλος τὸ 1850 κυκλοφόρησε καὶ τὸ πρῶτο δικό της γραμματόσημο ἡ Γερμανικὴ Αὐτοκρατορία.

Τὸ περίεργο εἶνε ὅτι ἡ μανία τῆς συλλογῆς τῶν γραμματοσήμων ἄρχισε ἀμέσως μὲ τὴν πρώτη τους ἐμφάνισι γιὰ νὰ καταλήξῃ σήμερα σὲ ἀληθινὴ ἐπιστήμη ποὺ ἀπασχολεῖ ὁλόκληρο κόσμο εἰδικῶν καὶ ἐμπόρων ποὺ ἀποζοῦν ἀπ' αὐτήν.

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

◆◆

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

⁂ Ἡ ἀληθινὴ μετριοφροσύνη δὲν συνίσταται στὸ νὰ λέῃ κανεὶς κακὸ γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ στὸ νὰ μὴ λέῃ τίποτε.

(Κλῶντ Μαρσαὶ)

⁂ Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν μᾶς συγχωροῦν γιατὶ δὲν ἔχομε τὴν ἀνάγκη τους.

⁂ Δὲν μποροῦμε νὰ ἐκτιμήσωμε ἀκριβῶς τὴν εὐγνωμοσύνη ἑνὸς ἀνθρώπου, παρὰ μόνο τὴ στιγμὴ ποὺ δὲν ἔχει νὰ περιμένῃ τίποτε πιὰ ἀπ' τὸν εὐεργέτη του.

(Α. ντὲ Βινὺ)

⁂ Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ὑπερηφάνου καὶ τοῦ μετριόφρονος ἀνθρώπου εἶνε ὅτι ὁ πρῶτος εὐχαριστεῖται νὰ μιλάῃ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἀξία του καὶ ὁ δεύτερος εὐχαριστεῖται νὰ μιλοῦν οἱ ἄλλοι γι' αὐτόν.

(Ρ. ντὲ Φλὲρ)

⁂ Τὸ νὰ ὁμολογῇ κανεὶς ἕνα ἐλάττωμά του μοιάζει μὲ τὸ νὰ πετᾷ τὸ ὅπλο του σὲ μιὰ μονομαχία. Εἶνε δηλαδὴ κι' αὐτὸ ἕνας τρόπος προφυλάξεως τοῦ ἑαυτοῦ του.

(Ζ. Βολλὰν)

Οἱ μεγάλες γυναῖκες γιὰ τὸν ἔρωτα

Κα ΡΕΚΑΜΙΕ: Ὅταν κανεὶς λέει ὅτι οἱ γυναῖκες εἶνε πολὺ κατώτερες ἀπ' τοὺς ἄνδρες, ἔχει πάντοτε στὸ μυαλό του τὸν Ναπολέοντα, τὸν Κολόμβο ἢ τὸν ἑαυτό του.

Κα ΝΤΥΦΑΝ: Οἱ γυναῖκες ἔχουν μεγάλη φαντασία καὶ αἰσθητικότητα, γι' αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ πολὺ λογικές.

Κα ΝΤΕ ΣΤΑΕΛ: Ἡ οἰκειότης ἀνοστίζει τὸν ἔρωτα, ὁ σεβασμὸς τὸν νοστιμίζει.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ: Ἡ γυναῖκα εἶνε ὅπως ἡ ὑγεία. Ἐκτιμοῦμε τὴν ἀξία της μόνο ὅταν τὴν χάσωμε.

ΣΟΦΙΑ ΑΡΝΟΥ: Ἡ καρδιὰ μιᾶς ψυχικάρας γυναίκας εἶνε σὰν ρόδο, ἀπ' τὸ ὁποῖο ὁ κάθε ἐραστὴς μαδάει κι' ἀπὸ ἕνα φύλλο. Στὸ τέλος δὲν μένουν γιὰ τὸν σύζυγο παρὰ μόνο τ' ἀγκάθια.

ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ τῆς ἡλικίας τῶν γυναικῶν

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Ἡ «τρομερὴ» ἡλικία τῶν σαράντα

Σὲ ποιὰ ἡλικία, ἀλήθεια, ἡ γυναῖκα παίζει τὸν σπουδαιότερο ρόλο στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀνδρος; Ποιὰ εἶνε ἡ «κρισιμωτέρα» ἡλικία στὴ ζωή της καὶ ἰδίως στὴν αἰσθηματική;

Νὰ ἕνα ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον πρόβλημα, τοῦ ὁποίου ἡ λύσις μᾶς ἐξηγεῖ πολλὰ παράδοξα πράγματα ἀπὸ τὴν ζωὴ τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἀλλόκοτη, τὴν μυστηριώδη ψυχοσύνθεσί τους.

Ὁ Γάλλος φιλόσοφος Ζὰν Ζὰκ Ρουσσώ, ἀναφέρει, ὅτι ἡ «τρομερὴ ἡλικία» τῶν γυναικῶν εἶνε τὰ «σαράντα»... Κατ' αὐτήν, κάθε γυναῖκα παρουσιάζει μὲ τὸν πιὸ ἔντονο καὶ χαρακτηριστικὸν τρόπο ὅλη τὴν προσωπικότητά της.

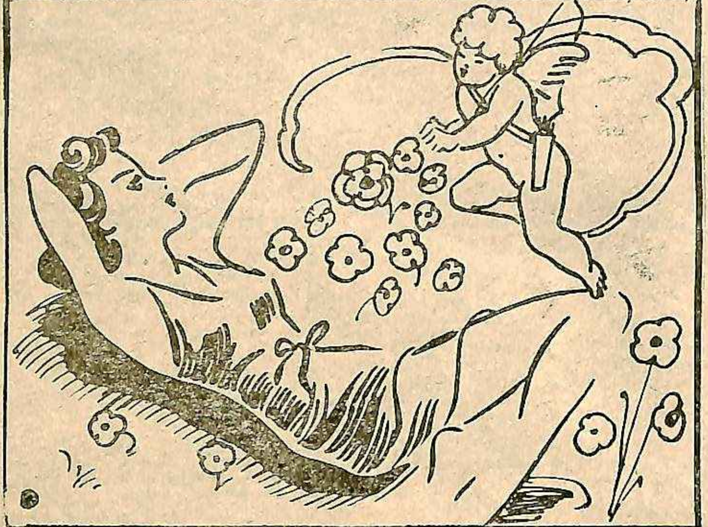

Καὶ σὰν νὰ μὴ ἔχῃ ἄδικο ὁ Γάλλος φιλόσοφος.

Μόνο ὁ μεγάλος μυθιστοριογράφος Μπαλζὰκ διαφωνεῖ. Γιατὶ κατ' αὐτόν, ἡ γυναῖκα πεθαίνει γιὰ τὸν ἔρωτα στὰ τριάντα της χρόνια. Αὐτὸ ὅμως, εἶνε μιὰ ὑπερβολή, γιὰ τὴν ὁποία τὸν κατηγόρησαν ὅλοι οἱ συνάδελφοί του.

Ἕνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Ἰταλοὺς συγγραφεῖς, ὁ Λούτσιο ντ' Ἄμπρα, διαμαρτύρεται ἐντόνως.

—Ὁ Μπαλζὰκ, λέει, ἔχει ἄδικο! Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ εἶνε ὡραιότερες καὶ θελκτικώτερες μετὰ τὰ τριάντα τους χρόνια.

Τὸ χαρακτηριστικὸν εἶνε, ὅτι συμφωνεῖ ἀπολύτως μαζί του καὶ ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς Σταντάλ, ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει ἀδίστακτα, ὅτι γιὰ τὴν γυναῖκα «ἡ ζωὴ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ σαράντα»!

Ἡ ἡλικία τῶν «μοιραίων» γυναικῶν

Ἂς ἐξετάσωμε ὅμως τὸ πρόβλημα ἀπὸ μιὰ ἄλλη πλευρά, τὴν ἱστορική. Ἴσως αὐτὴ ἔχει νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ ἐνδιαφέροντα πράγματα γιὰ τὴν «ὡραιότερη» ἡλικία τῆς γυναικός.

Καὶ ἔχει, ὅπως θὰ δοῦμε.

Ὁ Τρωικὸς πόλεμος, ὅπως γνωρίζομε ὅλοι, δὲν ἔγινε γιὰ τὰ ὡραῖα μάτια καμμιᾶς κοπελίτσας, ἀλλὰ γιὰ μιὰ μεγάλη γυναῖκα. Βέβαια, δὲν γνωρίζομε ἀκριβῶς τὰ χρόνια τῆς Ἑλένης, τὴν ἐποχὴ ποὺ τὴν ἐρωτεύθηκε μὲ πάθος ὁ Πάρις. Ὅλες ὅμως οἱ πληροφορίες συμπίπτουν στὸ σημεῖον ὅτι ἦταν ἤδη «προχωρημένης» ἡλικίας.

Ὁ Ὅμηρος δὲν μᾶς ἀναφέρει καμμιὰ ἡρωΐδα του νεαρᾶς ἡλικίας. Ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ παίζουν ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὰ γεγονότα ποὺ μᾶς διηγεῖται, εἶνε γυναῖκες ὥριμες πιά, μὲ μεγάλην πεῖραν ζωῆς...

Ἀλλὰ καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα, ὅταν ἀποφασίζει νὰ διαπράξῃ τὸ τρομερὸ ἔγκλημά της, εἶνε ἡλικίας 35 ἐτῶν. Ἡ δὲ Μήδεια, τὴν ἐποχὴ τοῦ αἱματηροῦ δράματός της, εἶνε μητέρα πολλῶν παιδιῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν περίφημη Κλεοπάτρα, οἱ ἱστορικὲς πληροφορίες μᾶς βεβαιώνουν ὅτι βρισκόταν πιὰ στὴν ἡλικία τῶν μοιραίων γυναικῶν, ὅταν ἔπλεξε τὸ κοσμοξακουσμένο εἰδύλλιό της μὲ τὸν περίφημο Ἀντώνιο.

Τὰ παραδείγματα δὲν σταματοῦν ὅμως ὡς ἐδῶ.

Ὁ Ναπολέων ἐπαντρεύτηκε δυὸ φορὲς καὶ ἀγάπησε ἀναρρίθμητες γυναῖκες. Ὡστόσο ἡ γυναῖκα ποὺ ἐξήσκησε τὴν μεγαλύτερη ἐπίδρασι στὴ ζωή του, ἦταν ἡ Ἰωσηφίνα, ἡ πρώτη σύζυγός του.

Καί, ὡς γνωστόν, δὲν ἦταν διόλου μικρὴ ὅταν τὴν ἐρωτεύθηκε τρελλὰ ὁ Ναπολέων: ἦταν μητέρα πολλῶν παιδιῶν καὶ κατὰ πολὺ μεγαλύτερή του.

Οἱ χρονογράφοι ἀναφέρουν σχετικῶς καὶ τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο: Ὅταν παρουσίασαν στὴν Ἰωσηφίνα τὴν δήλωσιν τοῦ γάμου της, ὅπου ἔπρεπε νὰ ἀναγράψῃ τὴν πραγματικὴ ἡλικία της, ἡ εὐφυεστάτη σύζυγος τοῦ Ναπολέοντος δὲν στενοχωρήθηκε διόλου. Ἀπέκρυψε τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡλικία της, πρόσθεσε δύο στὴν ἡλικία τοῦ Ναπολέοντος καὶ ἔτσι ἔφερε κάποιαν ἰσορροπία!

Ὅλες οἱ ἡγέριε: Ἦσαν μεγάλες στὰ χρόνια

Ἀλλά, ἂν ρίξωμε ἕνα βλέμμα καὶ στὴν ἐρωτικὴ ζωὴ τῶν μεγάλων μουσικῶν, θὰ δοῦμε, ὅτι οἱ «νεαρὲς Ἰουλιέττες» δὲν εἶχαν ποτὲ καμμιὰ σημαντικὴ ἐπίδρασι στὸ ἔργο τους.

Ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ τοὺς ἐνέπνευσαν καὶ τοὺς συνεκλόνισαν βαθειά, ἦσαν μεγάλες στὰ χρόνια.

Ὁ Σοῦμαν, ἔνοιωθε ἕνα παράφορον ἔρωτα γιὰ τὴν σύζυγό του Κλάρα, ἡ ὁποία ὅσο ἐγερνοῦσε τόσο περισσότερο τοῦ γινόταν ἀπαραίτητη στὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του.

Ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Ροσσίνι, ἡ ἀγαπημένη του Ἰσαβέλλα Κόλμπραν, ἦταν κατὰ πολλὰ χρόνια μεγαλύτερή του καὶ εἶχε ἤδη παρακάμψει τὸ ἀκρωτήριο τῆς πρώτης νεότητος. Κι' ὅμως ἐξήσκησε μιὰ τεραστίαν ἐπίδρασι ὄχι μόνο στὴν καρδιὰ μὰ καὶ στὸ μουσικὸ ἔργο του.

Τὸ «ὄνειρο τῶν ὀνείρων» τοῦ Ντονιζέττι ἦταν ἡ ἡλικιωμένη γυναῖκα του Βιρτζινία Βέσσελι. Καὶ ἡ φλογερὴ Γεωργία Σάνδη, ποὺ ἐχάρισε στὸν Σοπὲν τὴν δραματικώτερη περιπέτεια τῆς ζωῆς του, εἶχε ἀρχίσει νὰ βλέπῃ μὲ θλῖψι στὸν καθρέφτη της τὶς πρῶτες ρυτίδες τῶν σαράντα χρόνων...

Ποιὰ εἶνε, λοιπόν, ἡ σημαντικώτερη, ἡ μοιραία, ἡ κρίσιμη ἡλικία μιᾶς γυναίκας, ἡ ἡλικία κατὰ τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ τὴν μεγαλύτερη ἐπίδρασί της καὶ παίζει τὸν σπουδαιότερο ρόλο στὴ ζωὴ τῶν ἀνδρῶν;

Ἀναμφιβόλως ὄχι ἡ ἡλικία τῶν δροσερῶν 18 ἢ 25 Μαΐων, ἀλλὰ ἡ μεστή, ἡ πεπειραμένη, ἡ ὥριμη ἡλικία τῶν πρώτων γκρίζων τριχῶν...

Ἕνας ὀλέθριος ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΗΣ

ΕΥΘΥΜΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ὁ Μάριος μπῆκε σὰν ἀνεμοστρόβιλος στὸ ἰατρεῖο τῆς φίλης του, τῆς δοκτορέσσας Νάντιας.

—Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω σήμερα, τῆς εἶπε. Ντύσου νὰ πᾶμε στὶς κοῦρσες.

Ἡ Νάντια ὅμως δὲν εἶνε καθόλου ἐλαφρόμυαλη. Σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ὕστερα εἶπε:

—Δὲν ξέρεις πῶς νὰ χρησιμοποιήσῃς τὸ ἀπόγευμά σου; Θὰ σοῦ προτείνω ἐγὼ κάτι, ποὺ θὰ σὲ κάνῃ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃς καὶ πολὺ καλὰ μάλιστα. Καθὼς ξέρεις, ἡ πελατεία μου ἀποτελεῖται ἀποκλειστικῶς ἀπὸ γυναῖκες κι' ἀπὸ παιδιά. Θὰ ἤθελα νὰ εἶχα καὶ ἄνδρες. ὡστόσο. Γιὰ ν' ἀποφασίσουν ὅμως νάρθοῦν, πρέπει νὰ τοὺς τραβήξωμε μ' ἐπιδεξιότητα. Ἄκουσε λοιπὸν τί σκέφτηκα: Θὰ μπῇς σὲ λίγο στὸ σαλόνι μου μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι, σὰν πελάτης. Θὰ καθήσῃς κοντὰ σὲ μιὰ πελάτισσα καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ πιάσῃς κουβέντα μαζί της. Θὰ ἐπαινέσῃς τὴ διάγνωσί μου καὶ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς θεραπείας μου. Παρασυρμένες ἀπ' τὴν εὐγλωττία σου οἱ πελάτισσες, θὰ ἐπαναλάβουν τὰ λόγια σου στοὺς συζύγους τους καὶ στοὺς γονεῖς τους. Σὲ λίγο καιρὸ μ' αὐτὴ τὴ καθημερινὴ ρεκλάμα, εἶμαι σίγουρη πὼς οἱ ἄνδρες θὰ πλημμυρίσουν τὸ ἰατρεῖο μου.

Ἀφοῦ ἔρριξε μιὰ βιαστικὴ ματιὰ στὸν καθρέπτη γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν φρεσκάδα τῆς χωρίστρας του, ὁ Μάριος δέχθηκε νὰ παίξῃ τὸν ρόλο του. Χωρὶς νὰ περιμένῃ λοιπόν, βγῆκε ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς Νάντιας καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι.

Δυὸ πρόσωπα βρίσκονταν ἐκεῖ. Μιὰ γρηὰ ξερακιανή, ποὺ χώθηκε σὲ λίγο στὸ ἰατρεῖο τῆς δοκτορέσσας, καὶ μιὰ νέα ξανθή, ὄμορφη.

Ὁ Μάριος κάθησε κοντὰ στὸ παράθυρο σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' τὴν πελάτισσα. Παρατήρησε ἔξω τὸν ἥλιο, τὴν πρασινάδα τοῦ πάρκου, τὰ ζεύγη ποὺ περνοῦσαν καὶ μετάνοιωσε γιὰ τὴν ὑπόσχεσί του.

Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς ὄμορφης πελάτισσας καὶ τὴν κύτταξε μελαγχολικά. Ἐκείνη μίλησε πρώτη:

—Συγγνώμην κύριε, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἔρχομαι στὴ δοκτορέσσα καὶ δὲν ξέρω τὶς τιμές της. Σεῖς εἶσθε ἀσφαλῶς τακτικὸς πελάτης της...

Νὰ ἡ κατάλληλη στιγμὴ ποὺ περίμενε ὁ Μάριος γιὰ νὰ διηγηθῇ τὸ παραμῦθι.

Συγχρόνως κύτταξε τὴν ὄμορφη πελάτισσα κατάματα.

Θεέ μου, τί ὀμορφιά... Τί γοητεία!...

Ὁ Μάριος ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ λυώνῃ σὰν τὸ βούτυρο στὴ φωτιά.

Τὸ παραμῦθι ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ διηγηθῇ, ξεχάστηκε.

Ὄχι, ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι, διάβολε!... Δὲν ἦταν ἱκανὸς αὐτὸς γιὰ τέτοια δουλειά. Ἡ καρδιά του διψοῦσε ἀγάπη.

Καὶ πῆρε τὴν μεγάλη ἀπόφασι. Χωρὶς νὰ διστάσῃ καθόλου ἀπάντησε στὴ γοητευτικὴ πελάτισσα:

—Ἐγὼ τακτικὸς πελάτης! Σᾶς βεβαιῶ ὄχι, ὄχι καθόλου. Εἶμαι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία μου, δὲν ἀρρώστησα ποτέ μου, κι' ἂν εἶμαι ἐδῶ, εἶνε γιατὶ κάποια θεία μου μοῦ ἀνέθεσε μιὰ παραγγελία γιὰ τὴν δοκτορέσσα.

Τότε καὶ ἡ ξανθὴ τοῦ ὡμολόγησε ὅτι δὲν ἦταν κι' αὐτὴ ἄρρωστη. Ἤθελε μόνο ἕνα φάρμακο γιὰ ν' ἀσπρίσῃ ἡ ἐπιδερμίδα

—Τί θὰ τὸ κάνετε! διαμαρτυρήθηκε ὁ Μάριος. Τὸ δέρμα σας εἶνε θαυμάσιο, ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι!

—Ὥστε νομίζετε πὼς ἡ δοκτορέσσα...

—Ἡ δοκτορέσσα δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτε... Δὲν βαρυέστε...

—Τότε χάνω τὸν καιρό μου ἐδῶ.

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, διέκοψε ὁ Μάριος. Κι' ἀφοῦ εἶνε τόσο ὄμορφα ἔξω, σᾶς συνοδεύω...

Ἐκείνη δὲν ἀπάντησε, μὰ χαμογέλασε μὲ νάζι. Σηκώθηκαν καὶ προχώρησαν πρὸς τὴν ἔξοδο.

Κι' ὅταν ἡ Νάντια ἄνοιξε σὲ λίγο τὴν πόρτα, δὲν βρῆκε οὔτε πελάτη, οὔτε πελάτισσα!...

Ρ. ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Ἐπίκαιρη σάτυρα

Τὰ χωριά μας προοδεύουν

Ὅλ' ἀλλάξαν στὰ χωριά μας,
ὅλα γίνανε καινούρια
κι' εἶναι ὅπλα νέου.., τύπου
τῆς Βασίλως τὰ . . . κουμπούρια,

Ἡ Κρυστάλλω παίρνει πόζες,
σὰν τὴν Ντόροθυ Λαμοὺρ
κι' ἡ Λενιὼ τάει στὸ ἀλμπάνη,
γιὰ νὰ κάνῃ . . . πεντικιούρ.

Ὁ Μητρούσης ξεφαντώνει,
κάθε βράδυ, μὲ τζὰζ μπάντ
κι' ὁ Θανάσης ἔχει κάνει
στὰ μουστάκια . . . περμανάντ!

Ἡ Παγώνα κάνει μπάνιο.
γιὰ τὸ... πεῖσμα τοῦ χωριοῦ
καὶ τῆς τρίβουν τὸ κορμί της
μὲ τόν... τρίφτη τοῦ τυριοῦ!

Ἡ φοράδα τοῦ κὺρ Χρόνη
πῶχει χρῶμα παρδαλὸ
εἰς τὰ πέταλα της ἔχει
πέντε δάχτυλα φελό!

Οἱ γυναῖκες βάζουν οὗλες
μαροκὲν καὶ κρὲπ-σατὲν
κι' οἱ κατσίκες, γιὰ σακκοῦλες
τοῦ Μπακάκου ἔχουν σουτιέν!

Ἔχουν πέσει ὅλοι στὸ πιάνο
καὶ στὴ ραδιοφωνία
κι οἱ γαϊδάροι τραγουδᾶνε
τὴν ... ἐνάτη συμφωνία!

Νυκτερινὸς θρῆνος

Στῆς σοφίτας μου τὴ στέγη
δυὸ γατοῦλες ἐθρηνοῦσαν
καὶ τὰ νιαουρίσματά τους
τὴν ἀτμόσφαιρα δονοῦσαν.

Ἦσαν χῆρες, κακομοῖρες,
μέσ' τὰ μαῦρα βουτηγμένες
κι' ἦταν καταδικασμένες
εἰς χηρείαν, οἱ καϋμένες!

Εἶχαν γάτο, κωτσονάτο,
γάτο ζόρικο κι' ἐν τάξει,
πλήν, αἰσχρὸς μαυραγορίτης
πρὸ καιροῦ τὸν εἶχε σφάξει.

Καὶ πονοῦσαν καὶ θρηνοῦσαν,
γιὰ τὶς χάρες του μιλοῦσαν
καὶ τοῦ ἀδικοσκοτωμένου
τὸ μνημόσυνο τελοῦσαν!

Μουσικὰ νέα

Εἰς τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλι
συναυλίες δίνουν ὅλοι
συναυλίες τραγουδιῶν
τραγουδιῶν - τραγωδιῶν!

Ὅλοι τραγουδοῦν τουτέστι
ἀπ' τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωΐ
κι' ἀνυπόφορη κατέστη
τῆς Ἀθήνας ἡ ζωή.

Ὅλοι κι' ὅλες τραγουδᾶνε.
ὅλοι γίνανε «σολίστ»
κι' ἐκτελοῦνε ἄνευ οἴκτου
τὸν Μπετόβεν καὶ τὸν Λίστ.

Τοὺς μαυραγορίτες, ἄρτι
τοὺς κατέλαβε μανία
κι' ἔχουν ὅλοι κάθε τόσο
καὶ μιὰ νέα.. συμφωνία!

Τὸν κοσμάκη κατακλέβουν
τόνε γδέρνουν, τὸν μαδᾶνε,
κι' ἔτσι... κλέφτικα τραγούδια
κάθε μέρα τραγουδᾶνε.

Ὁ φτωχὸς ὁ δασκαλάκος
ποὔναι ράκος μέσ' στὰ ράκη
μὲ τριμμένη ρεδικόττα
καὶ λυωμένο κοντοβράκι,

συναυλίες δίνει πλεῖστες
καὶ δὲν κάνει ἄλλη δουλειά,—
συναυλίες στὸ στομάχι,
συναυλίες στὴν κοιλιά!

Βλέπει καὶ τὸ παντελόνι
φαγωμένο στὸν καβάλο,
τὸ κυττάζει π' ὅλο λυώνει,
μὲ παράπονο μεγάλο.

Κι' ὡς ἐκ τούτου, φίλτατοί μου,
τραγουδάει, δίχως ἄλλο
κι' ὅλο δίνει συναυλίες,
μὲ κομμάτια τοῦ... Καβάλλο!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Τὰ ξεκαρδιστικὰ τῆς Χοντρῆς

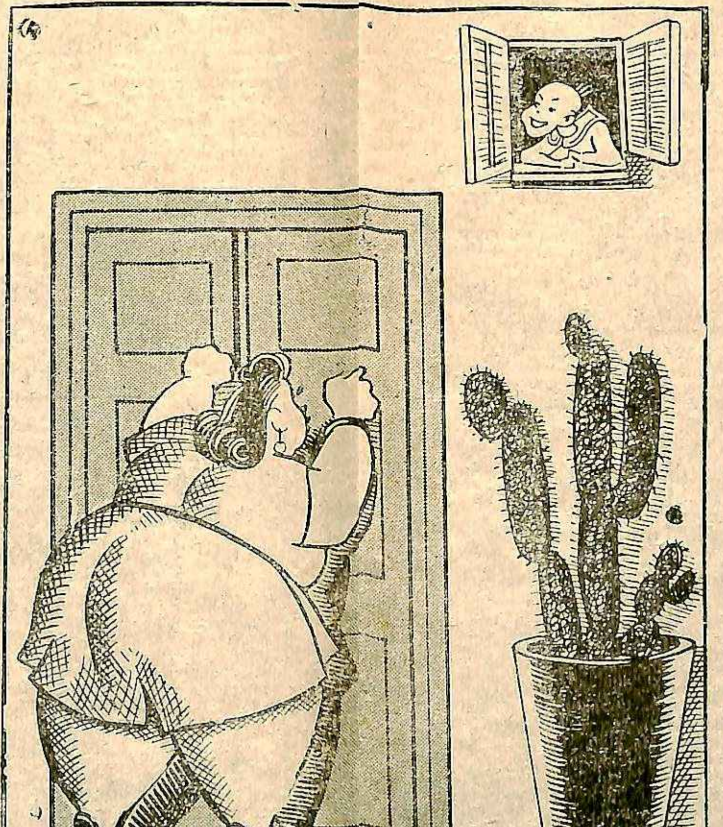

— Βρὲ παλιόπαιδο, ἂν δὲν ἀνοίξῃς ἀμέσως την πόρτα, θὰ μπῶ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ θὰ σὲ Μαυρίσω στὸ ξύλο!..

Ἡ ἱστορία τοῦ στρατηγοῦ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ὁ στρατηγὸς (ποὺ ἔχει μανία μὲ τὶς διηγήσεις). — Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ὅταν ἤμουν ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Βολιβίας, κοντὰ στὴν Τουπίτσα, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ποτόζι, μοῦ συνέβη μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία...

Μιὰ ξανθὴ κυρία (μπαίνοντας λαχανιασμένη). — Παιδιά μου σπουδαῖα νέα, αὔριο θἄχωμε ἑορτὴ στὸ Καζίνο!

Μιὰ κοκκινομαλλοῦσα. — Τί ὡραῖα ποὺ θὰ περάσωμε!

Ὁ πατέρας της. — Θὰ ντυθῇς, Ὀφηλία;

Τὸ φλέρτ της. — Θαυμάσια, τί σύμπτωσις, ἔχω κι' ἐγὼ ἕνα κοστοῦμι Ἀμλέτου.

Ἡ κοκκινομαλλοῦσα. — Τί ταιριαστὸ ζευγάρι θὰ εἴμαστε!

Τὸ ἄλλο φλέρτ της. — Ἂν μποροῦσε νὰ σᾶς δῇ ὁ Σαίξπηρ, θὰ ἔμενε ἀσφαλῶς κατενθουσιασμένος!

Ἡ γρηὰ κόμησσα. — Μά, παιδιά μου ἀφῆστε νὰ μιλήσῃ ὁ στρατηγός...

Ὁ στρατηγὸς (ὑποκλινόμενος). — Σᾶς εὐχαριστῶ, κυρία μου... Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ὅταν ἤμουν ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Βολιβίας, κοντὰ στὴν Τουπίτσα, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ποτόζι, μοῦ συνέβη μιὰ πολὺ ἀστεία ἱστορία...

Κάποιος (κυττάζοντας ψηλὰ μὲ τὰ κυάλια του).— Κυρίες καὶ κύριοι, ἕνα ἀεροπλάνο!

Ὅλοι (κυττάζουν ψηλά). — Ἀεροπλάνο!

Ὁ καλῶς πληροφορημένος.—Εἶνε ἐχθρικό, μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε Χάρρικαιν.

Ἕνας κύριος. — Καλέ, εἶνε δικό μας, εἶνε Γιοῦνκερς 88.

Ἕνας ἄλλος. — Ἐμένα μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἐχθρικὸ ἀναγνωριστικό.

Ἡ γρηὰ κόμησσα.— Κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε νὰ μιλήσῃ ὁ στρατηγός...

Ὁ στρατηγὸς (ὑποκλινόμενος). — Σᾶς εὐχαριστῶ κυρία μου.. Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ὅταν ἤμουν ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Βολιβίας, κοντὰ στὴν...

Ἕνας κύριος (τρέχει λαχανιασμένος). — Φίλοι μου, μιὰ ἀπρόοπτη ἐπίσκεψις... Ὁ Μωρὶς Ντυπόν.. ὁ περίφημος Γάλλος πυγμάχος πρωταθλητὴς τοῦ κόσμου...

Ὅλοι (κρεμασμένοι ἀπ' τὰ χείλη του). — Λοιπόν;

Ὁ κύριος. — Ἔφθασε μὲ αὐτοκίνητο στὸ καφενεῖο τῆς πλάζ... Θὰ ξαναφύγῃ ὅμως σὲ πέντε λεπτά..

Ὅλοι (ἐξαφανίζονται).— Πᾶμε νὰ τὸν προφθάσωμε.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΤΕΡΑ

(Ὁ στρατηγὸς μένει μόνος μὲ τὴν ἱστορία του. Ἔξαφνα περνᾷ ἀπ' ἔξω ἕνας τοιχοκολλητὴς διαφημήσεων).

Ὁ στρατηγός. — Καλέ μου ἄνθρωπε, πόσα κερδίζεις τὴν ἡμέρα;

Ὁ τοιχοκολλητής.— Τί εἴπατε, παρακαλῶ;

Ὁ στρατηγὸς (φωνάζει δυνατά). — Πόσα κερδίζεις;

Ὁ τοιχοκολλητής. — Πέντε λιρέττες τὴν ὥρα.

Ὁ στρατηγός. — Λαμπρά... Σὲ προσλαμβάνω γιὰ μιὰ ὥρα.. Κάθησε... Λοιπόν. Πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, ὅταν ἤμουν ἀρχιστράτηγος τῶν στρατευμάτων τῆς Βολιβίας, κοντὰ στὴν Τουπίτσα, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ποτόζι, μοῦ συνέβη μιὰ πολὺ παράξενη ἱστορία... (Βλέποντας τὸν τοιχοκολλητὴ ἀφηρημένο)... Μ' ἀκοῦς;

Ὁ τοιχοκολλητής. — Τί εἴπατε, παρακαλῶ;

Ὁ στρατηγὸς (ξεφωνίζει).—Μ' ἀκοῦς;

Ὁ τοιχοκολλητής. — Σχεδὸν καθόλου... Εἶμαι θεόκουφος, κύριε!...

ΠΕΛΙΚΑΝ

ΔΑΚΡΥΑ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων

ΧΙΟΥΜΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΥΠΟ ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Η ταμπέλλα γράφει: «Οἶκος ἀγορῶν καὶ μεταπωλήσεων. Ἀγοράζονται παντὸς εἴδους ἀντικείμενα».

Στὸ βάθος τοῦ μαγαζιοῦ ἐκτυλίσσεται μιὰ ἀπὸ τὶς ἀναρίθμητες σκηνὲς τοῦ ἰδίου δράματος. Μιὰ κοπέλλα προσφέρει ἕνα παληὸ ἀσημικό. Ὁ ἐκτιμητὴς ἔχει βγάλει τὴν ἀπόφασί του, ποὺ μοιάζει μὲ καταδίκη:

— Τριάντα χιλιάδες.

Ἡ κοπέλλα δοκιμάζει μ' εὐγενικὴ συστολὴ νὰ ἐπιτύχῃ καλλίτερη τιμή.

— Ξέρετε.. Τῶχουμε ἀπὸ τὴ γιαγιά μας...

Φράσις ἀφελής. Ἀλλὰ πόσα δὲ λέγει; Μαρτυρεῖ τὸ σπαραγμὸ τῆς νέας, ποὺ ἀναγκάζεται νὰ θυσιάσῃ ἕνα οἰκογενειακὸ κειμήλιο. Αὐτὸν τὸν ἀσημένιο δίσκο τὸν ἄγγιζαν τὰ τρεμάμενα χέρια τῆς γιαγιᾶς. Τὸν ἐκράτησε ἡ καϋμένη ἡ μαμὰ — Θεὸς σχωρέστην!— μέσα στὴν ἑορταστικὴ ἀτμόσφαιρα εὐτυχισμένων ἡμερῶν. Τὸν εἶδαν... ἀλλ' ἀρκεῖ. Οἱ ἀναμνήσεις γιὰ τὸν ἐκτιμητὴ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐμπορικὴ ἀξία.

Ἴσια - ἴσια, τὰ ἴχνη μιᾶς ἀναμνήσεως μπορεῖ ν' ἀποβοῦν εἰς βάρος τῆς ἀξίας ἑνὸς πράγματος, ὅπως συνέβη στὴν περίπτωσι μιᾶς χήρας. Ἦρθε νὰ πωλήσῃ μερικὰ σκεύη κουζίνας.

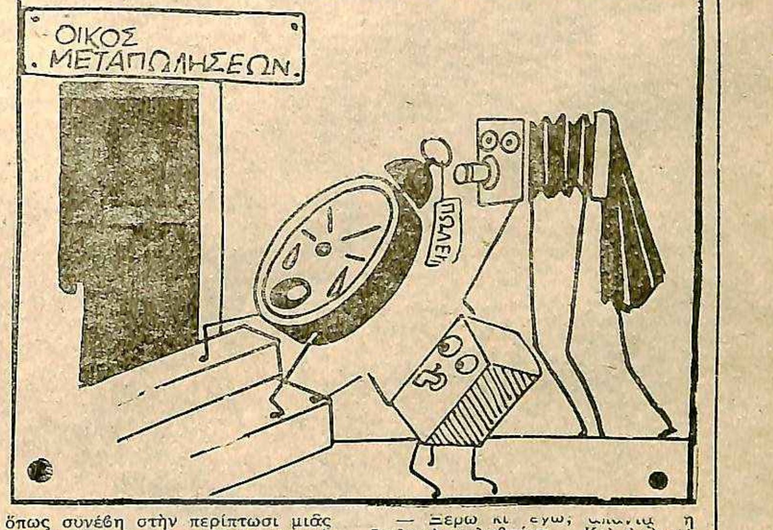

— Αὐτὴ ἡ σουπιέρα, τῆς εἶπε ὁ ἐκτιμητής, δὲν ἀξίζει μεγάλα πράγματα.

— Γιατί;

— Ἔχει αὐτὸ τὸ βαθούλωμα ἐδῶ. Κάπου τὴν ἔχετε χτυπήσει.

Ναί. Καὶ νἄξερε ὁ ἐκτιμητής!... Ἡ χήρα κυττάζει τὸ βαθούλωμα μὲ ἄφατη συγκίνησι καὶ μεταφέρεται νοερὰ μερικὰ χρόνια πίσω. Τότε ποὺ ζοῦσε ἀκόμη ὁ μακαρίτης. Μόλις εἶχαν ἀποφάει ἕνα μεσημέρι καὶ γιὰ κάτι λογόφεραν. Ὁπότε δὲν χάνει καιρὸ ὁ συχωρεμένος, ἁρπάζει τὴ σουπιέρα καὶ τῆς τὴν κοπανάει στὸ κεφάλι.

Ἡ χήρα στενάζει μπροστὰ στὸ ἱερὸ αὐτὸ ἴχνος τῆς περασμένης συζυγικῆς της εὐτυχίας. Κι' ὁ ἐκτιμητὴς τὸ βρίσκει ὡς ἐλάττωμα τῆς σουπιέρας. Ἐσχάτη πεζότης!..

Εἶνε ἀργά. Καὶ οἱ πελάτες ἔχουν ἀραιώσει. Τελευταία ἔρχεται μιὰ γρηὰ μὲ κάτι, τυλιγμένο σὲ μιὰ ἐφημερίδα.

— Ἀγοράζετε ἕνα ρολόϊ; λέγει καὶ ξεδιπλώνοντας τὸ δέμα βγάζει ἕνα ξυπνητῆρι.

Ὁ ἐκτιμητὴς τὸ παίρνει. Τὸ ἐξετάζει καὶ μὲ τὴ συνηθισμένη, ἀλύγιστη φωνή του, ἀποφαίνεται:

— Ὀκτὼ χιλιάδες. Σᾶς συμφέρει;

— Καλά, παιδάκι μου, ἀπαντᾷ ἡ γρηά.

— Περᾶστε στὸ ταμεῖο νὰ πληρωθῆτε.

Πηγαίνει, παίρνει τὶς ὀκτὼ χιλιάδες, τὶς δένει στὸ μαντῆλι της καὶ περνᾷ μπροστὰ στὸ ρολόϊ, ποὺ τῶχει βάλει ὁ ἐκτιμητὴς ἐπάνω σὲ μιὰ ἐταζέρα. Τὸ παίρνει, τὸ φιλεῖ καὶ τὸ ξαναβάζει στὴ θέσι του. Μιὰ ὑπάλληλος δίπλα τὴν παρακολουθεῖ.

— Τὸ ἀποχαιρετᾷς; τὴ ρωτᾷ μὲ γλυκό, συγκινημένο τόνο φωνῆς.

— Ναί, ἀπαντᾷ ἡ γρηούλα. Τὸ εἴχαμε τόσον καιρό! Τώρα ποιὸς ξέρει σὲ τί χέρια θὰ πέσῃ...

Καὶ φεύγει. Τὸ ρολόϊ τὴ συνοδεύει μὲ τὸ γνώριμό του τίκ-τάκ, ποὺ εἶνε, θαρρεῖς, οἱ παλμοὶ μιᾶς καρδιᾶς, μέχρι τὴν πόρτα.

Βραδυάζει. Καὶ τὸ σούρουπο ὑφαίνει τὴ μελαγχολία του μὲ τὴ θλῖψι τῶν πραγμάτων, ποὺ ἔχουν σωρευθῆ σὲ κείνη τὴν αἴθουσα. Οἱ ὑπάλληλοι, ἕνας - ἕνας, φεύγουν. Ὁ τελευταῖος κατεβάζει τὸ ρολὸ καὶ κλειδώνει. Καὶ τὰ πράγματα βυθίζονται στὴ γαλήνη καὶ στὶς ἀναμνήσεις τους.

Τότε ξυπνᾷ ἡ πονεμένη τους ψυχή.

— Γιατί, ἆρά γε, μὲ ἀποχωρίστηκε ἡ νεαρή μου κυρία; ψιθυρίζει ἕνας μεγάλος καθρέφτης. Ἐμένα ποὺ κάθε πρωΐ τῆς ἔλεγα: «Εἶσαι ὤμορφη πολύ»;

— Ξέρω κι ἐγώ; ἀπαντᾷ ἡ διπλανὴ πολυθρόνα. Κι' ἐγὼ τὸ ἔθεσα αὐτὸ τὸ ζήτημα πολλὲς φορὲς ἐπὶ τάπητος...

Καὶ δείχνει τὸ διπλανό... χαλί.

— Νὰ ρωτήσουμε τὸ πολύφωτο, πετάγεται καὶ λέγει μιὰ γραφομηχανή. Αὐτὸ εἶνε κρεμασμένο ψηλὰ καὶ ἴσως βλέπει περισσότερα ἀπὸ μᾶς.

— Ἔ, πολύφωτο! φωνάζει μιὰ μπουκάλα μὲ ραγισμένη φωνή.

— Τί θέλετε; ρωτᾷ αὐτό.

— Μήπως ξέρεις γιατὶ ἐκαταντήσαμε σ' αὐτὸ τὸ μαγαζί;

Τὸ πολύφωτο σκέφτεται λίγο καὶ ἀπαντᾷ:

— Ἀδύνατον, φίλοι μου, νὰ σᾶς... διαφωτίσω, γιατί, καθὼς βλέπετε, εἶμαι σβυστό.

Ἀκολουθεῖ σιωπή. Καὶ ἡ ἴδια ἀπορία βαραίνει ἐπάνω στὰ πουλημένα πράγματα. Δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν, ὅτι θυσιάστηκαν σὲ μιὰ πεζὴ ἀνάγκη τῶν ἰδιοκτητῶν τους.

— Αὐτὸ δὲν τὸ περίμενα ποτέ, λέγει διακόπτοντας τὴ σιωπὴ μιὰ γαμπριάτικη φορεσιά.

— Ποιό; ρωτᾷ τὸ διπλανὸ ψυγεῖο.

— Νὰ μὲ πουλήσῃ ὁ κύριός μου, ἐμένα ποὺ τὸν ἐστόλισα τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του.

— Τότε καλὰ σοῦ ἔκαμε.

— Γιατί;

— Διότι ἐσὺ τὸν ὡδήγησες τὸν ἄνθρωπο... στὴν κρεμάλα.

Ἱλαρότης ἁπλώνεται στὴν αἴθουσα ἀπὸ τὸ ἀστεῖο ποὺ ἂν καὶ προῆλθε ἀπὸ τὸ ψυγεῖο, δὲν ἦταν καὶ τόσο.. κρύο. Μὰ ἡ εὔθυμη διάθεσις δὲν κρατᾷ πολύ. Ἀπὸ τὴ γωνία ἕνα σκονισμένο γραμμόφωνο ἀρχίζει παληό, λησμονημένο τραγοῦδι:

Ἀγόρι μου, ἔλα ξύπνα
καὶ γεῖρε στὴν ἀγκαλιά μου...

Κι' ἕνα μικρό, κατάλευκο κρεβάτι — κρεββάτι γιὰ μωρὸ — ἀκούοντας αὐτὴ τὴ στροφὴ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τοὺς λυγμούς του. Κι' ὅλα τὰ πράγματα συμμαζεύονται στὸν ἑαυτό τους κι' ὁ πόνος τους ξεχειλίζει σὲ πικρά, ἀθώρητα δάκρυα.

Λάκριμα ρέρουμ...

Ε. ΤΖΙΟΝΕ

Ζαλαμόρ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

6°

Ὥρμησε πρὸς τὸ κρεββάτι, σὰν μεθυσμένος ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἐκδικήσεως, οὐρλιάζοντας ἄγρια καὶ βρίζοντας αἰσχρὰ τοὺς δύο ἐραστάς.

Τράβηξε ἀπότομα τὸ σεντόνι... Δίπλα στὴ γυναῖκα του, βρισκόταν ἡ μικρότερη ἀδελφή της! Ἦταν καὶ οἱ δυὸ πληγωμένες βαρειά, θανάσιμα!...

Ὁ ἀριθμὸς 9740 τελείωσε τὴ διήγησί του, προσθέτοντας:

— Μὲ κατεδίκασαν σὲ δεκαπέντε ἐτῶν καταναγκαστικὰ ἔργα.

— Ἄξιζες περισσότερα, ἀπάντησε μὲ τραχύτητα ὁ Ζαλαμόρ.

Τώρα εἶχε δημιουργηθῆ μιὰ καινούργια ἀτμόσφαιρα οἰκειότητος μεταξύ τους. Ὁ Ζαλαμὸρ ἄνοιξε καὶ αὐτὸς τὴν καρδιά του καὶ διηγήθηκε τὸν Γολγοθᾶ του. Περιέγραψε σύντομα καὶ μὲ σαφήνεια στὸν δικηγόρο, ποὺ τὸν ἄκουε μὲ προσοχή, ὅλη ἐκείνη τὴ φρικτὴ νύχτα του, ποὺ εἶχε ἀρχίσει στὶς 2 καὶ εἶχε τελειώσει στὶς 6.

— Νὰ γιατὶ μ' ἔστειλαν ἰσόβια! κατέληξε.

— Τερατώδης δικαστικὴ πλάνη! φώναξε ὁ σύντροφός του.

Ὁ Ζαλαμὸρ τὸν κύτταξε, ἔκπληκτος λίγο γιὰ τὴν τόση ζωηρότητά του. Ἐκεῖνος εἶχε σφίξει τὸ κεφάλι του ἀνάμεσα στὰ χέρια του καὶ εἶχε βυθισθῆ σὲ σκέψεις. Ἐπὶ τέλους, πρόφερε:

— Σὲ κατεδίκασαν ἐπειδὴ βρέθηκαν τὰ δακτυλικά σου ἀποτυπώματα ἐπάνω στὸ μαχαῖρι καὶ στὸ κόκκινο κουτί, ποὺ ὑπῆρχαν πεταγμένα κοντὰ στὰ θύματα;

— Ναί, ἀπάντησε ὁ Ζαλαμόρ.

Ὁ ἄλλος ἔτριψε τὰ χέρια του, μὲ παράξενη φαιδρότητα.

— Καταλαβαίνω ὅλο τὸ τέχνασμα! δήλωσε.

Σώπασαν γιὰ λίγο, ἀναγκασμένοι νὰ δουλέψουν σκληρά, γιὰ νὰ στερεώσουν μιὰ στοὰ τοῦ ὀρυχείου μὲ χονδρὰ μαδέρια. Δὲν ἀκουγόταν τώρα, παρὰ ὁ κρότος τῶν σφυριῶν.

Ἀλλὰ ὁ Ζαλαμὸρ ἔβραζε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ μάθη... Ἐπὶ τέλους, σ' ἕνα διάλειμμα τῆς δουλειᾶς, ὁ σύντροφός του τοῦ ἐξήγησε:

— Ἡ ἀθωότης σου ἀποδεικνύεται μ' ἕνα τρόπο ἁπλούστατο! Θὰ κάνω τοὺς συλλογισμούς μου ἀντίθετα πρὸς τὴν κατεύθυνσι ποὺ ἀκολούθησαν οἱ δικασταί σου. Βάζω δηλαδὴ ὡς βάσι ὅτι εἶσαι ἀθῶος, ἑπομένως πιστεύω ἀπόλυτα στὶς διαβεβαιώσεις σου.

»Ἔπιασες τὸ μαχαῖρι, καθὼς καὶ τὸ κουτί, γιὰ νὰ προσφέρης τσιγάρα στὴ διαβολικὴ ἐκείνη γυναῖκα. Ὁρκίζεσαι ὅμως ὅτι δὲν ἐσκότωσες. Ὡστόσο τὰ θύματα σκοτώθηκαν μὲ τὸ ὅπλο ποὺ εἶχες πιάσει ἐσύ. Νὰ ἡ ἀπόδειξις!...

— Ὡραία ἀπόδειξις, μὰ τὴν πίστι μου! διέκοψε ὁ Ζαλαμόρ.

— Ναί, ἡ ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἔλαβες μέρος στὸ ἔγκλημα.

— Ἂν πιστεύης νὰ καταλήξης ἔτσι σ' ἕνα συμπέρασμα εὐνοϊκὸ γιὰ μένα, χάνεις τὸν καιρό σου! ξέσπασε ὁ Ζαλαμὸρ νευριασμένος.

— Τὰ ὅπλα ἦταν δύο! πρόφερε ὁ δικηγόρος.

— Πῶς εἶπες; φώναξε ὁ Ζαλαμὸρ, σὰν θαμπωμένος ἀπὸ ἕνα καινούργιο φῶς.

— Λέω ὅτι τὰ ὅπλα ἦταν δύο, ἐντελῶς ὅμοια μεταξύ τους. Ἐσὺ ἔπιασες τὸ ἕνα, ὅπου ἔμειναν τὰ ἀποτυπώματά σου. Ὁ δολοφόνος χρησιμοποίησε τὸ ἄλλο γιὰ τὸ ἔγκλημά του. Ἔπειτα πῆρε τὸ πρῶτο, τὸ ἔβαψε μὲ τὸ αἷμα τῶν θυμάτων καὶ τὸ ἄφισε κοντὰ στὰ πτώματα, παίρνοντας τὸ δεύτερο μαζί του.

— Μὰ γιὰ νὰ τὸ πάη ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ τὸ ἀλείψη μὲ αἷμα, ἔπρεπε νὰ τὸ πιάση, νὰ τὸ ἀγγίση καὶ ἔτσι θὰ ἄφηνε καὶ τὰ δικά του ἀποτυπώματα δίπλα στὰ δικά μου... πρᾶγμα ποὺ δὲν συνέβη!

Ὁ δικηγόρος χαμογέλασε καὶ ἀπάντησε:

— Ἂν τὸ ἔπιανε μὲ μιὰ κατάλληλη «πένσα» δὲν θὰ ἄφηνε κανένα ἴχνος.

— Καὶ τὸ κόκκινο κουτί;... ἐπέμεινε ὁ Ζαλαμόρ. Μήπως τὸ μετέφερε κρατῶντας το μὲ τὴν ἴδια «πένσα»;

— Ὄχι. Γι' αὐτὸ θὰ μεταχειρίσθηκε ἕνα μικρὸ φτυαράκι, τὸ ὁποῖο πέρασε κάτω ἀπὸ τὸ κουτί, καὶ μπόρεσε ἔτσι νὰ τὸ σηκώση εὔκολα.

Ὁ Ζαλαμὸρ βυθίσθηκε σὲ σκέψεις. Ὁ σύντροφός του ἐξακολούθησε διαφωτίζοντας ὁλόκληρο τὸ μυστήριο:

— Ἡ γυναῖκα σὲ τσίμπησε στὸ μέτωπο μὲ μιὰ βελόνα βουτηγμένη σὲ δυνατὸ ναρκωτικό. Ἔπεσες κάτω, κοιμισμένος. Ἐνῷ κάποιοι συνένοχοι σὲ κουβαλοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο, ὅπου βρέθηκες ὅταν ξύπνησες, ἡ γυναῖκα ἢ ἕνας συνεργός της μετέφερε στὸ σπίτι τοῦ ἐγκλήματος τὸ μαχαῖρι καὶ τὸ κουτί, μὲ τὶς προφυλάξεις ποὺ σοῦ εἶπα, χρησιμοποιῶντας δηλαδὴ τὴν «πένσα» καὶ τὸ φτυαράκι. Ἐσκότωσε, ἔκλεψε! Ἔπειτα ἄλλαξε τὸ ὅπλο του μ' ἐκεῖνο ποὺ εἶχες πιάσει ἐσύ, ἀφοῦ τὸ βούτηξε στὸ αἷμα. Πέταξε κάτω τὸ κόκκινο κουτί. Ἐπῆρε στὸ τηλέφωνο τὴν ἀστυνομία καί, παριστάνοντας τὸν πληγωμένο θανάσιμα, ζήτησε βοήθεια καὶ ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ ὅπου εἶχε συμβῆ ἡ τραγωδία. Ἔπρεπε νὰ φθάσουν γρήγορα ἐπὶ τόπου οἱ ἀστυνομικοί, γιατὶ ὁ ὕπνος σου δὲν θὰ διαρκοῦσε περισσότερο ἀπὸ τὶς 6.

»Εἴκοσι λεπτὰ ἀργότερα, τὸ ἴδιο πρόσωπο, ἢ κάποιός συνένοχός του, τηλεφώνησε στὴν ἀστυνομία ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ πιάση τὸν δολοφόνο τοῦ βουλεβάρτου Σεβαστουπόλεως, δὲν εἶχε παρὰ νὰ συλλάβη τὸν Ζαλαμόρ, νὰ τὸν ἀνακρίνη, νὰ ἐξετάση τὰ ἀποτυπώματά του...

»Ἔτσι συμπληρώθηκε ἡ καταστροφή σου!

Ὁ Ζαλαμὸρ θαύμαζε ἀπόλυτα τὶς ἐξηγήσεις τοῦ συντρόφου του. Ὡστόσο, διατύπωσε μιὰ ἀπορία ἀκόμη:

— Καὶ ἡ ἐξαφάνισι τῆς Ζαλαβί;...

— Τὴν ἤξεραν δική σου, πιστή, τολμηρή, ἕτοιμη γιὰ κάθε τί, γιὰ νὰ σὲ σώση. Ὅταν ἀποφάσισαν τὴν καταστροφή σου, εἶχαν σχεδιάσει συγχρόνως τὴν ἐξαφάνισι ἐκείνης, ἡ ὁποία μποροῦσε νὰ ματαιώση τὸ ἐγκληματικὸ παιγνίδι τους.

— Ὥστε τὴν... τὴν σκότωσαν;

— Ὄχι, δὲν πιστεύω! ἔσπευσε νὰ ἀπαντήση ὁ Γκραβότ. Θὰ ἦταν ἐπικίνδυνο, ἂν βρισκόταν τὸ πτῶμα της. Μποροῦσε νὰ προκαλέση ἔρευνες, ἀναζητήσεις... Ἴσως θὰ τὴν κρατοῦν φυλακισμένη κάπου...

Τρέμοντας ἀπὸ μανία, ὁ Ζαλαμὸρ τινάχθηκε ὄρθιος, μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ θυμὸ καὶ μῖσος. Σήκωσε τὰ λιπόσαρκα χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ οὔρλιασε ἀπελπισμένα:

— Ἀκοῦστε, ὅλοι ἐσεῖς ποὺ μὲ καταστρέψατε, παλιόσκυλα... ἐσεῖς ποὺ κάματε κακὸ στὴ Ζαλαβί!... Νὰ εὔχεσθε νὰ μὴ βρεθῶ ποτὲ ἐλεύθερος, γιατὶ τότε θὰ πεθάνετε ὅλοι! Θὰ σᾶς σκοτώσω ἐγώ, ὁ Ζαλαμόρ!

— Δὲν θὰ μποροῦσες νὰ τοὺς σκοτώσης... μουρμούρισε ὁ σύντροφός του.

Ὁ Ζαλαμὸρ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν τίναξε μὲ μανία.

— Ἔχεις δίκηο ἴσως, ἂν πρόκειται μόνο γιὰ ὅ,τι ἔκαναν σὲ μένα! εἶπε. Ἂν ὅμως ἄγγιξαν ἔστω καὶ μιὰ τρίχα τῆς Ζαλαβί, ἂν τὴν ἔκαμαν νὰ ὑποφέρη... Ὤ, τότε, θὰ τοὺς σκοτώσω μὲ χαρά!

Ἕνα σφύριγμα ἔσχισε τὸν ἀέρα. Ἀκούσθηκαν καὶ πάλι τὰ ὑπόκωφα χτυπήματα τῶν σφυριῶν, σὲ ὅλες τὶς στοὲς τοῦ ὀρυχείου. Ἡ δουλειὰ ξανάρχιζε.

Χωμένος σὲ μιὰ στενὴ τρύπα, ὅπου τὸν ἔψηνε ἡ φλογερὴ ζέστη, ἕνας ἄνθρωπος μισόγυμνος ἔσπαζε τὴν πέτρα, μὲ μιὰ παράξενη μανία, τραγουδῶντας συγχρόνως:

«Μὴν κλαῖς, γλυκειά μου, καὶ θὰ ξανάρθω..»

Ἦταν ὁ Ζαλαμόρ.

Γιατὶ τραγουδοῦσε, μὲ τὸν κίνδυνο νὰ τιμωρηθῆ μὲ εἴκοσι μαστιγώσεις; Γιατὶ εἶχε ἀποφασίσει νὰ δραπετεύση!

⁂

Μέσα στὸ ἀεροπλάνο, ποὺ πετοῦσε ψηλά, πάνω ἀπὸ τὴ Βόρειο Θάλασσα, ἡ Πῆρλ ξανασυλλογιζόταν τὴ συνομιλία της μὲ τὸν Μαῦρο Ἄρχοντα. Ἀνατρίχιαζε στὴ σκέψι ὅτι ὁ παράλυτος αὐτὸς ἄνθρωπος εἶχε δημιουργήσει ἕνα τέτοιο κολοσσιαῖο ἔργον, μὴ μπορῶντας ὡστόσο νὰ νικήση τὸ πεπρωμένο, ποὺ τὸν κρατοῦσε καρφωμένον σ' ἕνα ντιβάνι, ἀκίνητον, ἀξιολύπητο!

Εἶχε ὀνειρευθῆ νὰ τὸν γοητέψη, νὰ τὸν κάνη σκλάβο της, μὲ τὰ γοητευτικά της θέλγητρα. Ἀλλὰ εἶχε βρῆ ἐμπρός της μιὰ φρικτὴ πραγματικότητα. Τὸ σχέδιο της εἶχε ματαιωθῆ...

Τὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε τώρα πάνω ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ Πῆρλ ἔσφιγγε νευρικὰ στὸ χέρι της τὴν τσάντα μὲ τὶς διαταγὲς τοῦ ἀρχηγοῦ. Κυττάζοντας ἔξω ἀπὸ ἕνα παράθυρο, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴν πλῆξι της, διέκρινε γιὰ μιὰ στιγμή, πάνω σ' ἕνα ψηλὸ μισογκρεμισμένο τοῖχο, μιὰ παράξενη σιλουέττα, ντυμένη μὲ κουρέλια, ποὺ χαιρετοῦσε κουνῶντας ζωηρὰ τὰ δυό της χέρια.

Δὲν φαντάσθηκε καθόλου ὅτι τὸ ἄθλιο ἐκεῖνο πλάσμα ἦταν δικό της ἔργον! Ἦταν ἡ Ζαλαβί, ἡ τρελλή... Ὄρθια στὴν κορυφὴ τοῦ ἐρειπωμένου τοίχου, ἐξακολουθοῦσε νὰ κουνᾷ τὰ χέρια της, ἐνῷ ὁ ἄνεμος ἔπαιζε μὲ τὰ κουρέλια της.

— Ὡραῖο!... Ὡραῖο!.. φώναζε γελῶντας.

⁂

Οἱ δυὸ κατάδικοι ἔκαναν, ἀπὸ μέρες, μιὰ δουλειὰ ἀφάνταστα κουραστική. Στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, μακρυὰ ἀπὸ τὴν κεντρικὴ στοὰ τοῦ ὀρυχείου, πεσμένοι μὲ τὰ τέσσερα μέσα σὲ μιὰ μακρόστενη τρύπα, ὁ Ζαλαμὸρ καὶ ὁ σύντροφός του χτυποῦσαν τὴν πέτρα, ἀκολουθοῦσαν τὸν δρόμο τῆς φλέβας τοῦ κάρβουνου. Ἔπειτα οἱ ἄλλοι κατάδικοι θὰ μεγάλωναν τὴν τρύπα αὐτή, θὰ ἔφτιαναν μιὰ καινούργια στοά.

Οἱ λάμπες τους σκόρπιζαν ἕνα ἀδύνατο φῶς. Στὰ πρόσωπά τους, ὁ ἱδρῶτας κυλοῦσε ποτάμι.

Κάπου - κάπου τοὺς ἄγγιζε ὁ Θάνατος: τὸ τρομερὸ ἀέριο «γκριζοῦ» τοὺς ἔπιανε στὸ λαιμό. Ἔχαναν γιὰ λίγο τὶς δυνάμεις τους... Ἔπειτα ξανάρχισαν νὰ σπάζουν τὸ κάρβουνο μὲ τὰ σφυριά τους. Τὰ κομμάτια τοὺς σκέπαζαν. Κοπιάζουν γιὰ νὰ βγοῦν ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτά. Καὶ τὸ μαρτύριό τους ἐμεγάλωνε ἀπὸ τὴ βαρειὰ μπάλα, ποὺ ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ τραβοῦν πίσω τους μὲ τὴν ἁλυσσίδα.

Καὶ ὅμως ἐδούλευαν ἐπίμονα. Ὁ πιὸ ἀκούραστος ἦταν ὁ Ζαλαμόρ. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δοκίμαζε μιὰ σκληρὴ ἡδονή, βασανίζοντας ἔτσι τὸν ἑαυτό του. Οἱ δεσμοφύλακες, ὁ μηχανικός, ὅλοι, τὸν εἶχαν ἐπαινέσει συχνὰ γιὰ τὴν ἐργατικότητά του.

Γιατὶ ἤθελε νὰ διακριθῆ ἔτσι ὁ Ζαλαμόρ; Γιατὶ σκόπευε νὰ δραπετεύση.

Ὁ σύντροφός του εἶχε καὶ αὐτὸς κυριευθῆ ἀπὸ τὴ δίψα τῆς ἐλευθερίας.

Ἀφ' ὅτου ὁ Ζαλαμὸρ εἶχε καταλάβει, χάρις στὴ λογικὴ τοῦ φίλου του, ὅλη τὴν πλεκτάνη ποὺ τὸν εἶχε καταστρέψει, δὲν ἐζοῦσε πιὰ παρὰ γιὰ νὰ δραπετεύση, νὰ βρῆ καὶ νὰ ἐκδικηθῆ τὴ γυναῖκα ποὺ τὸν εἶχε στείλει στὰ κάτεργα. Περίμενε ἄγρυπνα τὴν κατάλληλη εὐκαιρία, ἕτοιμος νὰ τὴν ἁρπάξη...

Τὸ Χαμένο Νησὶ δὲν ἦταν παρὰ ἕνα ἡφαίστεο σβυσμένο ἀπὸ αἰῶνες. Βρισκόταν στὸ ὕψος σχεδὸν τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, χαμένο στὸν ἀπέραντο Ὠκεανό. Κάθε δραπέτευσι ἀπὸ ἐκεῖ φαινόταν ἀδύνατη, σωστὴ τρέλλα! Μυδραλλιοβόλα, σκοποί, γυμνασμένα σκυλιὰ γιὰ τὸ κυνῆγι τῶν καταδίκων, πεῖνα, δίψα, φαρμακερὰ ἔντομα... ὅλα μαζί, ἄνθρωποι καὶ πράγματα, ἀποτελοῦσαν ἕνα ἐμπόδιο ἀνυπέρβλητο, ἀκατανίκητο!

Πῶς θὰ δραπέτευε λοιπὸν ὁ Ζαλαμόρ;... Δὲν τὸ ἤξερε οὔτε καὶ ὁ ἴδιος...

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ κόντευε νὰ πεθάνη μέσα στὴν τρύπα τοῦ κάρβουνου. Ἐδούλευαν ὁλόγυμνοι, αὐτὸς καὶ ὁ Γκραβότ. Εἶχαν πετάξει τὰ κουρέλια τους, πνιγμένοι ἀπὸ τὴ ζέστη.

— Δὲν μπορῶ πιά, Ζαλαμόρ... μουρμούρισε σβυσμένα ὁ δικηγόρος. Θὰ πεθάνω!...

Ὁ Ζαλαμὸρ ἐσύρθηκε κοντά του, τὸν τράνταξε δυνατά, ἔβρεξε τὰ χείλια του μὲ τὸ νερὸ τοῦ παγουριοῦ του, ποὺ ἔβραζε κυριολεκτικά.

— Ἔλα, βλάκα! τοῦ εἶπε. Ξεκουράσου λίγο... Δὲν ἔχεις ἄδικο, εἶν' ἡ ἀλήθεια. Θὰ ψηθοῦμε σήμερα ἐδῶ μέσα!...

Ξαναγύρισε στὴ θέσι του καὶ ἄρχισε πάλι τὴ δουλειά. Ὁ Γκραβότ, νικημένος ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ἀποκοιμήθηκε. Τὸν νανούριζαν τὰ σφυροκοπήματα τοῦ Ζαλαμόρ...

Πόση ὥρα κοιμήθηκε ἔτσι;

Ὅταν ξύπνησε, ἦταν ἁπλωμένη γύρω μιὰ νευρικὴ σιωπή. Μὰ ποῦ βρισκόταν ὁ Ζαλαμόρ;... Ὁ δικηγόρος εἶδε τὰ γυμνὰ πόδια του, ἀκίνητα ἀπάνω στὸ κάρβουνο, λίγο μακρύτερα.

— Κάτι θἄπαθε κι' αὐτός... μουρμούρισε.

Ἐσύρθηκε ὡς ἐκεῖ καὶ τὸν τράβηξε οὐρλιάζοντας:

— Ζαλαμόρ!... Μ' ἀκοῦς;

Ἐκεῖνος δὲν κουνήθηκε, οὔτε ἀπάντησε. Ἀνησυχῶντας περισσότερο, ὁ Γκραβὸτ προχώρησε ἕρποντας πιὸ κοντά του. Καὶ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος ἀπὸ τὴν ἔκπληξι. Ὁ Ζαλαμὸρ δὲν ἦταν λιπόθυμος. Πεσμένος προύμυτα, εἶχε τὸ πρόσωπό του χωμένο σὲ μιὰ τρύπα, γαντζωμένος μὲ τὰ χέρια του στὰ χείλια της, σὰν νὰ ἔβλεπε κάτι ποὺ τὸν ἀπορροφοῦσε ὁλοκληρωτικά!

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Ζαλαμόρ; τοῦ φώναξε μέσα στ' αὐτιὰ ὁ σύντροφός του. Τί κυττάζεις;

Ἐκεῖνος φάνηκε σὰν νὰ ξαναγύριζε σιγὰ - σιγὰ στὴν πραγματικότητα. Κουνήθηκε, τράβηξε τὸ πρόσωπό του ἀπὸ τὴν τρύπα καὶ γύρισε πρὸς τὸ φίλο του. Τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ παράξενη, ἀνησυχαστικὴ λάμψι τρέλλας...

— Κύτταξε!... πρόφερε.

Ἅρπαξε τὸ κεφάλι τοῦ συντρόφου του καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ κυττάξη μέσα στὴν τρύπα. Μὲ τὰ δάχτυλά του, μὲ τὰ νύχια του, ἀγωνίσθηκε νὰ τὴν μεγαλώση, περισσότερο, γιὰ νὰ μπορῆ νὰ βλέπη κι' αὐτός. Ἀδιαφοροῦσε τελείως ἂν πλήγωνε ἔτσι τὶς σάρκες του...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Τὸ βιβλίο τῆς ΚΑΡΔΙΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Ὁ γάμος ἐπιχείρησις

Σήμερα θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ μιὰ ἄλλη κατηγορία ἀνδρῶν, οἱ ὁποῖοι ἐρωτεύονται ὄχι γιὰ νὰ περάσουν ἁπλῶς τὴν ὥρα τους, ἀλλὰ μὲ σκοπὸ καὶ σχέδια. Ἐρωτεύονται γιὰ νὰ παντρευθοῦν τὴν γυναῖκα ποὺ θὰ τοὺς συμπαθήση.

Εἶνε τίμιοι καὶ εἰλικρινεῖς οἱ ἄνδρες αὐτοί; Ἐκ πρώτης ὄψεως «ναί». Στὴν πραγματικότητα ὅμως «ὄχι».

Θὰ μοῦ πῆτε: Δὲν εἶνε, λοιπόν, τίμιος καὶ εἰλικρινὴς ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ποὺ ἐρωτεύεται μιὰ γυναῖκα μὲ ἀποκλειστικὸ σκοπὸ τὸν γάμο; Ναί, ἀλλὰ στὴν περίπτωσι γιὰ τὴν ὁποία μιλῶ ἐδῶ ὁ σκοπὸς τοῦ γάμου δὲν εἶνε παρὰ ἐπιχείρησις.

Θέλω νὰ πῶ δηλαδὴ ὅτι ὑπάρχουν ἄνδρες ποὺ νυμφεύονται μιὰ γυναῖκα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ σταθοῦν στὴ ζωὴ καὶ νὰ προκόψουν. Δὲν πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ τοὺς προικοθήρας. Αὐτοὶ εἶνε ἄλλου εἴδους καρχαρίαι. Ζητοῦν πολλά, κυνηγοῦν μιὰ προῖκα γιὰ νὰ ἐξοφλήσουν μιὰ γιὰ πάντα μὲ τὶς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, γιὰ τοὺς ὁποίους μιλῶ, ἀνήκουν στὴν ἴδια τάξι, ἀλλ' ἀποτελοῦν ξεχωριστὴ κατηγορία.

Οἱ ὑποψήφιοι αὐτοὶ γαμπροὶ εἶνε συνήθως μικροδικηγόροι ποὺ ἔχουν πάρει τὴν ἄδεια τους καὶ θέλουν τὰ σχετικὰ χρήματα γιὰ ν' ἀνοίξουν ἕνα γραφεῖο καὶ νὰ κινηθοῦν, εἶνε μικροεπιχειρηματίαι ποὺ τοὺς χρειάζεται ἕνα ποσὸν γιὰ νὰ «κινήσουν τὶς δουλειές τους» καὶ ν' ἀνοίξουν κατάστημα. Ἔχουν τὸ «χαρτί», τὴν «πεῖρα», τὴν «ἄδεια», τὰ ἔχουν ὅλα καὶ δὲν τοὺς λείπουν παρὰ μόνο τὰ χρήματα. Ἐπιζητοῦν, λοιπόν, ἕνα γάμο ποὺ θὰ τοὺς παράσχη τὸ ἀπαραίτητο ποσόν.

Ἀπ' τοὺς προικοθήρας αὐτοὺς τῆς «μικρῆς ὁλκῆς» ἀρκετοὶ ἀγαποῦν μετὰ τὸν γάμο τὴν σύζυγό τους, προκόπτουν στὶς δουλειές τους καὶ ζοῦν εὐτυχισμένοι. Τὰ συνοικέσια αὐτὰ στὴν ἀστικὴ τάξι εἶνε ἄπειρα, συνηθισμένα, καθημερινά.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιστάσεις ποὺ ὁ ἄνδρας δὲν ἐνδιαφέρεται, τὶς περισσότερες φορές, καθόλου γιὰ τὴν γυναῖκα ποὺ θὰ πάρῃ. Ὅλη του ἡ προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του στρέφονται πρὸς τὴν προῖκα της. Δὲν ὑπάρχει Ἔρως. Ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης δὲν ἀναμιγνύεται καθόλου στὶς ὑποθέσεις αὐτές. Στέκεται μακρυά, ἀδιαφορεῖ.

Δυστυχῶς, τὰ συνοικέσια αὐτὰ σπανίως εὐδοκιμοῦν. Ὁ γάμος κινδυνεύει νὰ προσκρούση ἐπὶ ὑφάλων. Τὸ ἀκάτιον τῶν συζύγων φέρεται ἐπὶ ἀφρισμένων κυμάτων, καὶ κανεὶς δὲν ξέρει πῶς θὰ τελειώση ἡ «μανοῦβρα» αὐτή, γιατὶ περὶ μανούβρας πρόκειται.

Οἱ κακὲς καὶ ὀλέθριες περιπτώσεις στοὺς γάμους αὐτοῦ τοῦ εἴδους εἶνε πολλές, ἀπρόοπτες καὶ μοιραῖες.

Ὁ σύζυγος π. χ. παίρνει τὴν προῖκα καὶ ἀνοίγει γραφεῖο. Οἱ δουλειὲς ὅμως δὲν πηγαίνουν καὶ τόσο καλά. Ἡ προῖκα τρώγεται, σπαταλᾶται, ἐξαντλεῖται... Καὶ τότε!... Τότε ἀρχίζει ἡ πολλαπλῆ δυστυχία. Ὁ σύζυγος, ποὺ δὲν ἀγάπησε ποτὲ τὴν σύζυγό του, ποὺ τὴν ἐπῆρε χάριν τῆς προῖκας της, γίνεται σκαιός, ἀπότομος, θηριώδης. Τὰ προσχήματα, τὰ ἐλάχιστα ποὺ ἀπέμειναν, καταπίπτουν καὶ ἀπομένουν θυμοί, νεῦρα, ἀντεγκλήσεις, φράσεις προσβλητικὲς καὶ χυδαῖες, λόγια ποὺ πληγώνουν κι' ἀφίνουν βαθειὰ τὰ ἴχνη τῶν πληγῶν τους στὴν καρδιά. Καί, τέλος, ἡ φρικτὴ δυστυχία, τὴν ὁποίαν οἱ σύζυγοι περνοῦν, μαχόμενοι καὶ τρωγόμενοι λυσσαλέως.

Συχνὰ τὸ ἀνδρόγυνο χωρίζει καὶ ὁ σύζυγος ἀναζητεῖ μιὰ νέα προῖκα, καὶ ἡ σύζυγος;... Ἡ σύζυγος εἶνε πιὰ ἕνα πτῶμα!...

Κι' ἂν ὅμως ἐπιτύχη ἡ ἐπιχείρησις τοῦ συζύγου, τὸ γεγονὸς δὲν βελτιώνει τὴν κατάστασι καὶ ὁ λόγος εἶνε ἁπλούστατος: Δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς ἔρως μεταξὺ τῶν συζύγων, δὲν ὑπάρχει ψυχικὴ ἐπαφή.

Ὁ σύζυγος κι' ἂν προκόψη μὲ τὴν ὑλικὴ συνδρομὴ τῆς συζύγου, στρέφεται τότε διψαλέος πρὸς τὶς ἐκτὸς τοῦ οἴκου ἐρωτικὲς περιπέτειες.

Καὶ ἡ σύζυγος; Αὐτή, ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρός της, ἢ παίζει πιὰ τὸν ρόλο τῆς ὑπηρετρίας, κλεισμένη διαρκῶς στὸ σπίτι της, ἢ παίρνει καὶ αὐτὴ τὸν δρόμο τῆς ἀπωλείας καὶ τῆς διαφθορᾶς. Οἱ φρόνιμες ὅμως γυναῖκες, οἱ γυναῖκες ποὺ ἔχουν χαρακτῆρα, κάνουν κάτι καλλίτερο, κάτι θετικώτερο: Χωρίζουν.

Ἡ εὐθύνη τῶν συμφορῶν αὐτῶν πέφτει ὅμως καὶ στὶς γυναῖκες. Ἡ ἀνυπομονησία τους νὰ παντρευτοῦν τὶς σπρώχνει σ' ὀλέθρια ὀλισθήματα. Πέφτουν μὲ κλειστὰ μάτια στὴν ἀγκάλη ἑνὸς ἀνδρός, χωρὶς νὰ σκέπτωνται τὶς συνέπειες μιᾶς τόσο οἰκτρῆς ἀπερισκεψίας.

Κι' ὅμως, ὁ γάμος δὲν εἶνε ἐμπορικὸς συνεταιρισμός. Δὲν εἶνε ὑπόθεσις προσκαίρου συμβιώσεως. Εἶνε ὅλη μας ἡ ζωή. Κι' ἀλλοίμονο σ' ἐκεῖνες καὶ σ' ἐκείνους ποὺ παίρνουν ἀψήφιστα τὸ μεγάλο αὐτὸ τοῦ βίου γεγονός!

Πῶς θὰ μείνετε — νέες καὶ ὡραῖες

Οἱ 8 φάσεις τοῦ μασσὰζ

Μερικὲς κυρίες λύνουν τὸ ζήτημα αὐτὸ ἀφαιρῶντας κανονικὰ κάθε ἔτος δυὸ χρόνια ἀπ' τὴν ἡλικία τους. Ἄλλες φοροῦν χρωματιστὲς κορδέλλες στὰ μαλλιὰ καὶ κοντὰ φουστάνια... Ποιὸν ὅμως ξεγελοῦν ἔτσι; Τοὺς τυφλούς, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἰδοῦν, καὶ τοὺς μουγκούς, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐκφράσουν τὴ γνώμη τους!

Γιὰ νὰ μείνη νέα ἡ γυναῖκα, χρειάζεται κάτι καλύτερο καὶ διαφορετικό: Ὄχι μιὰ ἀνόητη μονομαχία μὲ τὸν χρόνο, ἀλλὰ μιὰ ἐπίμονη καὶ μεθοδικὴ περιποίησι τῆς ὠμορφιᾶς της. Τὸ μασσάζ, ποὺ γίνεται ὅπως πρέπει, δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα, εἶνε τὸ μόνο σύστημα κατὰ τῶν ρυτίδων, τοῦ διπλοσάγονου καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἐπικινδύνων συνεπειῶν τῆς ἡλικίας.

Ἂς ἀρχίσωμε τὴ μάχη κατὰ τῆς ρυτίδος μὲ τὸ μασσὰζ (10 λεπτὰ τὸ πρωῒ καὶ ἄλλα 10 τὸ βράδυ), τὸ ὁποῖο διαιροῦμε σὲ 8 φάσεις:

1η φάσις. —Κάθεσθε ἐμπρὸς στὸν καθρέπτη, ἀκουμπῶντας τοὺς ἀγκῶνες στὴ τουαλέττα σας, ὥστε νὰ μὴ κουρασθῆτε μὲ τὶς κινήσεις σας. Βουτᾶτε ὅλα σας τὰ δάκτυλα σὲ μιὰ λιπαρὴ καὶ θρεπτικὴ κρέμα, φτιασμένη μὲ φυτικὰ καὶ ζωικὰ λίπη καὶ ὄχι μὲ ὀρυκτὰ καὶ ἀλοίφετε μ' αὐτὴν ὅλο τὸ πρόσωπο καὶ τὸν λαιμό σας.

2α φάσις.—Ἀφήνετε ἐντελῶς χαλαρὰ τὰ χαρακτηριστικά σας. Ἀνασηκώνετε λίγο τὸ πρόσωπό σας. Τὸ πιάνετε μὲ τὶς παλάμες σας, σὰν νὰ εἶσαστε συλλογισμένη, βυθισμένη σὲ σκέψεις.

3η φάσις.—Ἑνώνετε τὶς παλάμες κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι καὶ ἀρχίζετε ἕνα ἐλαφρὸ μασσὰζ τῆς κάτω σιαγόνας, ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὸ πηγοῦνι πρὸς τ' αὐτιά, μὲ μιὰ διπλῆ παράλληλη κίνησι. Ἐπαναλαμβάνετε 10 φορὲς τὸ τρίψιμο αὐτό, ποὺ θὰ σᾶς ἐξασφαλίση ἰσοβίως ἀπὸ τὸ διπλοσάγονο.

4η φάσις.—Τὰ μάγουλα ἔχουν συχνὰ τὴν τάσι νὰ κρεμοῦν, σχηματίζοντας ἔτσι ἕνα κενὸ κάτω ἀπ' τὰ μάτια καὶ τότε ἡ κόγχη φαίνεται σὰν νὰ κατεβαίνη πολὺ χαμηλά. Μὲ τὸ δεύτερο καὶ τὸ τρίτο δάκτυλο κάθε χεριοῦ, κάνετε ἕνα ἡμικυκλικὸ μασσὰζ στὰ μάγουλα, ἀρχίζοντας ἀπ' τὰ πλευρὰ τῆς μύτης καὶ ἀνεβαίνοντας ἕως τὰ μηνίγγια. Ἐπαναλαμβάνετε 10 φορές.

5η φάσις.—Ἂν διαβάζετε πολύ, ἂν κυττάζετε πρὸς τὸν ἥλιο, ἂν γελᾶτε ὑπερβολικά, σχηματίζονται σιγὰ—σιγὰ στὶς ἄκρες τῶν ματιῶν οἱ μικρὲς ἐκεῖνες ρυτίδες ποὺ ὀνομάζονται «πόδι τῆς χήνας». Γιὰ νὰ τὶς καταπολεμήσετε, κάνετε ἐλαφρὸ μασσὰζ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ γωνία τῶν ματιῶν ὡς τὰ μηνίγγια, χωρὶς νὰ ἀγγίζετε τὸ μάτι καὶ τὰ βλέφαρα. Ἐπαναλαμβάνετε 5 φορές...καὶ μὴ γελᾶτε στὸ ἑξῆς τόσο πολύ!

6η φάσις.— Οἱ σκοτοῦρες τῆς ζωῆς, εἴτε οἱ ὑποψίες ὅτι σᾶς ἀπατᾶ ὁ ἀγαπημένος σας, σᾶς κάνουν νὰ ζαρώνετε συχνὰ τὸ μέτωπό σας. Ἐφαρμόσετε τὸ μασσὰζ ἀνεβαίνοντας ἀπὸ τὰ φρύδια ἕως τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν, 10 φορές.

7η φάσις.—Πιάνετε ἐλαφρὰ τὴ μύτη σας ἀνάμεσα στὸ δεύτερο καὶ τρίτο δάκτυλό σας καὶ ἀνεβαίνετε ἕως τὴν ἀρχή της. Ἐπαναλαμβάνετε 10 φορές.

8η φάσις.—Ὁ λαιμὸς εἶνε ἐξ ἴσου σπουδαῖος μὲ τὸ πρόσωπο. Φέρνετε τοὺς ἀγκῶνες στὸ ὕψος τῶν ὤμων, καὶ μὲ τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ χεριοῦ κάνετε μασσὰζ τοῦ λαιμοῦ ἀπὸ κάτω πρὸ τὰ ἐπάνω καὶ ἀπὸ μέσα πρὸς τὰ ἔξω, μὲ μιὰ διπλῆ καὶ παράλληλη κίνησι.

Γενικῶς, τὸ μασσὰζ πρέπει νὰ γίνεται σὲ ἀπόλυτη σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἠρεμία καὶ χαλάρωσι.

Καὶ μερικὲς ἀκόμη συμβουλὲς γιὰ τὴν διατήρησι τῆς νεότητος: Τρῶτε φροῦτα καὶ ὠμὰ λαχανικά, ποὺ περιέχουν βιταμίνες. Κυνηγᾶτε τὸν καθαρὸ ἀέρα, κοιμᾶσθε πολύ, καταργήσετε τὸ ἀλκοὸλ καὶ τὸν καπνό, γίνετε αἰσιόδοξες. Καί, τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, φροντίσετε νὰ εἶσθε νέες στὴν καρδιά.

Ἱστορίες τοῦ ΧΟΤΖΑ

ΗΘΕΛΕ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΟΣ...

Ἕνας ἐργατικὸς σκαρφαλωμένος ἐπάνω σὲ μιὰ σκαλωσιὰ ἄλειφε μὲ πίσσα τὰ ὕφαλα ἑνὸς καϊκιοῦ, ποὺ εἶχαν τραβήξει στὴν ξηρὰ γιὰ ἐπισκευή.

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἔτυχε νὰ περάση κοντά του ὁ Χότζας, ὁ ὁποῖος τραβοῦσε πίσω του τὸ παραφορτωμένο γαϊδουράκι του. Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κύτταξε τὸν ἐργάτη νὰ δουλεύη.

— Ἔ, πατριώτη, τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ρωτᾶ.

— Ἀλείφω μὲ πίσσα τὸ σκάφος, ὅπως βλέπεις. Ὅταν ἀλειφθῆ ὅλο, τότε, αὐτὸ τὸ παληοκάϊκο ποὺ βλέπεις, θὰ γλυστρᾷ σὰν χέλι στὴ θάλασσα.

Ὁ Χότζας φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ σκεπτικός. Ὕστερα ξύνοντας τὸ κεφάλι του ρώτησε τὸν ἐργάτη.

— Δηλαδή, σὰν νὰ λέμε, ἂν ἔβαζες λίγη ἀπὸ τὴν πίσσα αὐτὴ στὸν γάϊδαρό μου, θὰ μποροῦσε νὰ περπατήση γρηγορώτερα;

— Οὔ, βέβαια, ἀπάντησε ὁ ἐργάτης πονηρά.

— Καὶ τί θὰ μοῦ πάρης γι' αὐτὴ τὴν δουλειά;

— Γιὰ σένα θὰ τὴν κάνω δωρεάν.

Καὶ κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴ σκαλωσιά του, ὁ ἐργάτης βούτηξε τὴ βούρτσα του μέσα στὸν κάδο μὲ τὴ ζεστὴ πίσσα. Ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὸ γάϊδαρο, σήκωσε τὴν οὐρά του καὶ τὸν πασάλειψε γιὰ καλά.

Ὅπως ἦταν φυσικό, τὸ ζῷο ἄρχισε νὰ τρέχη καὶ νὰ ἀφίνη δυνατὰ ὀγκανίσματα.

— Ὤ, πώ, πώ! Μὰ αὐτὸ τρέχει σὰν βέλος! φώναξε χαρούμενος ὁ Χότζας.

Καὶ βλέποντας ὅτι ὁ γάϊδαρός του εἶχε ἀπομακρυνθῆ τόσο ὥστε τὸ πῶς θὰ τὸν ἔφθανε ἀποτελοῦσε πρόβλημα, πλησίασε τὸν ἐργάτη καὶ τοῦ εἶπε ἀνασηκώνοντας τὶς ἄκρες τοῦ πουκαμίσου του:

— Βάλε μου καὶ μένα λίγο, σὲ παρακαλῶ γιὰ νὰ τὸν προφθάσω!

ΑΠ' ΤΟ ΚΡΙΘΑΡΙ

Ἕνας ταξιδιώτης χτύπησε ἕνα βράδυ τὴν πόρτα τοῦ Χότζα καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν φιλοξενήση, γιατὶ δὲν ἐγνώριζε κανένα σ' ἐκεῖνο τὸ χωριό. Ὁ Χότζας δέχθηκε εὐχαρίστως καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδωσε νὰ φάη τοῦ ἔστρωσε ἕνα πρόχειρο κρεββάτι γιὰ νὰ κοιμηθῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ Χότζας ρώτησε τὸν ξένο του πῶς τοῦ εἶχε φανῆ τὸ χωριό.

— Πολὺ ὡραῖο, Χότζα μου τὸ χωριό σου καὶ ἔχει καὶ ἄφθονα κρύα νερά. Νὰ προσέχης ὅμως γιατὶ τὸ κρύο αὐτὸ νερὸ χαλάει τὰ δόντια.

— Μπᾶ; ἔκανε ὁ Χότζας μὲ ἀπορία.

— Βέβαια. Νά, ἡ γυναῖκα σου λόγου χάριν! Εἶνε ἀρκετὰ νέα καὶ ὅμως τῆς λείπουν τέσσερα μπροστινὰ δόντια.

— Μὰ αὐτὰ δὲν τἄχασε ἀπὸ τὸ νερό, τἄχασε ἀπὸ τὸ κριθάρι! διαμαρτυρήθηκε ὁ Χότζας.

— Πῶς;

— Ναί, ἀπὸ τὸ κριθάρι σοῦ λέω! Πέρυσι πῆγε μιὰ μέρα νὰ δώση κριθάρι στὸ γάϊδαρο μας καὶ αὐτὸς ἀγρίεψε καὶ τὴν κλώτσησε στὸ στόμα!...

ΜΑΘΕΤΕ ὅτι:

⁂ Ἡ στολὴ ἑνὸς καρδιναλίου, τὴν ὁποίαν φορεῖ στὴν ἐκκλησία, στοιχίζει 17.000 φράγκα. Ὅταν δὲ ἐμφανίζεται πρὸ τοῦ Πάπα, ἡ στολή του, ἡ τιάρα καὶ τὰ λοιπὰ κοσμήματα καὶ ἐξαρτήματα στοιχίζουν 20.000 φράγκα.

⁂ Ἡ μεγαλειτέρα κοιλάδα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ τοῦ ποταμοῦ Μισσισιπῆ. Ἔχει ἔκτασιν ἑπτὰ ἑκατομμυρίων τετραγωνικῶν μέτρων καὶ καλλιεργουμένη θὰ μποροῦσε νὰ θρέψη 200 ἑκατομμύρια ἀνθρώπους.

⁂ Τὸ μεγαλείτερο ὑδραγωγεῖο τοῦ κόσμου εἶνε τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἔχει μῆκος 41 μιλίων καὶ γιὰ τὴν κατασκευή του ἐδαπανήθησαν πάνω ἀπὸ 12 ½ ἑκατομμύρια δολλάρια.

⁂ Τὸ μεγαλείτερο ἄντρο τοῦ κόσμου εἶνε τὸ «Μαμούθ», στὴν πολιτεία τῆς Κεντούκης. Τὸ ἄντρον αὐτὸ περιέχει, ἐκτὸς τῶν ἄλλων θαυμασίων, καὶ μιὰ ὑπόγειο λίμνη γεμάτη ἀπὸ ψάρια δίχως μάτια.

⁂ Ὁ καταρράκτης τοῦ Νιαγάρα, ποὺ θεωρεῖται ὁ μεγαλείτερος τοῦ κόσμου, σχηματίζεται ἀπὸ τὰ νερὰ τριῶν μεγάλων λιμνῶν. Ἔχει πλάτος 3)4 τοῦ μιλίου καὶ πέφτει ἀπὸ ὕψος 175 ποδῶν.

Ὁ ἀσύρματος ΤΗΣ ΕΛΛΕΝ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἦταν πολὺ τολμηρὴ καὶ ἄφοβη ἡ ὡραία Ἔλεν, ἡ κόρη τοῦ σταθμάρχου τῆς Κοπταίην.

Ἂν καὶ δὲν εἶχε κλείσει τὰ δεκαοχτὼ χρόνια, ἀψηφοῦσε κάθε κίνδυνο μὲ μιὰ ἀξιοθαύμαστη τόλμη...

Καὶ ὅμως στὴν ἐρημικὴ ἐκείνη περιοχὴ τοῦ Κολοράδο, οἱ κίνδυνοι ἦσαν πολὺ μεγάλοι. Ὁ μικρὸς σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ἦταν ὁ στόχος ὅλων τῶν ληστοσυμμοριῶν.

Οἱ κάτοικοί του ἦσαν τέσσερα ἐν ὅλῳ πρόσωπα. Ἡ Ἔλεν Χάλροου ὁ πατέρας της, ὁ νεαρὸς τηλεγραφητὴς τοῦ σταθμοῦ Τὸμ Νάϊτ, καὶ ὁ Πέτερ Νόλαν, ἕνας ἡλικιωμένος ὑπηρέτης, παληὸς σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος.

Γιὰ ὅλους ὁ ἀπομεμακρυσμένος αὐτὸς σταθμὸς ἦταν μιὰ κακὴ ἐξορία καὶ μόνο γιὰ τὸν νεαρὸ Τὸμ ἦταν ἕνας ἐπίγειος παράδεισος...

Τέτοιον τοὐλάχιστον τοῦ τὸν παρουσίαζαν τὰ ὡραῖα γαλανὰ μάτια τῆς χαριτωμένης Ἔλεν, γιὰ τὴν ὁποία ἔνοιωθε ἕνα σφοδρὸ μυστικὸ ἔρωτα...

⁂

Ὁ τηλεγραφητὴς Τὸμ κοιμόταν στὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν καὶ ὁ ἀσύρματος. Ὁ σταθμάρχης καὶ ἡ κόρη του στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ὁ Πέτερ Νόλαν στὴν ἀποθήκη.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ βασίλευε παντοῦ νεκρικὴ ἡσυχία, γιατὶ ἐπὶ πέντε τοὐλάχιστον ὧρες δὲν θὰ περνοῦσε κανένα τραῖνο ἀπὸ τὸν σταθμό.

Ξαφνικά, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, κάποιες σκιὲς ἀνθρώπων γλύστρησαν γύρω ἀπὸ τὸ σπιτάκι τοῦ σταθμοῦ καὶ ἕνα ἀπ' αὐτὲς ἄνοιξε βιαστικὰ μιὰ μικρὴ τρύπα στὸ χαμηλὸ παράθυρο τῆς ἀποθήκης καὶ διωχέτευε μέσα ἕνα ναρκωτικὸ ἀέριο, τοῦ ὁποίου οἱ ἀναθυμιάσεις ἀπεκοίμησαν βαθειὰ τὸν Πέτερ Νόλαν.

Ὕστερα, οἱ ἄγνωστοι διέρρηξαν ἀθόρυβα τὸ παράθυρο, μπῆκαν στὴν ἀποθήκη καὶ ἔδεσαν χειροπόδαρα τὸν ὑπάλληλο, ἀφοῦ τὸν ἐφίμωσαν.

Βυθισμένος σὲ βαθὺ ὕπνο, ὁ Πέτερ δὲν κατάλαβε τίποτε...

Ἀμέσως κατόπιν ,οἱ ἄγνωστοι ἀνέβηκαν στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ μπῆκαν ἀπότομα στὰ δωμάτια, ὅπου κοιμῶνταν οἱ Χάλροου.

Ὁ σταθμάρχης πετάχθηκε τρομαγμένος ἀπὸ τὸ κρεββάτι του. Βρέθηκε ὅμως ἀνάμεσα στοὺς ἀγνώστους, ποὺ φοροῦσαν προσωπίδες καὶ ἐπρότειναν τὰ περίστροφά τους.

Ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ φαινόταν ἀρχηγός τους, προχώρησε καὶ τοῦ εἶπε ἐπιτακτικά:

— Πρέπει νὰ μᾶς ὑπακούσῃς, Χάλροου, σ' ὅ,τι σὲ διατάξουμε. Ἄλλως, κινδυνεύει ἡ ζωή σου. Μὴν περιμένῃς ἀπὸ κανένα νὰ σὲ σώσῃ, γιατὶ ἔχουμε λάβει τὰ μέτρα μας. Ὁ ὑπάλληλός σου Πέτερ βρίσκεται ναρκωμένος καὶ δεμένος στὴν ἀποθήκη. Ὅσο γιὰ τὸν τηλεγραφητή σου, αὐτὸς δὲν κατάλαβε τίποτε, οὔτε πρέπει νὰ καταλάβῃ. Μᾶς χρειάζεται νὰ βρίσκεται στὴ θέσι του καὶ νὰ ἐργάζεται κανονικά.

— Τί θέλετε λοιπὸν ἀπὸ μένα; ρώτησε τρομοκρατημένος ὁ σταθμάρχης.

— Θέλουμε νὰ σταματήσῃς τὸ τραῖνο ποὺ θὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ τὰ ξημερώματα.

Ὁ σταθμάρχης ἔφερε τὸ χέρι στὸ μέτωπό του κάτωχρος.

— Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον! τραύλισε.

— Θὰ γίνῃ δυνατόν, μιὰ καὶ τὸ θέλουμε! εἶπε σκληρὰ ὁ ἀρχηγός.

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ;

— Ἔχουμε τὸν τρόπο νὰ σὲ ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς ὑπακούσῃς.

— Θὰ μὲ σκοτώσετε; Δὲν φοβᾶμαι τὸν θάνατο.

— Ἴσως.. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ σένα, μὰ γιὰ τὴν κόρη σου...

Ὁ σταθμάρχης ὠχρίασε.

— Λοιπόν; Θὰ μᾶς ὑπακούσῃς;

— Ναί... τραύλισε μὲ πόνο ὁ σταθμάρχης. Καὶ ρίχθηκε σὲ μιὰ καρέκλα μὲ ἀπόγνωσι.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τῆς Ἔλεν, ποὺ εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸν θόρυβο.

— Πατέρα! Ἔχεις ξυπνήσει; Τί συμβαίνει;... Μήπως δὲν εἶσαι καλά; Ἀμέσως ἔφθασα...

— Ὄχι, ὄχι! Δὲν ἔχω τίποτα. Μεῖνε στὸ κρεββάτι, φώναξε ὁ πατέρας της.

Μὰ ἡ Ἔλεν εἶχε κιόλας σηκωθῆ. Καὶ σὲ λίγο ἔμπαινε στὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα της. Μέσα στὸ ντεκολτὲ πενιουάρ της ἐφάνταζε μ' ὅλη τὴν ὀμορφιά της.

Καθὼς ἀντίκρυσε τοὺς ἀγνώστους, ἐκέρωσε.

— Πατέρα! Καλέ μου πατέρα! φώναξε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Χάλροου.

Ὁ ἀρχηγὸς διέταξε δυὸ προσωπιδοφόρους νὰ κάμουν μιὰν ἐπιθεώρησι στὸ σταθμό.

— Ὅλα ἐν τάξει! εἶπαν σὲ λίγο, ὅταν ἐπέστρεψαν. Παντοῦ ἀπόλυτη ἡσυχία.

— Ὡραῖα! Θὰ περιμένωμε τὸ πρωϊνὸ τραῖνο.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχισαν νὰ περνοῦν οἱ ὧρες τῆς ἀναμονῆς τοῦ τραίνου μέσα σὲ μιὰ βουβὴν ἀγωνία.

Πέρασε ἔτσι ἀρκετὸ διάστημα, ὅταν ξαφνικά, ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπὸ κάτω ἀκούσθηκε ὁ ἦχος ἑνὸς ξυπνητηριοῦ ποὺ ἐσήμαινε καὶ κατόπιν βήματα.

Εἶχε ξυπνήσει ὁ Τόμ.

— Κάνει πολὺ κρύο ἐδῶ μέσα! φώναξε τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ἔλεν.

Καὶ ἄρχισε νὰ πηδᾷ ἐπάνω στὸ πάτωμα, γιὰ νὰ ζεστάνῃ τὰ μουδιασμένα πόδια της.

Τὰ ποδοπατήματά της, ὅπως ἦταν φυσικό, τράβηξαν τὴν προσοχὴ τοῦ Τόμ, ὁ ὁποῖος ἀκούσθηκε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ κάτω:

— Ξυπνήσατε κιόλας, κύριε Χάλροου;

— Εἶμαι ἐγώ, Τόμ! ἀποκρίθηκε ἡ νέα...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα ἀπὸ τοὺς προσωπιδοφόρους τῆς ἐπρότεινε τὸ περίστροφο, λέγοντάς της χαμηλόφωνα:

— Προσέξετε! Ἡ παραμικρὴ λέξις σας ποὺ θὰ μᾶς πρόδωνε θὰ σᾶς στοίχιζε τὴ ζωή..

Ἡ νέα ἔσκυψε τὸ κεφάλι της.

— Γιατὶ σηκωθήκατε τόσο νωρίς; ρώτησε ἀπὸ κάτω ἡ φωνή.

— Δὲν εἶχα ὕπνο ἀπόψε, Τόμ. Σηκώθηκα νωρίς. Καὶ ἐπειδὴ κάνει πολὺ κρύο, χοροπηδῶ γιὰ νὰ ζεστάνω λίγο τὰ παγωμένα πόδια μου.

— Μήπως μὲ θέλετε τίποτε;

— Ὄχι! Μὴν ἀνησυχῆτε, Τόμ. Μόνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνοχλήσω μὲ τὰ χοροπηδήματά μου γιατὶ ἀκόμη δὲν ζεστάθηκα.

Καὶ ἡ Ἔλεν συνέχισε τὰ χοροπηδήματά της, τὰ ὁποῖα ὡστόσο εἶχαν κάποιο παράξενο ρυθμό.

⁂

Ὁ Τὸμ γέλασε μὲ τὴν ἀφέλεια τῆς μικρῆς Ἔλεν. Ξαφνικὰ ὅμως πρόσεξε τὸν ρυθμὸ τῶν ποδοκροτημάτων της καὶ ἀπότομα ὠχρίασε. Τέντωσε τὸ αὐτί του, ἀφουγκράσθηκε κάμποσες στιγμὲς καὶ ὕστερα, βιαστικά, ὥρμησε στὸ μηχάνημα τοῦ ἀσυρμάτου καὶ ἔστειλε ἕνα τηλεγράφημα...

⁂

Πρὸς τὰ ξημερώματα φάνηκε μακρυὰ τὸ πρωϊνὸ τραῖνο. Ὁ Χάλροου, μὴ μπορῶντας νὰ κάμῃ διαφορετικά, γιατὶ κινδύνευε ἡ τιμὴ τῆς κόρης του, κατέβηκε καὶ ἔκαμε σῆμα νὰ σταματήσῃ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ λησταὶ ὥρμησαν ἀπάνω στὸ τραῖνο μὲ τὰ περίστροφα στὰ χέρια...

Δὲν πρόλαβαν ὅμως.. Μιὰ ὁμοβροντία πυροβολισμῶν τοὺς ὑποδέχθηκε καὶ βρέθηκαν περικυκλωμένοι ἀπὸ ἕνα πλῆθος ἀστυνομικῶν...

Ὁ σταθμάρχης δὲν πίστευε στὰ μάτια του.

— Μά, τί συνέβη; ρώτησε ὁ Χάλροου στὸν Τόμ, ποὺ εἶχε βγῆ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του χαμογελῶντας.

— Μᾶς ἔσωσε ὅλους ἡ Ἔλεν, ἐξήγησε αὐτός. Ἡ κόρη σας μοῦ κρατοῦσε συχνὰ συντροφιὰ καὶ ἐγὼ διασκεδάζοντας τῆς εἶχα μάθει τὰ σήματα τοῦ Μόρς... Εἶχε τὴν ἔμπνευσι, λοιπόν, μὲ τὰ χοροπηδήματά της νὰ μοῦ... τηλεγραφήσῃ ὅ,τι συνέβαινε ἐπάνω, ὅτι δηλαδὴ οἱ λησταὶ περίμεναν τὸ πρωϊνὸ τραῖνο μὲ τὴν χρηματαποστολὴ γιὰ νὰ τὸ ληστεύσουν. Τότε ἐγὼ ἔσπευσα νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία τοῦ πλησιεστέρου κεντρικοῦ σταθμοῦ ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ περνοῦσε τὸ τραῖνο. Ἄ, ἡ Ἔλεν εἶνε ἕνας σωστὸς ἄγγελος!...

— Καὶ ἀσφαλῶς θὰ θέλατε νὰ γίνετε σύζυγός της! εἶπε χαμογελῶντας ὁ σταθμάρχης.

— Ἀλλοίμονο! Αὐτὸ εἶνε γιὰ μένα ἕνα θερμό ,τρελλὸ ὄνειρο! ἀναστέναξε ὁ Τόμ.

— Καὶ ὅμως δὲν θὰ εἶχα καμμιὰν ἀντίρρησι, ἂν ἀγαπιέστε...

Ἡ Ἔλεν ἔγινε κατακόκκινη στὰ λόγια αὐτὰ τοῦ πατέρα της. Καὶ τραύλισε μὲ συγκίνησι.

— Ὤ, σ' εὐχαριστῶ, πατέρα.

Καὶ ἔσφιξε μὲ τρυφερότητα τὸ χέρι τοῦ ἀγαπημένου της.

ΦΡ. ΠΑΓΚΟΚ

ΑΚΟΥΣΤΕ... ΑΚΟΥΣΤΕ..

▣▣ Ἡ Ἑλβετία ἔχει τοὺς περισσοτέρους μύωπας ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου.

— Ὡς αἰτία δὲ αὐτῆς τῆς μυωπίας τῶν κατοίκων της φέρεται τὸ χιόνι, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, βλάπτει τὴν ὅρασιν.

▣▣ Στὸ Ἀμβοῦργο ὅταν ἕνας ὁδηγὸς λεωφορείου ἢ τρὰμ πάρῃ στὸ ὄχημά του ἕναν ἐπιβάτη χωρὶς νὰ ἔχῃ θέσι νὰ τὸν τοποθετήσῃ, ὑποχρεοῦται νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ γιὰ τὴν... ὀρθοστασία μὲ τὸ διπλάσιο τῆς τιμῆς τοῦ εἰσιτηρίου.

▣▣ Τὸ ὑψηλότερο κατοικημένο μέρος τῆς γῆς εἶνε τὸ Βουδδικὸ μοναστῆρι τοῦ Θιβέτ. Οἱ καλόγεροι τοῦ μοναστηρίου αὐτοῦ ζοῦν σὲ ὕψος 4.800 μέτρων.

▣▣ Τὰ περισσότερα τηλέφωνα ἀπ' ὅλες τὶς Εὐρωπαϊκὲς χῶρες τὰ ἔχουν ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία. Μόνο στὸ Ὄσλο, τὰ τηλέφωνα ὑπερβαίνουν τὶς 100.000. Δηλαδή, σὲ κάθε τρεῖς κατοίκους ἀναλογεῖ ἕνα τηλέφωνο.

▣▣ Στὴν Ἀμερική, οἱ περισσότερες αὐλαῖες τῶν θεάτρων εἶνε κατασκευασμένες ἀπὸ ἀλουμίνιο.

Τὸ διηγηματάκι τοῦ ἑνὸς λεπτοῦ.

Πῶς πέτυχε τὸν στόχο

Ὁ Τάκης ἐκαυχᾶτο μπροστὰ στοὺς φίλους του πὼς ἦταν ἄριστος σκοπευτής. Ἔτσι μιὰ μέρα ποὺ εἶχε καλέσει μερικοὺς ἀπ' αὐτοὺς στὴν ἐξοχική του ἔπαυλι δὲν παρέλειψε νὰ τοὺς ὑπενθυμίσῃ τὴν ἱκανότητά του.

Τοὺς ὡδήγησε κατόπιν στὸν κῆπο του καὶ ἐκεῖ τοὺς ἔδειξε μιὰ ξύλινη πόρτα πάνω στὴν ὁποία ἦταν ζωγραφισμένος ἕνας ταῦρος.

— Βλέπετε αὐτὴ τὴ σφαῖρα ποὺ εἶνε σφηνωμένη στὸ μάτι τοῦ ταύρου; τοὺς εἶπε. Λοιπὸν τὸν ἐξαιρετικὸ αὐτὸ στόχο τὸν πέτυχα ἀπὸ ἀπόστασι χιλίων μέτρων!

Ἕνας ἀπ' τοὺς φίλους του θέλησε ν' ἀμφισβητήσῃ τὸν ἰσχυρισμό του. Ὁ Τάκης τότε τὸν προκάλεσε σὲ στοίχημα τὸ ὁποῖο ὁ φίλος του δέχθηκε εὐχαρίστως. Σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους, ἔπρεπε ὁ πρῶτος νὰ ἀποδείξῃ μὲ ἀξιοπίστους μάρτυρας ὅτι πράγματι ἐσκόπευσε ἀπὸ χίλια μέτρα μακρυὰ καὶ πέτυχε ἀκριβῶς τὸ μάτι τοῦ ταύρου.

Τὸ στοίχημα ποὺ ἦταν ἕνα πλουσιώτατο γεῦμα, τὸ κέρδισε ὁ Τάκης, γιατὶ βρέθηκαν δυὸ - τρεῖς φίλοι του καθὼς καὶ οἱ ὑπηρέτες του ποὺ ἐβεβαίωσαν τὰ λεγόμενά του.

Τὴν ἄλλη βδομάδα καὶ τὴν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ παρεκάθηντο στὸ τραπέζι ποῦχε κερδίσει ὁ Τάκης, ὁ χαμένος ποὺ καθόταν πλάϊ του τὸν ρώτησε:

— Δὲν μοῦ λές, πῶς διάβολο κατώρθωσες νὰ ἐπιτύχῃς ἕνα τόσο δύσκολο στόχο;

— Ἁπλούστατα, φίλε μου, ἀπάντησε μὲ ψυχραιμία ὁ Τάκης. Πυροβόλησα τὴν πορτα ἀπὸ χίλια μέτρα μακρυὰ κι' ὕστερα ...ζωγράφισα τὸν ταῦρο!...

ΡΟΛΑΝ

ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΤΡΟΠΟΙ

ΣΤΗΝ ΠΛΑΖ

— Ἂς μὴ περάσωμε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος... μοῦ εἶπε ὁ Πέτρος, κάνοντας ἕνα μεγάλο γῦρο, γιὰ νὰ πάῃ στὴ καμπίνα του, ποὺ βρισκόταν λίγα βήματα πιὸ πέρα. Ὑπάρχουν ἐκεῖ ἄνθρωποι ποὺ δὲν μ' ἀρέσουν.

— Εἶσαι μόνον δυὸ ἡμέρες ἐδῶ, καὶ ὅμως ἔχεις ἀποκτήσει κιόλας συμπάθειες καὶ ἀντιπάθειες; ἀπόρησα.

— Ὑπάρχουν ἄνθρωποι μὲ τόσο ὑπερβολικὰ κακὴ ἀνατροφή, ὥστε δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ὑποφέρῃ. Κύτταξε ἐκεῖ χάλια!...

Καὶ ὁ Πέτρος μοῦ ἔδειξε μιὰ συντροφιὰ μὲ μαγιὼ τοῦ μπάνιου, ποὺ ἔτρωγε, καθισμένη στὴν ἀμμουδιὰ καὶ παρουσίαζε ἕνα θέαμα καθόλου εὐχάριστο: Εἶχε σκορπίσει γύρω της σχισμένες χαρτοσακκοῦλες, φλοῦδες ἀπὸ μῆλα καὶ ἀπὸ αὐγά, χαρτιὰ λαδωμένα... Καὶ πιὸ πέρα, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ ἡ τσιγγάνικη αὐτὴ εἰκόνα, ἦταν πεταγμένα ἀνάκατα πετσέτες, μαξιλάρια, τσάντες καὶ φορέματα...

— Ἔχεις δίκηο! εἶπα. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἔρχωνται στὴ θάλασσα καὶ γδύνονται ἀπὸ τὰ ροῦχα τους, νομίζουν ὅτι μποροῦν νὰ βγάλουν συγχρόνως ἀπὸ πάνω τους καὶ τὴν στοιχειωδέστερη μορφὴ τῆς πολιτισμένης ζωῆς. Θἄπρεπε ὡστόσο νὰ σκεφθοῦν ὅτι δὲν εἶνε μόνοι καὶ ὅτι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς γουστάρει, σὰν νὰ βρίσκωνται στὸ σπίτι τους! Ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐνοχλοῦν τὸν ἄλλον μὲ ὑπερβολικὲς φωνὲς καὶ γέλια, νὰ τὸν ὑποχρεώνουν νὰ ἀκούῃ τὶς προσωπικές τους ὑποθέσεις, ποὺ δὲν τὸν ἐνδιαφέρουν καθόλου καὶ τὸν σκοτίζουν μᾶλλον. Ὅτι ὅταν κολυμποῦν, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνουν ἀνόητα καὶ ἐπικίνδυνα ἀστεῖα, οὔτε νὰ τινάζουν τὰ νερὰ ἐπάνω σ' ἐκείνους ποὺ δὲν φαίνονται νὰ διασκεδάζουν διόλου μὲ τὸ παιγνίδι αὐτό...

Ἂς τὰ ἔχουν ὅλ' αὐτὰ ὑπ' ὄψιν τους οἱ λουόμενοι. Μιὰ κοσμικὴ πλὰζ πρέπει νὰ παρουσιάζῃ θέαμα κόσμιον καὶ εὐπρεπές. Διαφορετικὰ κάμνουμε τὴν ἐντύπωσι ἀγριανθρώπων.

Τὸ θέαμα τῆς πλὰζ πρέπει νὰ εἶνε εὐχάριστο. Νὰ σοῦ ἀνοίγῃ τὴν καρδιά, νὰ σὲ τέρπῃ, νὰ σὲ διασκεδάζῃ καὶ ὄχι νὰ σοῦ φέρνῃ ἀηδία.

Σύμφωνοι;

◆

ΛΟΓΟΣ ΕΚΠΤΩΣΕΩΣ

Ὁ ξενοδόχος. — Αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἶνε πολὺ φθηνό, ἂν λάβετε ὑπ' ὄψιν σας τὴν ἐξαιρετικὴ θέα ποὺ ἔχει.

Ὁ ταξιδιώτης. — Σ' ἐμένα ὅμως πρέπει νὰ κάνετε κάποια ἔκπτωσι, γιατὶ εἶμαι μύωψ.

Λάουρα,

Ἡ ὑπέροχη γυναῖκα, ποὺ ἐνέπνευσε τὸν Πετράρχη, καὶ τοῦ ἐχάρισε τὴν ἀθανασία.

Μία συνάντησις στὴν ἐκκλησία

Ἦταν μιὰ ὄμορφη ἀνοιξιάτικη μέρα.

Στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἀβινιόν, τὴν Μεγάλη Ἑβδομάδα, ὅλοι προσεύχονται μὲ κατάνυξι.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ἐκκλησίας μιὰ νέα κοπέλλα ντυμένη στ' ἄσπρα, μὲ πλούσια χρυσαφένια μαλλιά, διαβάζει κάτι μουρμουριστὰ μέσα ἀπὸ ἕνα προσευχητάριο.

Εἶνε τόσο ὡραία κάτω ἀπὸ τὸ χλωμὸ φῶς τῶν χρωματιστῶν παραθύρων, τόσο αἰθέρια...

Ξαφνικά, ἡ κοπέλλα στρέφεται. Ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν κατανυκτικὴ βύθισί της. Ἕνας νέος τὴν πλησιάζει καὶ ἔρχεται καὶ γονατίζει πλάϊ της.

Τῆς χαμογελᾷ.. Αὐτὴ συνωφρυώνεται. Καὶ κατεβάζει θυμωμένη τὸ κεφάλι της στὸ προσευχητάριό της.

Ὁ νέος τὴν πλησιάζει ἀκόμη περισσότερο. Τὴν κατατρώγει μὲ τὰ μάτια. Φαίνεται πολὺ ταραγμένος, συγκινημένος. Καί, ἀπότομα, τῆς ψιθυρίζει:

— Εἶσθε ἕνας ἄγγελος!..

Ἐκείνη δὲν ἀπαντᾷ. Ἐκεῖνος ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν κατατρώγει μὲ τὸ βλέμμα, συνεπαρμένος ἀπὸ τὴν θεσπέσια ὠμορφιά της.

Ἔτσι ἐγνώρισεν ὁ Πετράρχης τὴν Λάουρα, μέσα στὴν ἐκκλησία τῆς Ἁγ. Κλάρας, στὸ Ἀβινιόν, τὴν 6 Ἀπριλίου 1327, ἡμέρα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς.

Ἐκείνη ἦταν μόλις 18 χρονῶν, παντρεμμένη, σύζυγος τοῦ μαρκησίου ντὲ Σάντ. Ἐκεῖνος, μόλις 23 χρόνων, ἕνας φτωχὸς ἄσημος ποιητής.

Καὶ ἡ ἀγάπη τους ἐπῆρε κάτι ἀπὸ τὸ θλιμμένο περιβάλλον καὶ τὴν μυστικοπαθῆ ἀτμοσφαῖρα τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀβινιόν.

Γιατὶ ὑπῆρξε μιὰ ἀγάπη μοναδικὴ στὸν κόσμο, ἁγνὴ καὶ πονεμένη...

Ἀπροσδόκητη ἀπάντησις

Ὅταν τελείωσεν ἡ ἀκολουθία, ὁ Πετράρχης παρακολούθησε τὴν Λάουρα στὸ δρόμο. Ἦταν ὀνειρωδῶς ὡραία ἡ ἄγνωστή του αὐτὴ γυναῖκα. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν μ' ἕνα φῶς ποὺ ἐμάγευε, ποὺ ἐθάμπωνε...

«—Ἔρωτα, — τραγούδησε ἀργότερα στὴν ἀνάμνησι τῆς στιγμῆς αὐτῆς ὁ Πετράρχης — στάσου νὰ θαυμάσωμε τὸν θρίαμβο τῆς ὠμορφιᾶς μιᾶς θείας γυναίκας. Τὸ πράσινο χορτάρι, τὰ φύλλα ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὰ γέρικα δένδρα, παρακαλοῦν νὰ τὰ συντρίψῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της».

Ὁ Πετράρχης, ἀφοῦ τὴν παρακολούθησε ἀρκετὰ ἐξ ἀποστάσεως, τόλμησε, τέλος, νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ νὰ τῆς μιλήσῃ.

— Ἐδιώξατε μὲ τὴν παρουσία σας τὸ σύννεφο ποὺ μοῦ σκέπαζε ὥς τώρα τὸν ἥλιο, τῆς εἶπε τρέμοντας ἀπὸ συγκίνησι. Μὴ φεύγετε.. Σταθῆτε ἕνα λεπτὸ νὰ σᾶς θαυμάσω ἀπὸ κοντά...

— Πῶς τολμᾶτε, κύριε!, τὸν μάλλωσε ἐκείνη.

— Ἐσεῖς μοῦ δώσατε τὸ δικαίωμα, μὲ τὴν ὠμορφιά σας...

Ἡ Λάουρα χαμογέλασε. Ὁ ποιητής, ἔξαλλος γιὰ τὴν εὐμενῆ ὑποδοχή της, τόλμησε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο.

— Εἶνε τόσο ὡραία ἡ μέρα σήμερα! ψιθύρισε. Ἂν θὰ δεχόσαστε νὰ σᾶς συνοδεύσω λίγο μέσα στὸ δάσος...

Ἀπότομα, ἡ Λάουρα σκυθρώπασε. Καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικά, σχεδὸν τρέχοντας.

Ἡ ἀπάθεια τῆς Λάουρας

Ὁ ποιητής, ποὺ δὲν περιμένει τόση σεμνότητα, ἐκπλήσσεται, μὰ καὶ ἐνθουσιάζεται.

Ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγάπησε εἶνε ἕνας ἄγγελος ἀρετῆς.. Αὐτό, τοῦ ἐμπνέει μιὰ σειρὰ ἀπὸ περίφημα σονέττα, ποὺ ἀποτελοῦν ὅλα ἕναν ὕμνο στὴν Λάουρα.

Φτιάνει ὁλόκληρους κόσμους ἀπὸ ὄνειρα. Τὰ μάτια τῆς ἀχαλίνωτης φαντασίας του τὴν βλέπουν γλυκειὰ καταδεκτική, νὰ τοῦ μιλᾷ, νὰ τοῦ χαμογελᾷ, νὰ τοῦ ἀνταποδίδῃ τὴν λατρεία του...

Ὅταν ὅμως ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες τὴν συναντᾷ πάλι στὸ δρόμο, βυθίζεται σὲ μιὰν ἀπέραντη ἀπογοήτευσι. Ἡ Λάουρα προσπερνᾷ χωρὶς κἂν νὰ στραφῇ νὰ τὸν δῇ. Τὸν πρόσεξε μὰ δὲν καταδέχθηκε νὰ τοῦ χαρίσῃ οὔτε μιὰ ματιά της..

Ἡ ἀπάθειά της τὸν πληγώνει κατάκαρδα.

«Στὴν γυναικεία καρδιά, γράφει σ' ἕνα σονέττο του, δὲν μπορεῖ νὰ φωλιάσῃ τίποτε σταθερό... Μοῦδωσε ἐλπίδες καὶ τώρα τὶς ξεχνᾷ...»

Ἀπογοητευμένος φεύγει ἀπὸ τὸ Ἀβινιὸν γιὰ τὴν Βαλικούζα. Μιὰ ψυχρή, ἀδιάφορη ματιὰ ἄρκεσε νὰ τοῦ γκρεμίσῃ τοὺς κόσμους ποὺ ἔχτισε μὲ τὴν ἀχαλίνωτη φαντασία του.

Στὴ Βαλικούζα ζῇ σὰν ἐρημίτης. Καὶ γράφει, γράφει.. Ἀλλά, ὅσο περνᾷ ὁ καιρός, τόσο ἡ ἀμφιβολία τὸν κεντᾷ.

— Μήπως τὴν παρεξήγησα!, διερωτᾶται. Μήπως δὲν μὲ πρόσεξε καθὼς περνοῦσε;

Ὁ Πετράρχης θρηνεῖ

Ὅταν ἐπιστρέφει στὸ Ἀβινιόν ἡ χαρά του εἶνε ἀπερίγραπτη. Ἡ Λάουρα, μόλις τὸν εἶδε στὸ δρόμο, τὸν χαιρέτησε μ' ἕνα θεσπέσιο χαμόγελο.

Οἱ σβυσμένες ἐλπίδες ξανάρχονται στὸν ποιητή. Τὰ χρυσᾶ ὄνειρα ξαναζοῦν. Καὶ ἐμπνέεται τέσσαρα θαυμάσια σονέττα γι' αὐτὸν τὸν ἀθῷον χαιρετισμό.

«...Σπίθες φωτιᾶς ἔβγαζαν τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα μάτια. Καὶ μούρριχναν βλέμματα γλυκύτερα καὶ ἐκφραστικώτερα ἀπὸ ποτάμια ἐρωτόλογων.»

Ἀπότομα, τὸ ἐρωτικὸ πάθος του γιὰ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ γυναῖκα φουντώνει. Νοιώθει μιὰν ἀκατανίκητη δύναμι νὰ τὸν ὠθῇ νὰ τῆς ἐκφράσῃ ἀνεπιφύλαχτα τὴν ἀγάπη του.

Τὴν ξαναβλέπει. Τῆς μιλᾷ, τοῦ ἀπαντᾷ τοῦ χαμογελᾷ γεμάτη καλωσύνη, μὰ δὲν τολμᾷ νὰ τῆς ἐξομολογηθῇ. Δειλιάζει...

«—Ἔρωτα, καταστράφηκα, θρηνεῖ σ' ἕνα σονέττο του, ποὺ γράφει ἀμέσως μετὰ τὴν συνάντησί τους αὐτή. Βλέπω τὴν καταστροφή μου, μὰ ἀδρανῶ. Μοιάζω μ' ἐκεῖνον ποὺ ἔχει στὸ στῆθος τὴν φωτιὰ καὶ νικημένος ἀπὸ τὸ μαρτύριό του στέκει μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια. Ἔρωτα, μοῦ πῆρες τὸ χαλινάρι ἀπὸ τὰ χέρια...»

[illegible] τοῦ ἐμπιστευμένου

— Μὰ γιατί δὲν τῆς μιλᾷς; τὸν συμβουλεύει ὁ ἐπιστήθιος φίλος του Ἰάκωβος Κολόννα, στὸν ὁποῖον ἐμπιστεύεται τὸ μυστικό του.

— Δὲν ξέρω, δὲν μπορῶ.. Τὴν λατρεύω, τὴν ποθῶ, μὰ δὲν τολμῶ νὰ τῆς προτείνω νὰ κηλιδώσῃ τὴν συζυγικὴ τιμή της.

— Εἶσαι τρελλός... Πρέπει νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντά της, νὰ πᾶς μακρυά, νὰ παρηγορηθῇς μ' ἄλλες γυναῖκες. Δὲν ὑπάρχει μόνο ἡ Λάουρα στὸν κόσμο ἐπὶ τέλους.

Ὁ Πετράρχης φεύγει. Ἐπιχειρεῖ ἕνα μεγάλο ταξίδι. Πηγαίνει στὸ Παρίσι, τὸ Αἲξ Λὰ Σαπέλ, τὴν Λιέγη, τὴν Κολωνία. Γυρίζει τὴν Γαλλία καὶ τὴν Ἰταλία, ψάλλοντας τὸν ἔρωτά του μὲ τὰ τραγούδια του ἐκεῖνα ποὺ ἔκαμαν σὲ λίγο περίφημο τ' ὄνομα τῆς Λάουρας καὶ τὸ δικό του σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη.

Ρίχνεται στὸ κρασί, σὲ ἀγάπες ἐφήμερες γιὰ νὰ ξεχάσῃ. Μά, ἡ ὀπτασία τῆς Λάουρας τὸν κυνηγᾷ παντοῦ. Καί, ξαφνικά, τοῦ γίνεται ἔμμονη ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Λάουρα τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν περιμένει...

Ὑποφέρει στὴ σκέψι αὐτή. Ἡ μοναξιά του τοῦ μιλᾷ διαρκῶς γιὰ τὴν ἀγάπη του.

— Τ' ἀγεράκι ποὺ φυσᾷ, θὰ χαϊδεύῃ τώρα τὰ χρυσαφένια μαλλιά της, σκέπτεται ζηλότυπα. Τὸ νερό, ποὺ τρέχει τόσο γρήγορα, βιάζεται νὰ πάῃ ἐκεῖ ὅπου ὁ πόθος μου μὲ τραβᾷ. Καὶ μόνο ἐγὼ μένω ἐδῶ ὁλομόναχος, μακρυά της. Ὅλα γύρω εἶνε εὐτυχισμένα. Καὶ μόνο ἐγὼ δὲν βρίσκω τὴν γαλήνη.

Ἐνῷ ξεψυχᾷ ἡ μέρα, ὁ Πετράρχης ξεσπᾷ σὲ ἕνα βουβὸ κλάμμα.

— Ὄχι, ὄχι! Δὲν μπορῶ πιά. Θὰ γυρίσω πίσω, ἀποφασίζει.

Καὶ γυρίζει.

Βασανιστικὴ ἀναμονὴ

Ὅταν τὴν ξανασυναντᾷ, τὴν βρίσκει ἀκόμη ὠμορφότερη. Εἶνε τρελλὸς ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτήν.

— Σᾶς ἀγαπῶ! τῆς ἐξομολογεῖται ἐπὶ τέλους. Γιατί δὲν μοῦ δίνετε καὶ σεῖς καμμιὰν ἐλπίδα;

Ἡ Λάουρα, ψυχρὴ φαινομενικά, ἤρεμη τὸν κατακεραυνώνει μὲ τὰ ὡραῖα ἐκεῖνα μάτια της.

— Ἴσως αὐτὸ νἆνε τὸ καλλίτερο γιὰ τὸ καλὸ καὶ τῶν δυό μας, τοῦ λέει. Ἀφῆστε τὰ πράγματα ὅπως ἔχουν... Μὴν θέλετε νὰ καταστρέψετε μιὰν ἰδανικὴν ἀγάπη... Ὑποφέρω κι' ἐγώ. Σεβασθῆτε τὸν πόνο μου...

Ὁ ποιητὴς σκύβει τὸ κεφάλι. Καὶ τὰ χρόνια περνοῦν μέσα σὲ μιὰ θλίψη, χωρὶς παρηγοριά, σὲ μιὰν ἀναμονὴ χωρὶς ἐλπίδα.

Βλέπει τὴν Λάουρα κάθε μέρα. Τὸν βλέπει κι' αὐτή. Καὶ οἱ δυὸ ὑποφέρουν χωρὶς νὰ τολμοῦν. Ἐκείνη εἶνε τόσο ἐνάρετη τόσο τίμια, ποὺ δὲν τολμᾷ νὰ ἀπατήσῃ τὸν σύζυγό της... Ἐκεῖνος, τόσο ἠθικός, τόσο ποιητής, ποὺ δὲν ἔχει τὴν δύναμι νὰ τὴν παρασύρῃ σὲ μιὰν ἐρωτικὴ παγίδα.

Καὶ ἡ βασανιστικὴ αὐτὴ ἀγάπη ἐξακολουθεῖ καὶ γιὰ τοὺς δύο, ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ πεθαίνει ἡ Λάουρα...

Στὰ χαρτιά του βρέθηκε μιὰ σημείωσις:

«Στὶς 6 Ἀπριλίου 1327 ἡ Λάουρα μοῦ πλήγωσε τὴν καρδιὰ καὶ στὶς 6 Ἀπριλίου πάλι τοῦ 1348 τὴν ἴδια πρωϊνὴ ὥρα, ἔφευγεν ἀπὸ τὴ ζωὴ τὸ λαμπρὸ φῶς ποὺ στόλιζε τὶς μέρες μου. Ἐγὼ βρισκόμουν στὴ Βερόνα — ἀλλοίμονο! — χωρὶς νὰ ξέρω τὴν δυστυχία μου!»

Πιστὸς μέχρι θανάτου

Ὡστόσο, ὁ ποιητὴς ἔμεινε πιστὸς στὴν ἰδανικὴ αὐτὴ ἀγάπη του ὥς τὸ τέλος. Τιτλοφορεῖ τώρα τὰ τραγούδια του: «Ὅταν πέθανε ἡ Λάουρα», καὶ γράφει γι' αὐτὴν στίχους ποὺ ἐκρίθησαν ἀριστουργήματα ἀπὸ τοὺς μεταγενεστέρους του.

Ἡ Λάουρα δὲν πέθανε γι' αὐτόν. Τὴν βλέπει σὲ ἄπειρα θεῖα ὁράματα, τὴν βλέπει νὰ καταβαίνῃ ἀπὸ ψηλὰ μέσα σὲ πάλλευκα σύννεφα, νὰ τὸν χαιρετᾷ, νὰ τοῦ μιλᾷ νὰ τὸν λατρεύῃ. Εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια ποὺ ἐπέζησεν αὐτός, τραγουδᾷ τὴν ἀγάπη του μὲ δάκρυα καὶ πόνο.

Μά, στὸ τέλος, δὲν ἀντέχει. Ἐκείνη εἶνε νεκρὴ κι' αὐτὸς ζῇ! Τὸν καταλαμβάνει ὁ πόθος τοῦ θανάτου, ἡ λαχτάρα νὰ πεθάνῃ.

—«Τὰ ὄνειρά μου, γράφει, θάφτηκαν μαζί της. Θάνατε ἔλα!»

Τὸν βρῆκαν μιὰ μέρα νεκρὸ στὴ βιβλιοθήκη του, ἐπάνω στὰ χαρτιά του.. Τὰ 300 σονέττα ποὺ ἄφησε εἶνε ὅλα μαζὶ ἕνας ὕμνος στὴν ἀγάπη λυπημένα ἐρωτικὰ κελαϊδίσματα γιὰ τὴ θεία γυναῖκα, ποὺ τοῦ χάρισε, μὲ τὸν ἁγνὸ ἔρωτά της, τὴν ἀθανασία.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

— Σ' ἀγαπῶ!, . . τῆς ἐξομολογεῖται, ἐπὶ τέλους, ὁ Πετράρχης

ΑΝΕΚΔΟΤΑ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

Τοῦ Ἀλφόνσου τῆς Ἱσπανίας

Κάποτε στὴν Ἱσπανία ἕνας ἑβραῖος ζητοῦσε νὰ πουλήσῃ στὸν Ἀλφόνσο, Βασιλέα τῆς Ἀραγκὸν μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἔναντι τοῦ ποσοῦ τῶν πεντακοσίων δουκάτων.

—Τί λὲς ἐκεῖ! τοῦ εἶπε ὁ Ἀλφόνσος. Εἶσαι πιὸ συμφεροντολόγος ἀπ' τοὺς προγόνους σου. Ἐκεῖνοι πούλησαν ἀντὶ τριάκοντα ἀργυρίων τὸ πρόσωπο τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ κι' ἐσὺ ζητᾷς νὰ μοῦ πουλήσῃς ἀντὶ πεντακοσίων δουκάτων τὴν εἰκόνα μονάχα τοῦ δούλου του;

Τοῦ Λουδοβίκου 14ου

Πολλὰ χρόνια προτοῦ γίνῃ γνωστὸ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Σκαρρὸν γιὰ τὸ αἴσθημα τοῦ Λουδοβίκου 14ου, οἱ αὐλικοὶ ἀπεφάσισαν νὰ καλέσουν μιὰ σπουδαία μάντιδα ἀπ' τὸ Παρίσι. Ὁ Λουδοβῖκος 14ος εἶχε τὴν περιέργεια νὰ τὴν ἀκούσῃ ἐπιμελῶς μετημφιεσμένος. Ὅταν ἔφθασε ἡ σειρά του νὰ τὸν ἐξετάσῃ, ἡ μάντις τὸν κύτταξε προσεκτικὰ καὶ τοῦ εἶπε: «πὼς ἦταν παντρεμμένος, ἀλλὰ γλεντζές, καὶ πὼς θὰ χήρευε καὶ θὰ ἐρωτευόταν μιὰ χήρα κατωτέρας τάξεως, θὰ τὴν ἔπαιρνε γυναῖκα του, καὶ αὐτὴ θὰ τὸν ἔσερνε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἀπ' τὴ μύτη».

Ὁ βασιλεὺς ἔσκασε στὰ γέλια. Ξέρομε ὅμως ὅτι ἡ προφητεία αὐτὴ ἐπαλήθευσε κατὰ γράμμα.

Τοῦ Αἰμιλίου Ὠζιέ

Μιὰ μέρα ὁ μεγάλος δραματικὸς συγγραφεὺς Αἰμίλιος Ὠζιέ, συνήντησε στὸ δρόμο ἕνα ζητιάνο καὶ τοῦ ἔδωσε μιὰ δεκάρα. Ὁ ζητιάνος, ἀχάριστος ὅπως πολλοὶ συνάδελφοί του, ἀντὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ τοῦ εἶπε:

— Καὶ τί νὰ τὴν κάνω τὴ δεκάρα;

—Δόσε την σὲ κανένα φτωχό! τοῦ ἀπάντησε ὁ εὐφυέστατος συγγραφεύς.

ΟΙ ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

Γίνεται τὰ τελευταῖα χρόνια τόσος λόγος γιὰ τὶς περίφημες βιταμίνες, ὥστε ἀξίζει νὰ ποῦμε μερικὰ πράγματα γι' αὐτές.

Ἡ ἐπιστήμη ξέρει περίπου τὴ χημική τους σύστασι καὶ τὶς βλαβερὲς συνέπειες ποὺ φέρνει στὸν ὀργανισμὸ ἡ ἔλλειψίς τους. Δὲν γνωρίζει ὅμως ἐπακριβῶς πῶς καὶ γιατὶ ἐνεργοῦν!

Εἶνε γνωστὲς βιταμίνες διαφόρων εἰδῶν. Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἔχουν παρασκευασθῆ καὶ τεχνητά, στὰ χημικὰ ἐργαστήρια. Ἔχουν μελετηθῆ ἀρκετὰ καὶ χρησιμοποιοῦνται ὡς φάρμακα. Ὅποιος ζῇ π.χ. στὶς χῶρες τῶν τροπικῶν, ὅπου οἱ βιταμίνες Γ λείπουν σχεδὸν ἐντελῶς ἀπὸ τὰ φροῦτα καὶ τὰ λαχανικά, ξέρει ὅτι, γιὰ νὰ μὴν ἔχῃ ἄσχημες συνέπειες, πρέπει νὰ παίρνῃ καθημερινῶς παστίλιες μὲ τέτοιες βιταμίνες ποὺ εἶνε σήμερα ἕνα κοινότατο φαρμακευτικὸ προϊόν.

Ἂς ἰδοῦμε τώρα τὶς πιὸ γνωστὲς βιταμίνες:

Βιταμίνη Α, ποὺ ὀνομάζεται ἐπίσης «τῆς ἀναπτύξεως.» Σχηματίζεται μέσα στὸ σῶμα μας. Γιὰ νὰ προκαλέσωμε ὅμως τὸ σχηματισμό της, πρέπει νὰ τρῶμε φυτικὲς τροφές, ποὺ περιέχουν μιὰ οὐσία, τὴν «προβιταμίνη», ἡ ὁποία μεταβάλλεται στὸν ὀργανισμό μας σὲ βιταμίνη. Ἀπὸ τὰ ζωϊκὰ τρόφιμα, τὸ γάλα, τὸ βούτυρο καὶ ὁ κροκὸς τοῦ αὐγοῦ εἶνε πλούσια σὲ βιταμίνες Α. Ποῦ νὰ βρεθοῦν ὅμως σήμερα τὰ πολύτιμα αὐτὰ πράγματα;... Τὶς περισσότερες βιταμίνες Α περιέχει τὸ μουρουνόλαδο.

Ἡ βιταμίνη Α εὐνοεῖ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ σώματος, τοῦ παιδιοῦ ἰδίως, δίνει μεγαλύτερη ἀντοχὴ κατὰ τῶν μικροβίων καὶ δυναμώνει τὴν δρᾶσι.

Βιταμίνη Β ἢ «ἀντινευρίνη». Βρίσκεται στὴ μαγιὰ τῆς μπύρας, σὲ ὅλα τὰ δημητριακὰ καὶ στὰ φρέσκα λαχανικά. Ἀφθονεῖ στὶς ντομάτες, στὰ πορτοκάλια, στὰ σπανάκια, στὰ καρότα, στὰ λάχανα. Τονώνει τὴ λειτουργία τοῦ πεπτικοῦ συστήματος καὶ κανονίζει τὴ δρᾶσι τῆς καρδιᾶς καὶ τῶν μυῶν.

Βιταμίνη Β2. Δὲν ἔχει ἀποδειχθῆ ἀσφαλῶς ἂν εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Πάντως, βρίσκεται ἄφθονη στὰ διάφορα τρόφιμα καὶ δὲν καταστρέφεται μὲ τὸ βράσιμο, ὅπως ἄλλες.

Βιταμίνη Γ ἢ «ἀντισκορβουτική». Ἡ ἔλλειψίς της προκαλεῖ τὴν ἀρρώστεια τοῦ «σκορβούτου». Οἱ ναυτικοί, ποὺ τρέφονται ἐπὶ πολὺν καιρὸ μὲ κονσέρβες, οἱ ὁποῖες δὲν περιέχουν τέτοιες βιταμίνες, παθαίνουν τὴ σοβαρὴ αὐτὴ ἀρρώστεια, ἂν δὲν παίρνουν προληπτικῶς ζουμὶ πορτοκαλιοῦ ἢ λεμονιοῦ.

Ἡ βιταμίνη αὐτὴ περιέχεται στὶς κόκκινες πιπεριές, στὰ λεμόνια, στὰ πορτοκάλλια, στὰ λάχανα, στὰ μπιζέλια, στὶς ντομάτες, καὶ σὲ ἄλλες φυτικὲς τροφές. Δὲν ἀντέχει στὴ θερμότητα. Μὲ τὸ βράσιμο, καταστρέφεται σχεδὸν τελείως. Γι' αὐτό, πρέπει νὰ καταναλίσκωμε ὠμὰ τρόφιμα ποὺ τὴν περιέχουν, καὶ μάλιστα ἀρκετά, γιατὶ χρειάζεται καθημερινῶς ὁ ὀργανισμός μας μεγάλη ποσότητα ἀπ' αὐτήν. Σημειῶστε ὅτι οἱ ντομάτες εἰδικῶς διατηροῦν τὴ βιταμίνη τους καὶ μαγειρεμένες ἢ κονσερβαρισμένες.

Βιταμίνη Δ ἢ «ἀντιρραχιτική». Προλαμβάνει καὶ θεραπεύει τὸν ραχιτισμό. Δὲν βρίσκεται καὶ πολὺ στὰ κοινὰ τρόφιμα. Ὑπάρχει μόνον στὸν κροκὸ τοῦ αὐγοῦ, στὸ γάλα, στὸ βούτυρο καὶ στὸ μουρουνόλαδο — ὅλα τόσο δυσεύρετα τώρα!

Εὐτυχῶς ὅμως, μπορεῖ νὰ σχηματισθῇ καὶ μέσα στὸν ὀργανισμό μας, ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἰδίως σὲ μέρη ὀρεινά.

Βιταμίνη Ε. Ἔχει ἐπίδρασι στὴ γονιμότητα. Ἡ ἔλλειψί της προκαλεῖ στείρωσι. Περιέχεται σὲ πολλὰ ζωϊκὰ καὶ φυτικὰ τρόφιμα, ἰδίως δὲ στὰ φυτικὰ λίπη.

Βιταμίνη Κ. Δὲν ἔχει μελετηθῆ ἀκόμη ἀρκετά, γιατὶ ἀνακαλύφθηκε τὸ 1939. Ἐξαφανίζει τὴν τάσι πρὸς τὶς αἱμορραγίες. Δὲν ξεύρομε ὅμως ἀκόμη πόση ποσότης χρειάζεται.

Τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσωμε τὶς ἀναγκαῖες βιταμίνες, πρέπει νὰ τρῶμε φροῦτα καὶ λαχανικά, ὠμὰ ἢ ὄχι πολὺ βρασμένα, δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ μένουν περισσότερο ἀπὸ 1 ὥρα στὴ φωτιά. Γιὰ τὴ βιταμίνη Δ, ἐπιβάλλεται ἡ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο καὶ ἡ ἐπίδρασι τοῦ ἡλίου, ὥστε νὰ σχηματίζεται μέσα στὸν ὀργανισμό μας.

ΑΛΛΟ'-ΑΛΛΟ' ΕΙΝ' ΕΚΕΙ

▣▣ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ. — Μιὰ τελευταία ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψις ἀποδεικνύει ὅτι οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῶν πλοίων, ἐξαιρουμένων βεβαίως τῶν ὑποβρυχίων καὶ τῶν ἀεροπλάνων, εἶνε κάποια μικρὰ ζῶα καὶ φυτά, τὰ ὁποῖα προσκολλῶνται εἰς τὰ ὕφαλα τῶν σκαφῶν, σχηματίζοντα πάχος 10 — 15 ἑκατοστομέτρων.

Μέχρι τοῦδε δὲν ἔχει εὑρεθῆ ἀσφαλὴς τρόπος καταπολεμήσεως τοῦ κακοῦ αὐτοῦ. Ὑπολογίζεται δὲ ὅτι ὑπάρχουν ὑπὲρ τὰ 200 εἴδη τοιούτων ζώων καὶ φυτῶν. Τὸ στρῶμα τὸ ὁποῖον σχηματίζουν ἐλαττώνει τὴν ταχύτητα τοῦ σκάφους, τὸ ὁποῖον διὰ νὰ τὴν ἀνακτήσῃ δαπανᾷ 35 τοῖς 100 περισσότερον τῆς συνήθους καυσίμου ὕλης.

▣▣ ΤΟΚΙΟ. — Ἕως τώρα εἰς τὴν χώραν μας θεωρεῖται ὅτι τὸ νεογνὸν ἅμα τῇ γεννήσει του ἔχει ἡλικίαν ἑνὸς ἔτους καὶ ὅτι ἔκτοτε ἑκάστην 1ην Ἰανουαρίου προστίθεται ἓν ἔτος εἰς τὴν ἡλικίαν του.

Ἀλλ' ἡ «Ἑταιρία Βοηθείας πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα» δημιουργεῖ τώρα μίαν κίνησιν πρὸς κατάργησιν τοῦ συστήματος τούτου, ὥστε ἡ ἡλικία τῶν Ἰαπώνων νὰ ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν πραγματικῶν στοιχείων.

Γνωμικὰ γιὰ τὸ γάμο

▣ Ὑπάρχουν πολλὰ δηλητήρια γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἡ στρυχνίνη του ὅμως εἶνε ὁ γάμος.

▣▣ Ὁ γάμος καὶ ὁ ἔρως εἶνε ἀδέλφια. Ὁ πρῶτος ἀδελφὸς λέγεται Κάϊν, ὁ δεύτερος δὲ Ἄβελ!

▣▣ Στοὺς ἄνδρας ἀρέσουν περισσότερο τὰ παράδοξα παρὰ τὰ καλὰ πράγματα καὶ τὰ σπάνια, παρὰ τὰ ὡραῖα. Γι' αὐτὸ ἴσως, ὅταν ζητοῦν σύζυγο βάζουν ὅλη τους τὴν προσοχὴ νὰ βροῦν τὴν παρθένα, ἐνῷ θἄπρεπε πρὸ παντὸς νὰ ψάξουν νὰ βροῦν τὴν γυναῖκα.

Ἡ μοιραία ΣΚΑΛΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ξέρεις ποιὸς γύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι; μ' ἐρώτησε χθὲς ἕνας φίλος μου.

Ποῦ νὰ ξέρω; Λέγε μου ποιός;

—Ὁ Μαριανίτο Λουθιέντες. Ναί, ὁ Μαριανίτο. Κι' ἐπειδὴ δὲν θὰ ξέρῃς, βέβαια, γιατί ἔφυγε γιὰ τὴ Γαλλία, πρέπει νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν τραγική του ἱστορία.

»Ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια, ἕνα βράδυ στὶς ἕντεκα, πήγαινα στὸ σπίτι μου περνῶντας ἀπ' τὴ Μεγάλη Ὁδό, ὅταν αἰσθάνθηκα ἕνα χτύπημα στὴν πλάτη. Γύρισα ἔκπληκτος καὶ θυμωμένος καὶ εἶδα ὅτι μὲ εἶχε χτυπήσει ἕνας κύριος ποὺ βαστοῦσε μιὰ σκάλα στὸν ὦμο του.

Ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτα, μὲ βῆμα γοργό, σὰν τρελλός.

Ἔμεινα κατάπληκτος. Εἶχα ἀναγνωρίσει τὸν κύριο μὲ τὴ σκάλα, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ φίλο μου Μαριανίτο, ἕνας νέος πολὺ καθὼς πρέπει, ἐγγράμματος, ὑπάλληλος ὑπουργείου, ὀλίγο ποιητὴς καὶ μουσικός.

Στὸ τέλος ἄρχισα νὰ τρέχω πίσω του, φωνάζοντας:

— Ἔ, Μαριανίτο!

Ἐκεῖνος ὅμως ἔτρεχε χωρὶς νὰ δίνῃ προσοχή.

Ἦταν μιὰ νύχτα τοῦ Φλεβάρη, καθαρή, ἀλλὰ πολὺ τσουχτερή. Ὁ δρόμος ἦταν ἔρημος.

— Θὰ τρελλάθηκε, σκέφθηκα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία. Ἕνας ἄνθρωπος καθὼς πρέπει μὲ μιὰ σκάλα μέσα στοὺς δρόμους!... Τί μυστήριο εἶνε αὐτό;

Ὁ Μαριανίτο ὅμως δὲν ἔτρεχε, πετοῦσε. Εἶχε φθάσει πιὰ στὸ τέρμα τῆς Μεγάλης Ὁδοῦ κι' ἀντὶ νὰ στρίψῃ πρὸς Παλάτι, ὅπως φανταζόμουνα, προχώρησε πρὸς τὴ γέφυρα.

Μιὰ τρομερὴ ἰδέα πέρασε τότε ἀπὸ τὸ νοῦ μου. Τί ζητοῦσε ὁ θεότρελλος πρὸς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ;

Πράγματι ὁ Μαριανίτο —γιατὶ αὐτὸς ἦταν— ἔφθασε στὴ γέφυρα, ἀκούμπησε τὴ σκάλα στὰ ψηλὰ κιγκλιδώματα κι' ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ... Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔφθασα κι' ἐγώ, τὸν ἅρπαξα ἀπ' τὸ παλτὸ καὶ τὸν ἀνάγκασα νὰ κατεβῇ.

—Ἀφῆστε με! Ἀφῆστε με! φώναξε τρομαγμένος, μὲ μάτια γουρλωμένα, ἀποφασισμένος ν' ἀντισταθῇ.

— Νὰ σ' ἀφήσω; Αὐτὸ δὲν γίνεται! Κατέβα γρήγορα, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ φωνάξω τοὺς χωροφύλακες.

Τὰ λόγια μου φαίνεται ὅτι τὸν φόβισαν καὶ κατέβηκε. Ἀκούμπησε τότε ἐπάνω μου, ἔγειρε τὸ κεφάλι του, στὸ στῆθος μου κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα.

— Δὲν μοῦ λές, Μαριανίτο, ἐσὺ ὁ ἐξαιρετικὰ εὐτυχὴς ἄνθρωπος, ὁ ἀγαπητὸς στοὺς προϊσταμένους σου, στοὺς φίλους σου, στὶς γυναῖκες, στὴν ὡραία ἀρραβωνιαστικιά σου, τί ἔπαθες; Τί σοῦ συμβαίνει; Δὲν ἐπρόκειτο νὰ παντρευθῇς τελευταίως; τὸν ρώτησα.

— Μὴ μοῦ μιλᾷς γι' αὐτή, μὴ μοῦ μιλᾷς γιὰ τὸ γάμο μου! οὔρλιαξε.

— Πῶς; Εἶσαι ἀπελπισμένος ἐξ αἰτίας τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς σου; Αὐτὴ ἦταν ἕνας ἄγγελος, ὅπως μοὖχες πῆ.

— Ναί, ἔτσι σοῦλεγα ἀκριβῶς, ἔχεις δίκηο. Ποιὸς μπορεῖ ὅμως ν' ἀναμετρήσῃ τὴν ἄβυσσο, ποὺ λέγεται γυναικεία καρδιά! Μ' ἀπάτησε... Ἀκοῦς; Μ' ἀπάτησε!...

— Τί λές;

— Ἄκουσε... Ὅπως γνωρίζεις, εἶχα ἀποφασίσει νὰ παντρευτῶ μὲ τὴν Ἰουλία. Τὸ ἐπιθυμοῦσα κι' ἐγὼ κι' ἡ μητέρα της πολύ. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ ἔλπιζα νὰ ζήσω εὐτυχὴς κοντά της, μ' ἀνησυχοῦσε ἡ μεγάλη της κλίση γιὰ τὰ λοῦσα, τὶς διασκεδάσεις καὶ ὅλων τῶν εἰδῶν τὶς ματαιοδοξίες. Ὅταν παντρευτῇ, ἔλεγα ὡστόσο θ' ἀφήσῃ αὐτὲς τὶς ἀνοησίες καὶ θὰ κυττάξῃ τὸ σπίτι της καὶ τὸν ἄντρα της. Τὴν ἡμέρα ποὺ τὴ ζήτησα σὲ γάμο ἦταν ὅλο χαρά, μοῦ δήλωσε ὅμως ὅτι δὲν βιάζεται. Σ' ἀγαπῶ, μοὖπε, ἀλλὰ ἤθελα προηγουμένως νὰ προαχθῇς, ὅπως ἄλλως τε μοὖπες κι' ὁ ἴδιος.

Δὲν ξέρω τί ἀνησυχία μὲ κατέλαβε τότε. Τὰ μάτια της ἔδειχναν ἔρωτα, τὰ λόγια της ὅμως;...

Μολαταῦτα ἡ μητέρα της φαινόταν πολὺ εὐχαριστημένη, μὲ κάλεσε μάλιστα καὶ σὲ γεῦμα.

— Θὰ φάῃ μαζί μας, μοὖπε, κι' ἕνας παληὸς φίλος τοῦ ἀντρός μου. Ἕνας πλούσιος γαιοκτήμων ἀπὸ τὸ Βαλλοδολίδ. Θὰ ἐγκατασταθῇ τώρα μονίμως στὴ Μαδρίτη. Κύτταξε τί ἔχει χαρίσει τῆς Ἰουλίας.

Καὶ μοὔδειξε μιὰ θαυμασίας τέχνης κασσετίνα ποὺ θὰ στοίχιζε τοὐλάχιστον πεντακόσια τάλληρα.

— Θἆνε πολὺ πλούσιος αὐτὸς ὁ κύριος, εἶπα.

Ἡ Ἰουλία κατέβασε τὰ μάτια καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Εἶνε νέος; ξαναρώτησα ἐγώ.

— Καμμιὰ πενηνταριὰ χρονῶν, εἶπε ἡ μητέρα της.

Βγῆκα ἀπ' τὸ σπίτι. Τἄβλεπα ὅλα μαῦρα. Ὑποπτευόμουν μιὰ τρομερὴ προδοσία.

Τὸ βράδυ φάγαμε ὅλοι μαζί. Ὁ μεγαλοκτηματίας μιλοῦσε γιὰ τὰ κτήματά του, γιὰ ἑκατομμύρια, γιὰ μετοχές, γιὰ χαρτονομίσματα. Μᾶς βεβαίωσε ὅτι εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐγκατασταθῇ στὴ Μαδρίτη.

— Τί εἶνε αὐτὰ ποὺ λέτε, ντὸν Πλάσιντο; τοὖπε ἡ μητέρα τῆς Ἰουλίας. Δὲν ταιριάζει τέτοια ζωὴ σ' ἕνα χῆρο.

— Μὰ σκέπτομαι νὰ παντρευτῶ, ἀπάντησε ὁ ντὸν Πλάσιντο.

Κι' ἐκύτταξε τὴν Ἰουλία μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο, ποὺ μ' ἔκανε νὰ πονέσω φριχτά.

Ὁ ντὸν Πλάσιντο ἦταν ὥριμος ἄντρας, χοντρός, κοντὸς καὶ μὲ κόκκινο πρόσωπο. Ἀντιπαθητικὸς ὄχι. Λίγο ἀναιδὴς μόνον. Ἔτρωγε σὰν ἐλέφας!

Στὸ τέλος τοῦ γεύματος σηκώθηκα νὰ φύγω.

— Περίμενε, μοὖπε ἡ μητέρα τῆς Ἰουλίας. Ἡ Ἰουλία ἔχει νὰ σοῦ πῇ κάτι.

Ἡ Ἰουλία μπῆκε μαζί μου στὸ σαλονάκι καὶ μοὖπε:

— Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ πολύ, ἀλλὰ παντρεύομαι ἕναν ἄλλο. Συγχώρησέ με... Δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς.

Ὅταν ἄκουσα τὰ λόγια αὐτά, ἡ ἀγάπη μου μεταβλήθηκε σὲ μῖσος καὶ περιφρόνησι. Δὲν ξέρω πῶς κρατήθηκα καὶ δὲν τὴν ἔπνιξα.

Βγῆκα τρικλίζοντας, σὰν μεθυσμένος στὸ δρόμο, τρελλὸς ἀπ' τὴν ἀπελπισία. Γυρνοῦσα ὅλη τὴ νύχτα, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔμαθα ὅτι στὸ σπίτι τῆς Ἰουλίας εἶχαν ἀρχίσει τὶς ἑτοιμασίες γιὰ τὸ γάμο, ὁ ὁποῖος θὰ γινότανε σήμερα. Αὐτὸ πιὰ μ' ἔκανε σὰν τρελλὸ κι' ἀποφάσισα νὰ πνιγῶ...

— Δυστυχισμένε, Μαριανίτο!

Καὶ τὸν πῆρα μαζί μου στὸ σπίτι μου. Τὸ πρωΐ τὸν πῆγα σπίτι του.

— Κύριε, τοὖπε ἡ ὑπηρέτρια, σᾶς περιμένει μέσα μιὰ κυρία.

Ἦταν ἡ μητέρα τῆς Ἰουλίας. Ἔδωσε στὸ Μαριανίτο μιὰ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν κόρη της. Ὁ Μαριανίτο τὴν ἄνοιξε τρέμοντας. Ἡ Ἰουλία τοὔγραφε:

«Ἀντίο γιὰ πάντα Μαριανίτο. Συγχώρεσέ με καὶ παρακάλα τὸ Θεὸ γιὰ μένα. Ἡ ζωή μου εἶνε πιὰ βάρος. Φεύγω γιὰ τὸν ἄλλο Κόσμο!...»

Κυττάξαμε τὴ μητέρα τῆς Ἰουλίας μ' ἔκπληξι. Ἡ φτωχὴ γρηοῦλα ἔκλαιγε ἀπαρηγόρητα.

— Μὴ τὰ ρωτᾶτε τί ἔγινε, μᾶς εἶπε. Χθὲς ἦταν νὰ γίνῃ ὁ γάμος. Καὶ τί γάμος. Ὅλοι θὰ τὸν ζήλευαν. Λοιπόν, τὴν τελευταία στιγμὴ ὁ ντὸν Πλάσιντο ἔπαθε ἀποπληξία κι' ἔμεινε στὸν τόπο. Ἡ κόρη μου σάστισε. Ἡ ἀπελπισία της τὴν ἔκαμε τρελλή. Βγῆκε στὸ δρόμο φωνάζοντας: «Τἄχασα ὅλα! Ὅλα»! Ἔτρεξε πρὸς τὴν Μεγάλη Ὁδὸ καὶ τράβηξε γιὰ τὴ γέφυρα γιὰ νὰ πέσῃ στὸ ποτάμι καὶ νὰ πνιγῇ. Ἄχ! Θεέ μου. Ἡ δυστυχισμένη κόρη μου πνίγηκε!...

Ὁ Μαριανίτο ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ σκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ δυό του χέρια.

— Μὰ πῶς μπόρεσε καὶ πήδησε στὸ ποτάμι; ρώτησα. Οἱ κιγκλῖδες εἶνε ψηλές.

— Ἦταν γραφτό της, εἶπε ἡ γρηὰ μάννα της. Ὑπῆρχε στὴ γέφυρα μιὰ σκάλα ἀκουμπισμένη.

Τότε ὁ Μαριανίτο σωριάστηκε κάτω ἀναίσθητος.

Κατάλαβε γιὰ ποιὰ σκάλα μιλοῦσαν. Ἦταν ἡ μοιραία σκάλα ποὔχαμε ἀφήσει στὴ γέφυρα τὴν περασμένη νύχτα...

ΦΕΡΝΑΝ ΦΛΟΡ

Ἡ συκιὰ

Ἡ Ζαμφὼ πιάστηκε μὲ τὴν πλαϊνή της γειτόνισσα τὴ Σταματούλα τοῦ Γκαβοῦ γιὰ ἕνα δένδρο ποὺ ἦταν ἀνάμεσα στὰ δυὸ σπίτια.

Καὶ ἔλεγε τὰ τοῦ καυγᾶ στὴν φιλενάδα της τὴ Λουλοῦ:

— Εἶδες, καλὲ Λουλοῦ μου, ἀδιατροπιὰ ἡ λωλο - Σταματούλα, νὰ μὲ βρίσῃ γιὰ μιὰ βρωμοσυκιὰ ποὺ δὲν εἶνε καὶ δική τση. Ἀπ' τὸν καιρὸ ποὺ ἤρχαμε στὸ συνοικισμό, ἦτανε φυτρωμένη μέσα στὸ δρόμο κ' ἠθέριεψε! Ἐκείνη τήνε θέλει λέει γιατὶ τσῆ κάνει ἴσκιο, ἐμένα ὅμως μοῦ σκοτεινιάζει τὴν κουζίνα μου καὶ δὲν μπορῶ νὰ δῶ νὰ μαγειρέψω. Κάθε φορὰ τὸ λοιπὸν ποὺ θὰ τήνε κλαδέψω, θὰ μοῦ κάνῃ ἕνα παρτιντὶ κ' ἕνα ραβαῖσι ποὺ θὰ σηκώσῃ τὸν μαχαλᾶ στὸ ποδάρι. Σήμερα τὸ πρωῒ ἦτανε καὶ συννεφιὰ κ' ἤκοψα δυὸ κλῶνοι ποὺ ἠσκοτεινάζουνε τὴν κουζίνα μου.

— Καλὰ ἤκανες, Χριστιανή μου.

— Ναί, μὰ ἠλύσσιαξε ἡ ντελῆ περβανὲ καὶ μοὔψαλλε ὅσα σαίρν' ἡ φροκαλιά!

— Μὴ τήνε σνορίζεσαι καὶ δὲν εἶνε ἀπὸ λόου τση!

— Ἂν ἠλωλάθηκε νὰ τήνε πᾶνε στὰ σπιτάλια, δὲν μπορῶ ἐγὼ νἄχω κάθε μέρα ντράβαλα μ' αὐτή!

Ἡ Λουλοῦ ρώτησε:

— Δὲ μοῦ λές, κάνει σῦκα;

— Ὄχι, καλέ! Ὀρνοὶ μοναχὰ καὶ καμμιὰ φορὰ —τὴν καλὴ ἐποχὴ — τὰ ψήναμε ρετσέλι. Τώρα πέφτουνε καὶ γεμίζει ὁ κόσμος κουνούπια.

— Μὴ μιλᾷς πιὰ γιατὶ κ' ἡ σύχυσι, Ζαμφώ μου, εἶνε κακὸ πρᾶμα, θὰ σὲ βλάψῃ!

— Καλὲ μὲ τάραξε ποὺ νὰ τήνε ταράξῃ ἑφτὰ λογιῶ παραξυμὸς τὴ λωλο - σερβάλια! Καὶ νἆνε καὶ κανένα δέντρο τσῆ φελιᾶς! Συκιὰ κι' ἀγριοσυκιὰ μάλιστα ποὺ ἔχει καὶ ἴσκιο βαρύ. Τὸ μεσημέρι νὰ κοιμηθῇς στὸν ἴσκιο τση λωλαίνεσαι, καλέ.

— Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ, Ζαμφώ! εἶπεν ἡ Λουλοῦ σταυροκοπουμένη.

Καὶ κατόπιν πρόσθεσε:

— Ἐγὼ νἄμουνε σὰν ἐσένα θὰ τὴν ἤκοβα ἀπὸ τὴ ρίζα.

— Ἠβοΐ! Τί λές, καλὲ Λουλοῦ! Θὲς νὰ γίνῃ ρεμπελιό;! Τότες πιὰ πρέπει νὰ πάρω καράβω νὰ φύω γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὴ γλῶσσα τση!

— Μὰ νὰ τραβᾷς τόσα ἀπὸ μιὰ βρωμοσυκιὰ πάλι, εἶνε σωστό;

Χαμογέλασε ἡ Ζαμφὼ καὶ εἶπε:

— Ἔννοια σου καὶ θὰ τὴ σιάξω ἐγὼ τὴ γλωσσοκοπάνα.

Πέρασαν ἀρκετὲς ἡμέρες.

Κάποιο πρωῒ ἡ Σταματούλα κύτταξε τὴ συκιὰ σὰν μαραμένη.

— Ἄχου! Πάει τὸ δέντρο! φώναξε, ἀμ' πῶς νὰ προκόψῃ ποὺ τὤφαγε μὲ τὴ γρίνα τση ἡ πλαϊνή, εἶπε ἐννοοῶντας τὴ Ζαμφώ.

Ἡ Ζαμφὼ βγῆκε στὸ παράθυρο.

— Καλὰ ποὺ δὲν εἶπες πὼς τὴν ἐμαράναμε ἐμεῖς, φώναξε. Ἐμένα δὲ μὲ πείραζε τὸ δέντρο, μονάχα ἕνα - δυὸ κλωνιὰ ποὺ ἤκοβα. Μὰ βλέπεις ὁ ἄδικος δὲν εὐλογιέται! Εἶδε ὁ Θεὸς τί τραβοῦσα καὶ τήνε ξέρανε!

Ἡ Σταματούλα ἔβαλε τὰ χέρια στὴ μέση καὶ φώναξε:

— Ἂν εἶνε ἀπ' τὸ Θεὸ δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτα, μὰ ἂν τήνε ξέρανε ἄνθρωπος, νὰ ξεραθῇ ἴσαλλα ὁ ἴδιος!

Ἡ Ζαμφὼ ἔκλεισε τὸ παράθυρο καὶ μπῆκε μέσα λέγοντας:

— Κάταρα κατάρουχά σου βρῶμα! Ἡ κατάρα εἶνε γαϊδάρα κι' ἀγαπᾷ τὸ νοικοκύρη!

Καὶ στὴ Λουλοῦ ποὺ ἔτρεξε νὰ μάθῃ, εἶπε ἐμπιστευτικά:

— Δὲν ὑποφερνότανε πιὰ κι' ἔτσι τὸ πῆρα ἀπόφασι νὰ τὴ ζεματίσω στὴ ρίζα μὲ ζεστὸ νερό. Τρεῖς φορὲς νερὸ βραστὸ καὶ μιὰ βδομάδα τὸ βάζο τῶν παιδιῶν τ' ἄδειαζα στὴ ρίζα τση! Ἀμ' τί θαρρεῖ ἡ κυρία Σταματούλα, θὰ γίνῃ μουχτάρης τσῆ γειτονιᾶς;!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τὸ λακριντὶ τοῦ Θρασύβουλα

Φάρμακα

Εἶδα στὰ νέα τὰ ψιλά,
πὼς ἦρθαν φάρμακα πολλά,
στὴν πόλι τελευταίως
κι' ὅλους τοὺς μαυροπωλητάς,
τοὺς ἔχει πιάσει κατ' αὐτάς,
ποὺ λένε, τεταρταῖος!

Τοιουτοτρόπως κι' οὕτω πως,
ὅσοι ξηγιόνταν ποταπῶς
καὶ κάνανε τὴν πάπια
φαρμάκια δὲ θὰ μᾶς κερνοῦν
καὶ πρὸ παντός, δὲν θὰ περνοῦν
τοὺς Ἕλληνες, γιὰ χάπια!

Μὲ λίγα λόγια, τοῦ λοιποῦ
κάθε τοιαύτη ἀλεποῦ
τὸν κόσμο δὲ θὰ γδύνῃ
καὶ τοῦ πενόμενου ἀστοῦ
καὶ δὴ τοῦ βιοπαλαιστοῦ,
τὸ αἷμα δὲν θὰ πίνῃ!

Εἶδα στὰ νέα τὰ ψιλά,
πὼς ἦρθαν φάρμακα πολλὰ
καὶ χαίρομαι, Σοφάκι.
Γιατί, μὰ τὴν Ἀνάστασι
κι' ἡ γενικὴ κατάστασι
θὰ...γιατρευτῇ λιγάκι!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Ἡ υἱοθεσία

Τὸ ζεῦγος Καραμπὲτ καὶ Σουρπουῖτσα βγῆκαν περίπατο, ὅπως συνήθιζαν, ἕως τὴν Ἀλυσσίδα.

Ἐκάθησαν σὲ κάποιο καφενεδάκι ἐξοχικὸ καὶ ἄρχισαν τὴν οὐζοποσία.

Ὁ Καραμπὲτ ἀγαποῦσε τὸ οὐζάκι καὶ ὅσα δὲν ἔπινε ἡ Σουρπουῖτσα, τὰ κατέβαζεν ὁ ἴδιος γιὰ νὰ μὴν πᾶνε χαμένα.

Ξαφνικὰ ἕνα μικρὸ ἀγοράκι, ξυπόλητο καὶ κουρελιασμένο, ἅπλωσε τὸ χεράκι του μπροστά τους.

Ἡ Σουρπουῖτσα συγκινήθηκε.

— Ἀμάν, τί γκιουζὲλ εἶνε αὐτὸ μικρός, Καραμπέτ, πολὺ ὄμορφος!

Ὁ Καραμπὲτ κύτταξε τὸ μικροῦλι καὶ τοῦ ἔδωκε μερικὰ φυστίκια.

Ἡ Σουρπουῖτσα τὸν κάθησε στὴν καρέκλα πλάϊ της καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ταΐζῃ.

Σιγὰ - σιγὰ σκοτείνιαζε. Τότε ἐσκέφθηκε ἡ Σουρπουῖτσα ὅτι ὁ μικρὸς ἔπρεπε νὰ πάῃ σπίτι του.

— Ἰσπίτι σου ποῦ εἶνε, ὀγλούμ;

Ὁ μικρὸς ὅμως δὲν καταλάβαινε τὰ ἑλληνικὰ τῆς Σουρπουῖτσας.

— Ἄϊντε μαμά, παεμένη νὰ κάνῃς, εἶπε ὁ Καραμπέτ.

Τὸ μικρὸ κύτταξε τριγύρω του καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα.

— Ἄ! Ἄ! Μπαμπᾶ! α α α!

— Τί τὰ ἔνεται τώρα; ρώτησεν ὁ Καραμπὲτ τὴ σύζυγο.

— Ἰσπίτι τὰ πάρωμε, κοιμισμένος τὰ ἔνεται.

— Καλά. Ἅμα ντὲν βρεθῇ μάννα του;

— Τότε ντικό μας τὰ ἔνεται, γιοθεσία τὰ κάνωμε, ὅπως ἐντῶ λένε.

— Τί γιοθεσία, μπέ; Ἰξένο παιντὶ τὰ παίρνῃς, ντικό σου νὰ κάνῃς;

— Ἔ! Ἅμα μπαμπᾶς του ντὲν φαίνεται;

Ὁ Καραμπὲτ πῆγε νὰ σκάσῃ.

Ἐπειδὴ ὅμως πέρασε ἡ ὥρα, ἔπρεπε νὰ φύγουν. Ὁ μικρὸς ἀποκοιμήθηκε στὴν καρέκλα του μετὰ τὸ φαγοπότι.

— Πῶς τὰ σηκώσωμε τώρα; Κρῖμα εἶνε, Καραμπέτ, νὰ ξυπνήσῃ; Στὸ χέρια σου νὰ πάρῃς ἰσπίτι νὰ πᾶμε.

Ἔτσι ἀναγκάσθηκε ὁ πολυπαθὴς σύζυγος νὰ φορτωθῇ τὸν κοιμισμένο μικρό.

Μόλις ὅμως προχώρησαν ἑκατὸ μέτρα, ἕνας ἀγριάνθρωπος πετάχθηκε μπροστά τους.

— Δὲ μοῦ λές, κύριος: Ποῦ τὸ πᾷς τὸ παιδί;

— Ἰσπίτι μου.

— Καὶ μὲ ποιὸ δικαίωμα παίρνει ἡ ἀφεντιά σου τὰ ξένα παιδιὰ σπίτι σου; Ἀρώτηξες ἐμένα, τὸ μπαμπᾶ του;

— Γιατὶ μπὲ τ' ἄφησες μέσα στὸ δρόμο μονάχο;

— Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω;... Θὰ σὲ καταγγείλω στὴν ἀστυνομία καὶ θὰ ζητήσω καὶ ψυχικὴ ὀδύνη.

— Ἐγὼ μονάχο παιντὶ εἶδα, λυπήθηκα ἤπῆρα, ψυχρικὴ ὀτύνη ντὲν εἶντα μπέ.

— Θὰ τὴ δῇς! Ἐγώ, κύριος, τρέχω δυὸ ὧρες γιὰ νὰ βρῶ τὸ μικρό, ἡ μάνα του ἀρρώστησε ἀπὸ τὴν τρομάρα μὴ χαθῇ. Καὶ ἐσὺ τὸ κατακρατοῦσες...

Ἡ Σουρπουῖτσα εἶπε γιὰ νὰ τὰ συμβιβάσῃ.

— Πάρε παιντί σου μπέ, ἐμεῖς γιὰ καλὸ ἠκάναμε.

— Εὐχαριστῶ τὴν καλωσύνη σας.

Ὁ Καραμπὲτ ἔδωκε τὸ μικρὸ ποὺ σήκωνε, ἀλλὰ εἶδε ὅτι τοῦ εἶχε καταβρέξει τὸ σακκάκι.

— Βάϊ, βάϊ! Κατουρημένος ἔνηκε!

— Βέβαια, τὸ κρυώσατε τὸ μικρὸ τόσην ὥρα ποὺ τὸ ἔχετε μέσα στὸ δρόμο. Τώρα θὰ ζητᾶμε καὶ γιατρό. Φέρτε κάτι γιὰ ἐπιζημίωσι.

— Τί πιζημίωση μπέ; Χαράτσι τὰ πλερώσωμε;

— Καλά! Μὴ δίνῃς. Στὴν ἀστυνομία θὰ ἐξηγηθῇς. Πᾶμε στὸ τμῆμα.

Ἡ Σουρπουῖτσα προεῖδε μπελάδες, τμήματα, φασαρίες καὶ εἶπε στὸν σύζυγο:

— Ντῶσε χίλιες ντραμές, Καραμπέτ, καὶ ἐξὶκ ὅλσοῦν νὰ ἔνεται!

Μὲ τὸ χιλιάρικο πῆρε ὁ ἀλήτης καὶ τὸ μικρὸ καὶ ἐξαφανίσθηκε.

— Ἀμάν, Σουρπουῖτσα, νισάφι νὰ κάνῃς ἄλλο φορὰ σὲ μπελᾶ μὴ βάζῃς ἐμένα! φώναξε ὁ δυστυχισμένος Καραμπέτ, καὶ μὲ τὸ δίκηο του.

ΣΥΛΒΙΟΣ

ΒΛΑΧΙΚΟ ΓΡΑΜΜΑ

Παγώνα μ'
ἄνθι τοῦ χωριοῦ,
τὸν τόπο μας διψάω.
Κὴ σινεμὰ κὴ θέατρα,
τὰ σ'χαίνομ' ὅσο πάω!
Μὲ χόρτασ' ἡ πρωτεύουσα
ρετσίνες νερωμένες,
κὴ πάστες τετραώροφες
κι' ὑπόγειες ἐρωμένες,
κυρίες προπολεμικές,
κὴ τσοῦπρες εὐκαιρίας,
κὴ δεσποινίδες μὲ τιμὲς
τῆς ἀγορανομίας.
Ἀποζητάω στὸ χωριό μ'
ντοῦρο κορίτσ' σὰν τσάγαλο,
π' δὲν ρουβουλάει μὲ τουρμπὰν
καὶ μὲ βαμμένο ἀστράγαλο!
Θέλω ν' ἀκούσω φυλλωσιὲς
πάνω μου νὰ θροΐζουν.
Ν' ἀκῶ τὰ πεῦκα νὰ βογγοῦν
τὰ ἔλατα νὰ τρίζουν.
Νὰ δῶ τὸ σταρολόγημα,
τ' ἀλώνισμα, τὸ θέρο,
νὰ δῶ τὸν νηὸ στὸ σκάψιμο
κὴ στ' ὄργωμα τὸ γέρο.
Νὰ νοιώσω μέσ' στὴ χλωρασιὰ
νεροσυρμῆς μουρμούρα
ν' ἀκούσω κὴ κελαϊδισμὸ
ἔστω κι' ἀπὸ γαϊδούρα!
Φλογέρας ἀχολόγημα
στὴ στρούγγα ν' ἀγροικήσω,
σὲ τσοῦπρες νὰ κάνω ἔφουδο
νὰ τὶς πλευροκουπήσω,
κι' ὅταν δυὸ τρεῖς μαχητικὲς
κρυφὰ ξεμοναχέψω
ἐπιχειρήσεις τοπικὲς
στὰ μπράτσα των ν' ἀρχέψω,
τὰ 'πωρικὰ στὰ μάγουλα
τὰ θροφαντὰ φιλῶντας,
(Αὐτὸ δὲν εἶνι πρέποντας
ἀλλ' εἶνε φυσικόντας.)
Θέλω νὰ νοιώσουν στὴν καρδιὰ
βλάβες σημαντικές,
ἀποὺ θουπεῖες ἰσχυρὲς
φλόγες ἱμπρηστικές.
Εἴς τινα δὲ σημεῖα
περιοχῆς σωματικῆς
νὰ γέν' πανωληθρία.
Κὴ ἂν μοὶ κάνουν ζαβουλιὲς
κὴ τὴ χολὴ μοῦ σκάσουν,
ξύλο εἰς τὰ μιτόπισθεν
ν' ἀρχέψω, νὰ συχάσουν.
Ταῦτα κὴ σὲ γλυκοφιλῶ
χωρὶς πολλὲς κουβέντες,
Γιάννος (σιδερομούστακος
κὴ πρῶτος στοὺς ληβέντες).

Διὰ τὸ πιστὸν:
Λ. ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

Τὸ φιλὶ τοῦ θανάτου

ΕΝΑΣ ΘΡΥΛΟΣ ΤΗΣ ΣΙΚΕΛΙΑΣ

Ἐζοῦσαν στὸ μαγευτικὸ Παλέρμο. Τὰ σπίτια τους ἦσαν γειτονικὰ καὶ οἱ κῆποι τους χωριζόντουσαν μ' ἕνα χαμηλὸ φράχτη. Μιὰ μακρυνὴ συγγένεια ἕνωνε τὶς οἰκογένειές τους καὶ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἔπαιζαν ὅλη μέρα καὶ τραγουδοῦσαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα.

Τὰ χρόνια κυλοῦσαν γοργά, γλυκὰ καὶ ἀφρόντιστα. Καὶ ἔτσι, χρόνο μὲ χρόνο, μεγάλωναν τὰ δυὸ παιδιὰ καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ καὶ ἡ ἀγάπη τους, ποὺ δὲν τὴν ὑποπτευόντουσαν.

Καὶ ὅταν τὴν ἔνοιωσαν πιὰ τὴν ἀγάπη αὐτή, τὴν ἁγνὴ καὶ παθητική, εἶχε ριζώσει βαθειὰ μέσα στὶς καρδιές τους. Τώρα πιὰ αὐτός, εἶχε μεγαλώσει καὶ ἦταν ὁ γενναῖος ἱππότης Δὸν Μάρκος, καὶ ἐκείνη ἡ ξακουστὴ γιὰ τὴν ὀμορφιά της Δόνα Ὑακίνθη.

Ὁ πατέρας τῆς Ὑακίνθης ὅμως ἦταν ἕνας γέρο παράξενος καὶ πεισματάρης, σὰν ὅλους τοὺς γέρους καὶ ὅταν ἔμαθε τὸ εἰδύλλιο τῶν δυὸ νέων, περιώρισε αὐστηρὰ τὴν κόρη του. .Ο ἔρωτας ὅμως ἔκανε τοὺς νέους νὰ βροῦν ἕναν τρόπο νὰ συναντιῶνται καὶ πάλιν. Πόσο ὄμορφες νύχτες περνοῦσαν ἔτσι καὶ πόσο ἡδονικές!

Ἡ εὐτυχία τους ὅμως δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ κρατήση πολύ. Μιὰ νύχτα τοὺς ἀνεκάλυψε σφιχταγκαλιασμένους ὁ πατέρας τῆς κόρης καὶ ἀπὸ τότε κανεὶς πιὰ δὲν εἶδε τὴν ὄμορφη Ὑακίνθη. Ἄλλοι λέγανε ὅτι τὴν σκότωσε ὁ σκληρόκαρδος δούκας, καὶ ἄλλοι πάλι ἐβεβαίωναν ὅτι τὴν ἔκλεισε σὲ κάποιο μακρυνὸ μοναστῆρι.

Καὶ ὁ Δὸν Μάρκος χάθηκε τὸν ἴδιο καιρό. Λέγανε πὼς αὐτοκτόνησε, μὰ ἀργότερα μαθεύτηκε πὼς εἶχε περιβληθῆ τὸ ράσο ὁ ὡραῖος ἱππότης μὲ τὴν πληγωμένη καρδιά.

Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴν δύσι του. Ὅλα ἦσαν ντυμένα στὸ χρυσάφι. Μιὰ βαρειὰ καὶ πληκτικὴ γαλήνη ἁπλωνόταν πάνω στὸ ἐρημικὸ μοναστῆρι τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς. Ἔξαφνα οἱ καμπάνες του ἄρχισαν νὰ ἠχοῦν πένιθμα. Καλοῦσαν τὶς μοναχὲς νὰ δεηθοῦν ὅλη τὴ νύχτα γιὰ τὴν ψυχὴ μιᾶς ἀδελφῆς τους ποὺ ψυχορραγοῦσε.

Στὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ της, ξαπλωμένη ἐπάνω σ' ἕνα φτωχικὸ κρεββάτι, ἀγωνιοῦσε ἡ πιὸ νέα καὶ ἡ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ τὶς ἀδελφές. Ἀλλοίμονο! Ἡ φλόγα τῶν μεγάλων ματιῶν της εἶχε σχεδὸν σβύσει, ὅπως εἶχε σβύσει καὶ κάθε ἐλπίδα γιὰ τὴν ζωή της...

Γιατὶ τάχα ὁ χάρος τὴν ἔπαιρνε τόσο γρήγορα; Καμμιὰ μοναχὴ δὲν μποροῦσε νὰ δώση μιὰ συγκεκριμένη ἀπάντησι στὸ ἐρώτημα αὐτό. Ἐπειδὴ ὅμως ἤξεραν ὅτι τὴν μοναχὴ αὐτή, τὴν τόσο νέα καὶ ὡραία, τὴν ἔφερε στὸ μοναστῆρι ἕνας γέρος μὲ εὐγενικὸ καὶ αὐστηρὸ παρουσιαστικό, ὁ ὁποῖος πλήρωσε πολλὰ γιὰ τὴν διαμονή της καὶ ὁ ὁποῖος ποτὲ πιὰ δὲν ξαναπῆγε νὰ τὴν δῆ, συμπεράνανε ὅλες πὼς κάποιο μεγάλο ἁμάρτημα θὰ ἔκανε στὴ ζωή της ἡ ἑτοιμοθάνατη.

Τὴν σεβόντουσαν ὅμως μ' ὅλο ποὺ εἶχαν αὐτὴ τὴν ἰδέα, καὶ τὴν ἀγαποῦσαν γιατὶ ἔμοιαζε μ' ἕνα θαυμάσιο καὶ εὐγενικὸ λουλοῦδι, ποὺ ἀπὸ τὴν λύπη του μαραινόταν μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐνοχλήση τοὺς ἄλλους.

Ἡ μοιραία στιγμὴ ποὺ ἡ ψυχὴ τῆς ἑτοιμοθάνατης θὰ πετοῦσε στοὺς οὐρανούς, διαρκῶς ἐπλησίαζε. Ἡ ἄρρωστη περίμενε καρτερικὰ τὸν ἐξομολογητή, ἔχοντας προσηλωμένα τὰ βλέμματά της ἐπάνω στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.

Ἔξαφνα ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ ἀνοίγη σιγὰ - σιγὰ καὶ πάλι σὲ λίγο νὰ κλείνη. Μιὰ ξαφνικὴ λαχτάρα τῆς ἔδωσε λίγη ζωὴ καὶ τὰ μάτια της ἔλαμψαν παράξενα. Τὰ πανιασμένα χείλη της τρεμούλιασαν, σὰν νὰ ψιθύρισαν κάτι.

Χλωμός, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, ὁ ἐξομολογητὴς προχώρησε καὶ στάθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἑτοιμοθάνατη.

— Ἀδελφή μου! ἐψιθύρισε μ' ἀπέραντο πόνο.

Καὶ τὸ λευκότατο μέτωπό του ποὺ τὰ μαλλιά του τὸ στόλιζαν σὰν ἕνα μαρτυρικὸ στεφάνι, ἔγειρε πάλι βαρὺ πρὸς τὸ ἀδύνατο στῆθος του.

Στὸ ἄκουσμα τῆς φωνῆς αὐτῆς, ἡ ἑτοιμοθάνατη ἔνοιωσε μιὰ γλυκειὰ ἀνατριχίλα ποῦ τῆς ἔδωσε κουράγιο καὶ πνοὴ ζωῆς. Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ ψιθύρισε μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

— Ἀδελφέ μου!

Τὰ μάτια της καρφώθηκαν πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ ἐξομολογητοῦ καὶ τὸ παρθενικό της στῆθος φούσκωσε σὰν κῦμα ἀφρισμένης θαλάσσης. Τὸν εἶδε... τὸν ἀνεγνώρισε... Ἦταν ἐκεῖνος, ὁ ἀγαπημένος της. Τὰ χείλη της σάλεψαν τρεμουλιαστά:

— Ἀδελφέ μου!... Ἀγαπημένε μου!... Μάρκο!..

Καὶ ἀλλοίμονο, μαζὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ πέταξε καὶ ἡ ψυχή της στὰ οὐράνια. Ἕνα θεῖο χαμόγελο φώτιζε τώρα τὸ ὠχρό της πρόσωπο.

Τρελλὸς ἀπὸ τὸν ἄπειρο πόνο του, ἐκεῖνος ρίχθηκε ἐπάνω της. Ἀναστενάζοντας βαρειά, ἀγκάλιασε τὸ νεκρωμένο σῶμα τῆς ἀγαπημένης του καὶ κόλλησε τὰ χείλη του ἐπάνω στὰ δικά της, σ' ἕνα παράφορο παρατεταμένο φίλημα, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τῆς δώση τὴ στερνή του πνοή.

Οἱ μοναχές, οἱ ὁποῖες περνοῦσαν ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔξω ἀπὸ ἀπὸ τὸ κελλὶ τοῦ θανάτου ἄκουσαν μιὰ μισόσβυστη κραυγὴ ἀγωνίας καὶ πόνου. Καὶ ὅταν τόλμησαν νὰ ἀνοίξουν τὴν πόρτα, βρέθηκαν μπροστὰ σὲ δυὸ νεκροὺς σφιχταγκαλιασμένους τρελλά, παράφορα, μ' ἀγωνία, τὴν ἀγωνία τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ θανάτου.

Ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ, μόλις ἔμαθε τὸ ξαφνικὸ αὐτὸ περιστατικό, γιὰ νὰ προλάβη τὴν κακογλωσσιὰ τοῦ κόσμου, διέταξε νὰ θάψουν ἀμέσως, κρυφά, τὴν ἴδια νύχτα τοὺς δυὸ νεκρούς.

Καὶ οἱ μοναχές, ἴσως ἀπὸ τὴ βία τους, ἔσκαψαν ἕνα μονάχα τάφο καὶ ἔθαψαν τὸν Μάρκο καὶ τὴν Ὑακίνθη, τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον, ἀγκαλιασμένους, ὅπως τοὺς βρῆκαν ἐπάνω στὸ νεκρικὸ κρεββάτι τῆς νέας.

. . . .

Ὕστερα ἀπὸ χρόνια τὸ τραγικὸ τέλος τῶν δυὸ ἐρωτευμένων νέων τοῦ Παλέρμου μαθεύτηκε παντοῦ. Καὶ σήμερα ὅποιος ἀνεβαίνει στὸν λόφο τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Ἁγίας Μαγδαληνῆς τοῦ Παλέρμου, γιὰ νὰ ἀπολαύση τὴν θαυμασία δύσι τοῦ ἡλίου, βλέπει λίγο πρὶν φθάση στὸ μοναστῆρι ,σὲ μιὰν ἄκρη τοῦ δρόμου, δυὸ λεμονιές, καὶ ἀνάμεσα στοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων αὐτῶν ἕνα μικρὸ μαρμάρινο σταυρὸ μὲ τὰ ὀνόματα τοῦ Μάρκου καὶ τῆς Ὑακίνθης. Κι' ὅταν γυρίση νὰ ζητήση πληροφορίες ἀπὸ τὸν ὁδηγό του γιὰ τὸν τάφον αὐτόν, παίρνει τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὸν ἥλιο ποὺ γέρνει στὴ δύσι του κόκκινος καὶ ματωμένος, σὰν νὰ βουτήχθηκε στὸ αἷμα δυὸ ἀδικοχαμένων ὑπάρξεων.

ΡΟΛΑΝΤΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

◆◆

ΠΕΝΝΙΕΣ

▣▣ Ἡ ἀρχιδούκισσα τῆς Αὐστρίας Βαλεντίνη, ὡς πρωτοχρονιάτικο δῶρο, ζήτησε κάποτε νὰ τῆς παραχωρήσουν ν' ἀναθρέψη ἕνα παιδί, ἀπὸ κεῖνα τὰ ὁποῖα εἶχε ἀφήσει ὀρφανὰ μιὰ καταστροφὴ τοῦ θεάτρου τῆς Βιέννης.

▣▣ Ὁ Καῖσαρ κατὰ τὶς διάφορες μάχες ποὺ ἔδωσε, κυρίευσε 800 φρούρια καὶ ὑπέταξε 30 κράτη. Ὑπολογίζεται τέλος, ὅτι κατὰ τὰς μάχας αὐτὰς ἐφονεύθησαν ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Ἡ ΚΙΝΗΣΙΣ τῶν ἐπιγείων ἀστέρων

Μία ἐπίσκεψις στὰ γερμανικὰ στούντιο

Τὸ βασίλειο τοῦ κινηματογράφου εἶνε τὸ βασίλειο τῶν θαυμάτων καὶ τῶν θαυματοποιῶν. Ὁ ἐπισκέπτης ποὺ μπαίνει γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἕνα ἀπ' τὰ μεγάλα κινηματογραφικὰ στούντιο μένει πάντοτε κατάπληκτος μπροστὰ στὶς φαντασμαγορικὲς εἰκόνες ποὺ ἀντικρύζει. Κάποτε ὁ ἐπισκέπτης μετατοπίζεται στὶς θρυλικὲς τροπικὲς χῶρες ἢ σὲ ἄλλα μακρυνὰ μαγευτικὰ τοπεῖα, ἄλλοτε πάλι στὴν κλασσικὴ ἐποχὴ τῆς ἀρχαιότητος ἢ στὰ σκοτεινὰ χρόνια τοῦ Μεσαίωνος. Ἄλλοτε πάλι ἀντικρύζει ξαφνικὰ μπροστά του τὴν ἐπιβλητικὴ μορφὴ τοῦ Ναπολέοντος ἢ τοῦ Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου, σὲ ἄλλη αἴθουσα συναντᾶ τὸν Ρέμπραντ καὶ πιὸ κεῖ τὸν περίφημο μηχανικὸ Ντῆζελ ἢ καὶ τὴν αὐτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία!

Μιὰ ἐπίσκεψις στὴν κινηματογραφούπολι τῆς Οὔφα, κοντὰ στὸ Βερολῖνο, μᾶς ἀποκαλύπτει ἀπειρίαν παραδόξων πραγμάτων. Τὸ ἀπέραντο αὐτὸ γήπεδο ποὺ καλύπτει ἔκτασιν 530.000 τετραγωνικῶν μέτρων, ἔχει πάρει τὴν γραφικὴ καὶ ποικιλόχρωμη ὄψι μιᾶς μικρῆς ἐπαρχιακῆς πόλεως. Ἀνάμεσα στὰ διάφορα σπίτια καὶ παλάτια παλαιοῦ ρυθμοῦ καὶ πάνω στὰ λιθόστρωτα στενὰ δρομάκια τρέχει σὰν δαιμονισμένος καβάλλα πάνω σ' ἕνα μεγάλο ὡραῖο ἄλογο ἕνας τολμηρότατος ἱππεὺς μὲ στολὴ τῶν μέσων τοῦ 18ου αἰῶνος: Εἶνε ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν ποὺ καλπάζει πρὸς τὸν κόσμο τῶν ὀνείρων του. Εἶνε ὁ περίφημος ἐκεῖνος καὶ μέγας ψευδολόγος ποὺ ἔχει καταρρίψει ὅλα τὰ ρεκὸρ τῆς ψευτιᾶς μὲ τὶς θαυμάσιες ἐκεῖνες ἱστορίες τῶν ἀπιστεύτων κατορθωμάτων του. Μόλις πρὸ ὀλίγου τὸν εἴδαμε κατάπληκτοι νὰ πηδᾶ πάνω στὸ ἄλογό του, σὰν βολὶς μέσα ἀπ' τὰ παράθυρα μιᾶς καρρότσας. Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἐκτελεῖ ἕνα τεράστιο σάλτο, περνᾶ ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ παλατιοῦ καὶ προσγειώνεται θριαμβευτικά, καβάλλα πάντοτε στὸ ἄλογό του, πάνω στὸ μεγάλο τραπέζι μιᾶς αἰθούσης τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Μπραουνσβάϊγκ!

Τί τρομερὸς τύπος αὐτὸς ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν! Τὸν πλησιάζομε καὶ τότε ἀνακαλύπτομε στὸ πρόσωπό του τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμία τίνος νομίζετε; Τοῦ Χὰνς Ἄλμπερς, ποὺ λαμποκοπᾶ, ὅπως πάντοτε, ἀπὸ ὑγεία, χαρὰ τῆς ζωῆς καὶ εὐχαρίστησι. Φορεῖ μιὰ πολύτιμη στολὴ χρυσοποίκιλτη, ἄσπρη περρούκα καὶ τρίκωχο ἀξιωματικοῦ τοῦ ἱππικοῦ. Εἶνε ἕνας ἄψογος ἱππότης τῆς ὡραίας ἐκείνης ἐποχῆς τοῦ ροκοκό.

— Μὰ δὲν εἶνε τρομερὰ δύσκολα αὐτὰ τὰ κατορθώματά σας; τὸν ἐρωτοῦμε...

— Ἂ μπᾶ! Αὐτὰ δὲν εἶνε τίποτε γιὰ μένα! Ἐκεῖνο ποὺ μὲ δυσκολεύει πολὺ εἶνε ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς ὦμορφες γυναῖκες σ' αὐτὴ τὴν πόλι..

Μὰ ἔζησε πραγματικὰ ὁ βαρῶνος Μυγχάουζεν; Ναὶ λέγουν οἱ παραδόσεις. Γεννήθηκε τὸ 1720 στὸ πατρικό του κτῆμα τοῦ Μποντενσέρντερ, παρὰ τὸ Ἀννόβερον. Ἐσπούδασε στὴν Γερμανία καὶ ἔγινε ἀργότερα ἀξιωματικὸς τοῦ ρωσσικοῦ ἱππικοῦ. Ἦταν θαυμάσιος ἱππεὺς καὶ γύρισε, πάνω στὸ ἄλογό του πάντα, σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν ὑφήλιο. Ἔκανε τὰ πιὸ περιπετειώδη ταξίδια, τὰ δὲ κατορθώματά του ἦσαν πράγματι ἀξιοθαύμαστα. Ἐλάτρευε ὅμως τὶς ὑπερβολὲς κι' ἔτσι ἐδημιουργήθησαν οἱ μυθιστορηματικὲς ἐκεῖνες, ἀλλὰ καὶ τόσο ὡραῖες, ἀφηγήσεις τῶν ταξιδιῶν καὶ τῶν περιπετειῶν του.

Ὅσο ἄνοιγαν τὰ στόματά τους οἱ κατάπληκτοι ἀκροαταί του, τόσο τολμηρότερος γινόταν στὰ ψεύδη του ὁ βαρῶνος μας. Ἡ φαντασία του δὲν ἐγνώριζε ὅρια.

Ἐννοεῖται, λοιπόν, ὅτι ἐχρειάσθηκαν πλούσια σκηνικά, τόσο φαντασιώδη ὅσο καὶ οἱ ψευδολογίες τοῦ περιφήμου βαρώνου, γιὰ νὰ γυρισθῆ τὸ ὡραῖο ἔγχρωμο φίλμ τῆς Οὔφα ὑπὸ τὸν τίτλο «Μυγχάουζεν».

* * *

Τὴν ἑπομένην ἐπισκεφθήκαμε τὸν μεγάλο Γερμανὸ ἠθοποιὸ τῆς σκηνῆς καὶ τῆς ὀθόνης Χάϊνριχ Γκεόργκε σ' ἕνα ἄλλο στούντιο ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ βρίσκονται στὸ προάστειο Γιοχάννισταλ. Ἐκεῖ βρήκαμε μιὰ ὅλως διαφορετικὴ ἀτμόσφαιρα κι' ἕνα τελείως διαφορετικὸ περιβάλλον. Μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα ἔχει μεταβληθῆ σ' ἕνα κομμάτι τῆς περίφημης λεωφόρου Κουρφύρστενταμ τοῦ Βερολίνου μὲ τὰ διάφορα ὡραῖα κέντρα της, καὶ μὲ τὰ τραπεζάκια καὶ τοὺς θαμῶνας στὸ ὕπαιθρο, κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου. Ὁ Γκεόργκε παίζει τὸν ρόλο ἑνὸς μεγάλου ἠθοποιοῦ ποὺ τὸν ἀποθεώνει τὸ κοινὸ σὲ κάθε του ἔργο. Στὴν ἰδιωτική του ζωὴ ὅμως ὁ ζὲν-πρεμιὲ τοῦ ἰδίου θεάτρου τοῦ κλέβει τὴν εὐτυχία καὶ ὁ Γκεόργκε ἐκδικεῖται κατὰ τρόπον τραγικόν. Πρόκειται γιὰ τὸ δρᾶμα «Ὁ δικαστὴς τῆς Ζαλαμέας», ποὺ ἀπετέλεσε μιὰ μεγάλη δημιουργία τοῦ Γκεόργκε στὸ Σίλλερ - Τεάτερ τοῦ Βερολίνου. Τὸ φίλμ ποὺ γυρίζεται ἐπάνω στὴν ὑπόθεσι αὐτὴ φέρει τὸν τίτλο «Μεγάλη σκιά».

Σὲ μιὰ γειτονικὴ αἴθουσα τοῦ ἰδίου στούντιο τῆς Τόμπις παρευρισκόμεθα μετ' ὀλίγον στὸ γύρισμα τῆς ταινίας «Ἡ φιλενάδα μου Ζωζεφίνα» μὲ πρωταγωνίστριες τὴν μεγάλη καὶ γεμάτη ζωὴ καὶ μπρίο καλλιτέχνιδα Χίλντε Κράαλ καὶ τὴν Φίτα Μπένκχοφ.

* * *

Τὴν τρίτη μέρα μπαίνομε ἀνύποπτοι σὲ μιὰ φτωχικὴ κατοικία στὴ σοφίτα ἑνὸς σπιτιοῦ τοῦ συγκροτήματος τῶν στούντιο τοῦ Τέμπελχοφ κοντὰ στὸ Βερολῖνο. Καὶ μένομε κατάπληκτοι μπροστὰ σ' ἕνα περίεργο θέαμα: Βλέπομε τὸν νεαρὸ καὶ συμπαθῆ ἠθοποιὸ Βίκτωρ ντὲ Κόβα, ποὺ φαίνεται νὰ εἶνε κύριος τοῦ διαμερίσματος αὐτοῦ..., κι' ἔξαφνα ἐμφανίζεται ἕνα κορίτσι, εἶνε μιὰ ὡραία νέα ποὺ ὁρμᾶ ἀκράτητη πρὸς τὸν ντὲ Κόβα καὶ τοῦ φωνάζει: «Ἀγάπη μου», καὶ τοῦ δίνει ἕνα φλογεοὸ φιλί... Τρίβομε τὰ μάτια μας. Μὰ τι συμβαίνει πάλι ἐδῶ μέσα; Ἁπλούστατα, ἡ χαριτωμένη Ἴλζε Βέρνερ ποὺ εἶχε προηγουμένως μαλλώσει μὲ τὸν μνηστῆρα της, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση περισσότερο τὸ πεῖσμα της καὶ ἦλθε νὰ συμφιλιωθῆ μαζί του μὲ τὴν διαχυτικὴ αὐτὴ σκηνή. Κι' ὅλα αὐτὰ γίνονται γιὰ τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ «Παίζομε μουσική». Ὁ Βίκτωρ ντὲ Κόβα παίζει τὸν ρόλο ἑνὸς συνθέτου ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ δημιουργήση ἕνα μουσικὸ δρᾶμα. Ἡ Ἴλζε Βέρνερ πάλι τρελλαίνεται ἐπίσης γιὰ μουσική, προτιμᾶ ὅμως τὶς ἐλαφρὲς καὶ εὔθυμες μελωδίες, τὶς γεμᾶτες τρυφερότητα καὶ ἀγάπη. Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ στὶς μουσικὲς ἀντιλήψεις προκαλεῖ συζητήσεις καὶ καυγάδες ποὺ καταλήγουν στὴ ρῆξι. Ἡ ἀγάπη ὅμως εἶνε ἰσχυρότερη καί, ὅπως πάντα, θριαμβεύει τελικά.

Ἡ περιοδεία μας στὰ διάφορα στούντιο τοῦ Βερολίνου ἔληξε. Ἦταν ἐνδιαφέρουσα καὶ διασκεδαστική. Δὲν θ' ἀργήσωμε ὅμως νὰ κάνωμε μιὰ νέα περιοδεία, γιατὶ πολὺ σύντομα τὰ σκηνικὰ αὐτὰ θὰ παραχωρήσουν τὴν θέσι τους σὲ ἄλλα μεγαλειτέρου ἴσως ἐνδιαφέροντος.

Ο ΣΙΝΕΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Μία ἀναγνώστριά μου, κοπελλίτσα μόλις 20 χρόνων, μοῦ ἐκφράζει τὴν αγανάκτησί της, διότι οἱ γονεῖς της θέλουν, καλὰ καὶ σώνει, νὰ τὴν παντρέψουν μ' ἕνα πρόσωπο της ἀρέσκειας των, χωρὶς κἂν νὰ τὴν ρωτήσουν ἂν εγκρίνη τὴν ἐκλογή τους. «Πῶς τὸ κρίνετε αὐτό, καλή μου Ἐσμεράλδα, σεῖς ποὺ ξέρω ὅτι δὲν ἔχετε καθυστερημένες ἰδέες οὔτε στενὲς ἀντιλήψεις; Εἴμεθα ἀνδράποδα ποὺ μᾶς μεταχειρίζονται ἔτσι οἱ γονεῖς μας; Δὲν ἔχουμε καμμιὰ ὀντότητα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχωμε γνώμη γιὰ ζήτημα ποὺ στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς, μᾶς ἀφορᾶ προσωπικῶς; Αἰσθάνομαι ὅλο μου τὸ εἶναι νὰ ἐπαναστατῆ καὶ ἁπλῶς γιὰ ἀντίδρασι φοβοῦμαι πὼς θὰ κάμω κανένα ἀπενονημένο κίνημα.

Προσπαθῆστε νὰ μὲ καταλάβετε καλά, ἀγαπητή μου φίλη, δὲν εἶμαι καμμιὰ παράλογη ,οὔτε κυνηγῶ αἰσθήματα καὶ περιπέτειες, μὰ πάλι μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω κάποιο δικαίωμα νὰ κανονίσω μόνη μου τὴ ζωή μου.» Ἔχετε πολὺ δίκηο, καλή μου φίλη, καὶ βρίσκω πὼς κάποτε οἱ γονεῖς τὸ παραξηλώνουν, μὰ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀδικῆτε γιατὶ φοβοῦνται πάντοτε καὶ εἶνε διστακτικοὶ ὅταν πρόκειται γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν παιδιῶν τους. Εἶνε φυσικὸ νὰ ἔχουν μεγαλύτερη πεῖρα καὶ νὰ βλέπουν λίγο διαφορετικὰ τὰ πράγματα, τὰ παιδιὰ ὅμως ἔχουν καθῆκον ὄχι νὰ ὑποτάσσωνται ἀπολύτως, ἀλλὰ νὰ συζητοῦν μαζί τους καὶ νὰ τοὺς ἐκθέτουν καὶ τὶς δικές των ἀπόψεις.

Ἀπὸ μιὰ τέτοια εἰλικρινῆ ἀνταλλαγὴ γνωμῶν καὶ ἀντιλήψεων πολλὰ καλὰ μποροῦν νὰ προκύψουν. Ἀντὶ νὰ ἐπαναστατῆτε προσπαθῆστε νὰ μιλῆστε μὲ τοὺς γονεῖς σας. Πάρετε τὴν μητέρα σας σὰν ἕνα ἔμπιστο φίλο καὶ ἐκμυστηρευθῆτε της τὸ παράπονό σας. Εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ σᾶς καταλάβη. Λίγη διπλωματία χρειάζεται καὶ κάποια ἐπιτηδειότης. Θὰ δώσετε νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν σκοπεύτε νὰ ὑποταχθῆτε, ἀλλὰ δὲν θὰ μεταχειρισθῆτε βίαια μέτρα. Μόνον ἔτσι θὰ ἐπιτύχετε κάποιο καλὸ ἀποτέλεσμα.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΖΩΗ

Τὸ κάθε ἐπάγγελμα ἔχει τὶς δυσκολίες του καὶ ἀπαιτεῖ ὡρισμένα προσόντα ποὺ ἂν δὲν τὰ ἔχωμε, μποροῦμε νὰ τ' ἀποκτήσωμε βέβαια, ἀρκεῖ νὰ τὸ θελήσωμε.

Ἡ χειρωνακτικὴ ἐργασία ἀπαιτεῖ γερὴ κρᾶσι, ἀντοχὴ μεγάλη καὶ ὑγεία. Τὰ τρία αὐτὰ εἶνε φυσικὰ χαρίσματα, μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ τὰ ἀποκτήσωμε ἂν δὲν τὰ ἔχωμε. Μποροῦμε νὰ σκληραγωγηθοῦμε, νὰ γυμνασθοῦμε καὶ νὰ γίνωμε πρώτης τάξεως ἐργάται.

Ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνον ἡ χειρωνακτικὴ δουλειά. Ὑπάρχουν τόσα ἄλλα ἐπαγγέλματα: τοῦ γιατροῦ, τοῦ δικηγόρου, τοῦ δασκάλου, τοῦ μουσικοῦ, τοῦ ὑπαλλήλου καὶ ἄλλα. Πρὶν διαλέξουμε ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἂς σκεφθοῦμε τί μᾶς ἀρέσει, τί προσαρμόζεται πρὸς τὸν χαρακτῆρα μας, τί ταιριάζει μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία μας. Εἰς αὐτὸ τὸ κεφάλαιον παίζουν ἐνίοτε πολὺ ἄσχημον ρόλον οἱ γονεῖς, διότι βιάζουν τὰ παιδιά τους ν' ἀκολουθήσουν ὅ,τι ἀρέσει σ' αὐτούς, χωρὶς νὰ ἐξετάσουν γιὰ ποιὸ ἐπάγγελμα ἔχουν κλίσι.

Ἔχουμε παραδείγματα γονέων ποὺ ἐβίασαν τὰ παιδιά τους νὰ γίνουν γιατροί, ἢ μουσικοί, ἐνῷ δὲν εἶχαν καμμιὰ ἀπολύτως σχετικὴ κλίσι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μὴ γίνουν τίποτε καὶ νὰ καταστρέψουν τὴ ζωή τους.

Ἄλλοι πάλιν ἁπλοϊκοὶ καταστηματάρχαι, ἀντὶ νὰ κάμουν τὰ παιδιά τους νὰ ἀγαπήσουν τὸ ἐπάγγελμά τους καὶ νὰ τὸ συνεχίσουν βελτιώνοντες τοὺς ὅρους καὶ τὶς συνθῆκες ὑπὸ τοὺς ὁποίους θὰ τὸ συνεχίσουν, τὰ σπρώχνουν ν' ἀκολουθήσουν Πανεπιστήμια ἢ ἄλλες σπουδές, γιὰ τὶς ὁποῖες δὲν εἶνε προωρισμένα τὰ παιδιὰ καὶ φυσικὰ ἀποτυγχάνουν. Νομίζουν ὅτι εἶνε ντροπὴ νὰ συνεχίσουν τὰ παιδιά τους τὸ δικό τους ἐπάγγελμα, θέλουν καλὰ καὶ σώνει ἐξέλιξι κακῶς ἐννοουμένη.

Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα εἶνε ὡραῖα, ὅταν γίνωνται ὅπως πρέπει καὶ καμμιὰ ἐργασία δὲν εἶνε ἀξία περιφρονήσεως.

ΤΟ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟ ΣΑΣ

Πρέπει νὰ διατηροῦμε πολὺ καθαρὸ τὸ σπίτι μας ἂν θέλωμε τὴν ὑγεία μας καὶ αὐτὸ ἐπιτυγχάνεται μόνον μὲ καθημερινὴ ἐντατικὴ ἐργασία, ποὺ δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ γίνεται, ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ γίνεται μὲ σύστημα.

Αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τῆς νοικοκυρᾶς ποὺ θὰ ὀργανώση τὴν ἐργασία ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ θὰ τὴν μοιράση στὰ διάφορα μέλη τῆς οἰκογενείας ἂν δὲν ὑπάρχη ὑπηρέτρια. Καὶ ἂν ὅμως ὑπάρχη ὑπηρέτρια, πάλιν δὲν ἐπαρκεῖ μόνη της διὰ νὰ τὰ προφθάση ὅλα καὶ ἐξωτερικὲς δουλειὲς καὶ σιγύρισμα τοῦ σπιτιοῦ καὶ μαγείρευμα. Ὅσες γυναῖκες ὑπάρχουν μέσα σὲ ἕνα σπίτι πρέπει νὰ βοηθοῦν ὅλες. Ἄλλη θὰ ψωνίση, ἄλλη θὰ ξεσκονίση, θὰ στρώση τὰ κρεββάτια γιὰ νὰ δώση καιρὸ στὴν ὑπηρέτρια νὰ προφθάση τὶς ὑπόλοιπες δουλειές. Ἄλλες πάλιν κυρίες προτιμοῦν νὰ μαγειρεύουν μόνες τους, γιὰ ν' ἀφίνουν τὴν ὑπηρέτρια νὰ καθαρίση καλὰ τὰ δωμάτια.

Σχετικῶς μὲ τὴν καθαριότητα τῶν δωματίων ἂς μὴ ξεχνᾶ ἡ καλὴ νοικοκυρὰ πὼς δὲν πρέπει νὰ ἔχη παράλογες ἀπαιτήσεις. Δηλαδὴ δὲν μποροῦν νὰ γίνωνται στὴν ἐντέλεια ὅλα τὰ δωμάτια μαζί. Θὰ γίνωνται προχείρως καὶ κάθε μέρα θὰ γίνεται στὴν ἐντέλεια ἕνα μόνον δωμάτιο. Ἔτσι θὰ γίνωνται μὲ τὴ σειρά τους ὅλα τὰ δωμάτια.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

Μαίρην Α.—Δὲν ὑπάρχει τὸ βιβλίο ποὺ ζητᾶτε. Μόνον μεταχειρισμένο ἴσως μπορεῖτε νὰ τὸ βρῆτε σὲ κανένα κατάστημα ποὺ πωλεῖ παλαιὰ βιβλία.

Λουλοῦδι τοῦ ἀγροῦ. — Τὴν ἀπάντησί μου σᾶς τὴν δίδει ἡ Κουβεντοῦλα μου. Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ ἀκολουθήσετε τὶς ὁδηγείς μου καὶ θὰ μοῦ ἀναγγείλετε τὰ εὐχάριστα ἀποτελέσματα ποὺ θὰ ἔχετε.

Ε. Σ. Μ. — Πρέπει προηγουμένως νὰ τελειώσετε τὸ Γυμνάσιον, μία ξένη γλῶσσα δὲ ἢ καὶ δύο ἀπαραίτητες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η ΦΙΛΗ ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

Ἐμπιστευτικὸς μονόλογος

«Εἶνε ρωμαντισμὸς παρωχημένης ἐποχῆς; Εἶνε παθολογικὴ αἰσθηματικότης; Εἶνε ὑπερβολικὴ εὐαισθησία; Εἶνε κάτι δηλαδὴ ποὺ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ φυσικοῦ ἢ εἶνε τὸ ἀναπόφευκτο φτερούγισμα μιᾶς ψυχῆς ποὺ νοιώθει τὴν ἀνάγκη ν' ἀκουμπήση κοντὰ σὲ μιὰν ἄλλη ποὺ τὴν ἐπίστεψε γιὰ ὡραία; Νὰ τὰ ἐρωτήματα ποὺ ἀπασχολοῦν ἀπὸ κάμποσο καιρὸ τὴ σκέψι μου καὶ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ δώσω ὡς αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὴν ἀπάντησι.

Τὸν σκέφτομαι ἀδιάκοπα. Ἀνησυχῶ γιὰ κεῖνον. Λαχταρῶ νὰ μαθαίνω γι' αὐτόν. Θέλω νὰ μ' ἀγαπᾷ. Τὸν περιμένω. Κάνω ὄνειρα. Ποθῶ νὰ τοῦ δώσω τὴ χαρά, τὴ γαλήνη, νὰ τοῦ χαϊδέψω τὸ κουρασμένο του μέτωπο...

Καὶ ὅλ' αὐτὰ γιὰ ποιόν; Ποιόν; Δὲν τὸν ξέρω παρὰ μόνον ἀπ' τὰ γράμματά του... Κι' ὅμως τὸν ἔχω φαντασθῆ καλό, εὐγενικό, τρυφερό... Ἔτσι παρουσιάζεται μὲς στὰ γράμματά του. Ἔτσι θέλει νὰ τὸν πιστεύῃ ἡ φαντασία μου. Τὸν ἀγαπῶ; Δὲν τὸ ξέρω... Ἴσως, ναὶ ἴσως, ὄχι...

Εἶνε λοιπὸν ρωμαντισμὸς ἀσυμβίβαστος μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς; Εἶμαι παθολογικὰ αἰσθηματική; Ὑπερευαίσθητη καὶ συγκινοῦμαι στὴ σκέψι ὅτι τὸν συγκινῶ; Γιατὶ νὰ μὴ μοῦ συμβαίνῃ αὐτὸ καὶ μὲ ἄλλους ποὺ μὲ περιτριγυρίζουν;

Καὶ γιατὶ τὸ φτερούγισμα αὐτὸ τῆς ψυχῆς μου νὰ μὴν εἶνε φυσικὸ καὶ δικαιολογημένο; Γιατὶ νὰ μὴν εἶνε ἔτσι, ὅπως τὸν ἔχει πλάσει ἡ φαντασία μου, ὅπως τὸν ἔχω δῆ μέσα στὰ γράμματά του; Ἀποκλείονται ὅλ' αὐτά;

Δὲν εἶμαι καμμιὰ ἄπειρη παιδούλα. Κι' ὅμως δὲν βρῆκα ἀκόμη τὴν ἀπάντησι.

Καὶ πᾶνε μῆνες...».

Μὴ βασανίζεσαι μὲ τὴν αὐτοανάλυσι καὶ τὴν αὐτοκριτική. Ζῆσε τὴν περίοδο αὐτὴ τοῦ συναισθηματικοῦ σου κόσμου ἐλεύθερα, χωρὶς ἐρωτήματα... Εἶνε ὄμορφο καὶ αὐτό,.. Ἡ ἀποκρυστάλλωσις θὰ ἔρθῃ μόνη της κι' ἑπομένως κι' ἡ ἀπάντησις. Δὲν ἀποκλείεται καθόλου ἡ εἰκόνα ποὺ ἔχεις πλάσει νὰ εἶνε ταυτόσημος μὲ τὴν πραγματικότητα. Μὴν ἀφίσῃς ὅμως καὶ ἀχαλίνωτη τὴ φαντασία σου. Ἔτσι;

ΠΛΗΓΩΜΕΝΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Πιστεύω, ξέρεις, ὅτι πολὺ δύσκολα μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς βέβαιος γιὰ τὴν ἀγάπη κάποιου.

Τώρα, πῶς ἐσὺ κατώρθωσες νὰ πεισθῇς τόσο γρήγορα ὅτι ὁ νέος αὐτὸς σὲ «λατρεύει κυριολεκτικὰ» εἶνε ἀρκετὰ περίεργο. Ἢ μᾶλλον δείχνει πὼς κρίνεις τὰ πράγματα πολὺ ἐπιπόλαια.

Ἄχ! ἀγαπητή μου, εἶνε τόσο εὔκολα τὰ λόγια τῆς ἀγάπης στὰ χείλη ἐκείνου ποὺ τὰ χρησιμοποιῇ γιὰ ὡρισμένο σκοπό!...

Ὁ νέος αὐτὸς μπορεῖ νὰ σὲ «λατρεύῃ κυριολεκτικά», μπορεῖ ὅμως καὶ νὰ θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ ἕναν ὡρισμένο ἀντικειμενικὸ σκοπό.

Προτοῦ, λοιπόν, ἀποφασίσῃς νὰ ἐγκαταλείψῃς τὰ πάντα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃς, σκέψου καλά.

Ἔχεις ὑπ' ὄψιν σου ὅτι, μιὰ γυναῖκα παντρεμένη ποὺ ἀφίνει τὸν ἄνδρα της, γιὰ νὰ γίνῃ γυναῖκα ἑνὸς ἄλλου, ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ πάρῃ διαζύγιο;

Α. Κ. Φ. 22

Μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ρόλος ποὺ παίζεις στὴ ζωὴ αὐτῆς τῆς γυναίκας, εἶνε βαθύτερος ἀπ' ὅσο σὺ νομίζεις. Ἴσως νὰ τὸ ἔχῃς καταλάβει, μὰ νὰ μὴ θέλῃς νὰ τὸ πιστέψῃς ἢ καὶ νὰ ζητῇς νὰ τὸ ἐκμαιεύσῃς μεταχειριζόμενος πλάγια μέσα. Γιατί;

Μὰ γιατί νὰ σὲ ρωτῶ, ἀφοῦ καὶ σὲ μένα δὲν ἐξωτερικεύεις ἀπόλυτα τὶς σκέψεις σου, τὶς ὁποῖες ὥστόσο διαισθάνομαι. Ἀνθρώπινη ἀδυναμία...

Ὁπλίσου μὲ περισσότερο θάρρος καὶ κάμε την νὰ πιστέψῃ ὅσα γράφεις. Ἔτσι;

Μ. Δ. 27

Δικαιολογημένες οἱ ἀμφιβολίες σου, ἀγαπητή μου, κι' ἐπιβεβλημένο γιὰ σένα νὰ εἶσαι ἐπιφυλακτική. Μόνον ὅταν βεβαιωθῇς ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἑνὸς παροδικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ν' ἀφίσῃς τὴν ψυχή σου ἐλεύθερη νὰ δοθῇ ὁλότελα σ' αὐτόν. Ἐν τῷ μεταξὺ, περιορίσου στὴν ἐρωτικὴ αὐτὴ φιλία ποὺ σὲ συνδέει μαζί του, τῆς ὁποίας τ' ἀποτελέσματα, σὲ περίπτωσι ποὺ θὰ ἐδοκίμαζες μιὰν ἀπογοήτευσι, θὰ ἦσαν πολὺ λιγότερο ἐπώδυνα.

«ΚΑΠΟΙΑΝ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΗΝ

Ὀφείλεις, ἀγαπητή μου, νὰ χτυπήσῃς αὐτὴ τὴν ὑπερβολικὴ δηλία ποὺ σὲ χαρακτηρίζει. Εἶνε ἀδικαιολόγητη γιὰ μιὰ κοπέλλα ποὺ ἔχει βγῇ στὴ ζωὴ καὶ παλεύει. Ἀκόμη δὲ πιὸ πολὺ ὅταν ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶνε καὶ ἐπιστήμων...

Δὲν εἶνε διόλου ἀνήθικο νὰ ἐπιτρέψῃ μιὰ γυναῖκα στὸν ἑαυτό της, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ἀξιοπρεπείας φυσικά, νὰ δείξῃ τὴν προτίμησί της σ' ἕναν ἄνδρα ποὺ ἔνοιωσε ὅτι τοῦ ἀρέσει καὶ ποὺ ἀρέσει καὶ σ' αὐτήν.

Τώρα τὸ πῶς θὰ τὸ δείξῃ εἶνε ζήτημα τέχνης ποὺ ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὰ πράγματα. Σ' ἐσένα ὅσο κι' ἂν λείπῃ ἡ πεῖρα, ὑπάρχει ἡ μόρφωσις καὶ ἡ ἡλικία ποὺ μποροῦν, μαζὶ μὲ τὸ ἔνστικτο, νὰ βοηθήσουν πολύ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ὁ περιορισμὸς τοῦ χώρου τοῦ περιοδικοῦ μᾶς ἀναγκάζει νὰ λάβωμεν ἕνα μέτρον, τὸ ὁποῖον εἴμεθα βέβαιοι, πὼς θὰ εὕρουν οἱ ἀναγνῶσται μας λογικὸν καὶ δίκαιον.

Εἰς τὸ ἑξῆς, δηλαδή, αἱ ἀπαντήσεις τοῦ Κάμα, Γραφολόγου καὶ τοῦ Ἰατροῦ, διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις ἐπιστολογράφους θὰ δίδωνται εἰς τ. γραφεῖα μας. Εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταχυδρομικῶς.

Αἱ συμβουλαὶ τοῦ Ἰατροῦ ἰδιαιτέρως θὰ στέλλωνται καὶ ταχυδρομικῶς εἰς τοὺς μὴ ἐπιθυμοῦντας ἢ μὴ δυναμένους νὰ ἔλθουν εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀρκεῖ νὰ γράφουν εὐαναγνώστως εἰς τὴν ἐπιστολὴν των ὀνοματεπώνυμον καὶ διεύθυνσιν.

Τὸ δικαίωμα διὰ τὰς ἀνωτέρω ἀπαντήσεις ὁρίζεται εἰς δραχ. 200.

Ταχυδρομικῶς ἐπίσης καὶ μὲ πᾶσαν ἐχεμύθειαν θὰ στέλλωνται αἱ ἀπαντήσεις τῆς Φίλης τῶν Πονεμένων, ἐπιβαρυνομένων τῶν ἐπιστολογράφων μὲ πεντηκοντάδραχμον μόνον καταβολὴν διὰ τὰ ἔξοδα χαρτοφακέλλου καὶ γραμματοσήμων.

Διὰ τῆς ἐξοικονομήσεως αὐτῆς τοῦ χώρου ὁ «Θησαυρὸς» θὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ σᾶς προσφέρῃ, ὡς πάντοτε, ἄφθονον καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗ ΜΠΙΑΛΑ Δ.Κ.28

Νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἐξευμενίσῃς τοὺς δικούς σου καὶ νὰ γυρίσῃς κοντά τους. Κάθε ἄλλη πρᾶξις θὰ ἦταν ἀνόητη.

Μὰ γιατὶ ἔχεις μετανοιώσει ; Μήπως ὑπάρχει ἀκόμη ἔδαφος συνεννοήσεως, τὸ ὁποῖον δὲν προσπαθήσατε κι' οἱ δύο νὰ ἐκμεταλλευθῆτε;

ΓΙΑΣΕΜΙ

Καταλαβαίνεις, ὅτι τὸ βάρος τοῦ χωρισμοῦ εἶνε καὶ γιὰ κεῖνον δυσβάστακτο ὅπως καὶ σὲ σένα; Ἂν ναί, τότε προσπάθησε νὰ ἐξηγηθῇς μαζί του καὶ νὰ λύσῃς τὴν παρεξήγησι. Ἂν ὅμως ἐκεῖνον, ὁ χωρισμὸς τὸν μετέβαλε σὲ ἀνάλαφρο πουλάκι, τότε καλύτερα ἄφησε τὰ πράγματα ἐκεῖ ποὺ εἶνε. Ἐπέρασαν ἑπτὰ μῆνες λές. Σὲ ἄλλους τρεῖς τὸ πολύ, θὰ πετᾷς κι' ἐσύ...

ΒΕΑΤΡΙΚΗ ΝΤΥΒΑΛ

Ὑπάρχει μιὰ γαλλικὴ παροιμία ποὺ λέει: «Ὅταν ἡ φτώχεια μπῇ ἀπ' τὴν πόρτα, ὁ ἔρωτας φεύγει ἀπ' τὸ παράθυρο». Μὲ αὐτὸ δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς τὸ χρῆμα φέρνει τὴν εὐτυχία. Κάθε ἄλλο. Μὰ ὄχι πάλι, πῶς μπορεῖ ὁ ἔρωτας νὰ χορτάσῃ τὸ στομάχι ὅταν τὰ φασόλια ἔχουν 7.000 ἡ ὀκᾶ καὶ ἡ τσέπη μας δὲν ἔχει οὔτε τὶς 1000 γιὰ μιὰ ὀκᾶ κρεμμύδια...

ΣΜΑΡΑΓΔΑ Π.

Ἂν βρισκόμουν στὴ θέσι σου, δὲν θὰ ἐδίσταζα νὰ διακόψω κάθε σχέσι μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Δὲν βρίσκω πουθενὰ σὲ ὅσα μοῦ ἀνέφερες νὰ ὑπάρχῃ ἐπιπολαιότης. Ἀντίθετα σὲ διακρίνει ψυχρὰ λογική, δικαιολογημένη ἀπόλυτα ἀπὸ τὰ πράγματα.

Μὴ διστάσῃς ἀκόμη νὰ γνωρίσῃς καὶ τὴν ἄλλη κατάστασι. Ποιὸς ξέρει... Ἴσως ἐκεῖ βρῇς κάτι εὐγενέστερο...

Α. Π. Α.

Πόσο ἐπιπόλαια μὰ καὶ κουτὰ ἐφέρθηκες, ἀγαπητέ μου, νομίζω πὼς θὰ τὸ ἔχῃς καταλάβει ἐκ τῶν ὑστέρων. Μόνον μιὰ ἀπειρία θὰ μποροῦσε νὰ δικαιολογήσῃ τὸν κακὸ χειρισμὸ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς. Μὰ πάλι, ἐπιτρέπεται τόση ἀπειρία σ' ἕναν ἄνδρα τριάντα χρόνων ; Τί ἔκανες τόσα χρόνια; Ποῦ ἐζοῦσες ; Τόσο ἐπιφανειακὰ ἔζησε τὴ ζωή σου ἴσαμε σήμερα; Περίεργο..

Προσπάθησε νὰ ἐμβαθύνῃς περισσότερο σὲ ὡρισμένα πράγματα καὶ ἰδίως στὸ γυναικεῖο ζήτημα...

Κα ΡΕΑ Τ.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

Αἱ κοσμικαὶ ἐπιδράσεις κατὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 12—18 Σεπτεμβρίου ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

Ὧραι κατάλληλοι:

1) Διὰ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰς ἐπιχειρήσεις σας:
3.30 — 5.15 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (12).
8.30 — 9.30 π. μ. τῆς Δευτέρας (14).
6—7 μ.μ. τῆς Τρίτης (15).
2) Διὰ τὰ χρηματικὰ ζητήματα:
5—6 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (18).
11—12 μεσημβρ. τῆς Δευτέρας (14).
3) Διὰ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια:
2 — 4 μ.μ. τοῦ Σαββάτου (12).
5—9 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (13).
10—11.45 μ. μ. τῆς Τετάρτης (16).
4) Διὰ τὴν ἀγορὰν λαχείων:
6—7 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (18).
12—1 μ.μ. τῆς Πέμπτης (17).
5) Διὰ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα:
2—3 μ.μ. τῆς Παρασκευῆς (18).
11.30—4 μ. μ. τῆς Κυριακῆς (13).
7.30—10 μ.μ. τῆς Τρίτης (15).
9.30—11 π.μ. τῆς Πέμπτης (17).
6) Διὰ γάμους καὶ ἀρραβῶνας:
3—4 μ.μ. τῆς Κυριακῆς (13).
11—12 μεσημβρ. τῆς Τρίτης (15)
7) Διὰ τὸ μέλλον σας:
9.30—11 π. μ. τῆς Κυριακῆς (13).
11 — 12 μεσημβρ. τῆς Τρίτης (15).

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Ἐγκαταλελειμμένην Ὕπαρξιν Γ+ Σ.—Εἶσθε εὐαίσθητη, πιστὴ στὴν ἀγάπη, κάπως ζηλότυπη, καλὴ νοικοκυρά. Συχνὰ ἀπερίσκεπτη καὶ εὐερέθιστη. Ἡ συζυγική σας ζωὴ θὰ εἶνε νεφελώδης. Θὰ γίνετε οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη.

Δαναόν.—Δραστήριος, τολμηρός, μεγαλόψυχος, ἐνθουσιώδης, γεμᾶτος αὐτοπεποίθησι. Γενναιόδωρος μέχρι σπατάλης. Ἀγαπᾶτε τὴν τάξιν καὶ τὸ ὡραῖον. Ὁ γάμος σας ὄχι πολὺ ἁρμονικός.

Μασκώττου Λόχου.—Πράγματι εἶσθε ἐκτεθειμένη σὲ πολλὲς ἀσθένειες, στὶς ὁποῖες ὅμως συντελεῖ καὶ ἡ φυσική σας ἀπαισιοδοξία. Θὰ ἀγαπήσετε, ἔχετε ὅμως περισσότερες πιθανότητες εὐτυχίας, ἂν ἀργήσετε νὰ παντρευθῆτε. Θὰ κάμετε ταξίδια. Θὰ δοκιμάσετε στερήσεις, ἀργότερα ὅμως θὰ φθάσετε σὲ ἐπίζηλον θέσι στὴ κοινωνία καὶ θὰ γίνετε οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη. Εὐνοϊκή σας ἡμέρα τὸ Σάββατο, χρῶμα τὸ καφέ.

Ζοζεφίναν.—Εἶσθε ντροπαλή, γλυκειά, ἀξιοπρεπής. Θὰ παντρευθῆτε πολὺ νέα, ἴσως ὅμως κάμετε καὶ δεύτερο γάμο. Θὰ ταξιδέψετε πολύ. Θὰ ἀποκτήσετε πολλὰ παιδιά.

Λευκὸν Κρῖνον.— Θὰ παντρευθῆτε ἀπὸ ἔρωτα μὲ νέον ποὺ γνωρίζετε, ἀλλὰ θὰ ἀτυχήσετε. Ὕστερα θὰ κάμετε καὶ δεύτερο γάμο, ὅπου θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία καὶ ὑλικὴ ἀνεξαρτησία. Θὰ ἀποκτήσετε πολλὰ παιδιά.

Ἀντζέλικαν Γ.—Θὰ δοκιμάσετε στὴ ζωή σας ἀπογοητεύσεις ἀπὸ τὸ ἄλλο φῦλον, ἀλλὰ θὰ παντρευθῆτε ἀπὸ αἴσθημα, πιθανὸν μὲ αὐτὸν τὸν νέο. Θὰ εὐτυχήσετε. Τὰ οἰκονομικά σας θὰ εἶνε ἀσταθῆ. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Τετάρτη, χρῶμα σας τὸ ἀργυρόλευκο.

Ξεχασμένη τῆς Τύχης.—Ἔχετε πολλὰ προτερήματα ἀλλὰ καὶ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ἴσως νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς ἄντρες ἀπὸ κοντά σας. Εἶσθε δεσποτική, λιγάκι ἐγωΐστρια, ἐκδικητικὴ ὅταν σᾶς πειράζουν, καὶ θέλετε νὰ ἄρχετε. Προσπαθήσετε νὰ γίνετε περισσότερο γυναίκα, καὶ τότε θὰ εὐτυχήσετε στὸ γάμο σας, τὸν ὁποῖον πάντως προβλέπω.

Ντούνιαν Ζ. Τ.—Θὰ παντρευθῆτε πολὺ νέα καὶ ἀπὸ αἴσθημα. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἁρμονικὸς καὶ θὰ ἀποκτήσετε λίγα παιδιά. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Κυριακή, χρῶμα σας τὸ κίτρινο, λίθος σας τὸ ρουμπίνι, μέταλλό σας ὁ χρυσός.

Φρανσὶς Π.Μ.—Εἶσθε τακτική, πιστή, ἐνεργητική, ζηλότυπη, συχνὰ ἀνυπόμονη καὶ ἀπερίσκεπτη. Μὲ τὸν σύζυγό σας θὰ ἔχετε ἀσυμφωνία χαρακτῆρος. Θὰ κάμετε ταξίδια καὶ ἀργότερα θὰ γίνετε οἰκονομικῶς ἀνεξάρτητη. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Τρίτη, χρῶμα σας τὸ κόκκινο, λίθος ὁ ἀδάμας.

Ἔφηβον Σ. Π. Κ.—Θὰ παντρευθῆτε ἀπὸ φλογερὸν ἔρωτα, ἴσως ὅμως νὰ μὴ ἀποκτήσετε παιδιά. Ἔχετε πολὺ ἀνεπτυγμένο τὸ αἴσθημα τῆς τάξεως, προσέξετε ὅμως μὴ κουράσετε μὲ σχολαστικὲς ἐπεμβάσεις τὸν σύζυγό σας, γιατὶ θὰ προκύψουν διχόνοιες στὸ σπίτι σας. Ὅταν ὑπερβῆτε τὸ μέσον τῆς ἡλικίας σας, ἡ οἰκονομική σας κατάστασις θὰ γίνῃ αἰσθητότερη.

Ξανθὴν Μπιάλαν Ν. Α. Σ.—Εἶσθε ντροπαλὴ καὶ ἀτάραχη, ἀσταθοῦς θελήσεως, εὐαίσθητη, κάπως δύσπιστη καὶ καλὴ νοικοκυρά. Θὰ παντρευθῆτε ἐνωρίς, ἀπὸ συνοικέσιο, θὰ ἀποκτήσετε πολλὰ παιδιά. Θὰ κάμετε πολλὰ ταξίδια.

Λευκὴν Πασχαλιάν. Δ. Μ.—Ἔχετε ἰσχυρὴν ψυχικὴν ζωήν, τάσι πρὸς τὴν φλυαρία, πλοῦτον αἰσθημάτων. Δύσκολα μποροῦν οἱ ἄλλοι νὰ σᾶς καταλάβουν. Θὰ παντρευθῆτε ἀπὸ ἔρωτα, δὲν προβλέπω ὅμως εὐτυχία στὴ συζυγική σας ζωή, τοὐλάχιστον στὴν ἀρχή. Τὰ οἰκονομικά σας θὰ εἶνε ἀνθηρά. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Πέμπτη, χρῶμα σας τὸ σκοῦρο μώβ, λίθος σας ὁ ἀμέθυστος.

Μαργαρίταν Νο 65 Χ. Χ. — Θὰ ἔχετε πολλὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες στὴ ζωή σας. Θὰ παντρευθῆτε νέα καὶ θὰ εὐτυχήσετε. Κάποιο σπουδαῖο γεγονὸς θὰ σᾶς συμβῆ στὰ τριάντα σας χρόνια. Ἀργότερα θὰ γίνετε πολὺ εὐκατάστατη.

Νέταν 22+29.—Θὰ παντρευθῆτε ἀπὸ ἔρωτα, θὰ ἀγαπηθῆτε πολύ, καὶ ὁ γάμος σας θὰ εἶνε τυχερός. Τὰ οἰκονομικά σας ἀνθηρά, παρὰ τὴν σπατάλη ποὺ σᾶς διακρίνει. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἂν θὰ πάρετε αὐτὸν ποὺ τώρα ἀγαπᾶτε. Εὐνοϊκή σας ἡμέρα ἡ Κυριακή, χρῶμα σας τὸ κίτρινο, λίθος σας τὸ ρουμπίνι.

Μαρκέλλαν Ε. Σ.—Θὰ δοκιμάσετε πικρίες ἀπὸ τὸν ἔρωτα, στὸ γάμο ὅμως θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία. Δὲν προβλέπω πολὺ σύντομα τὸ γάμο σας. Λίγα παιδιὰ θὰ ἀποκτήσετε. Τυχερή σας ἡμέρα τὸ Σάββατο, χρῶμα σας τὸ καφὲ καὶ τὸ μώβ, λίθος σας ὁ ὄνυξ.

Πονεμένη Καρδιά.—Θὰ παντρευθῆτε ἀπὸ ἔρωτα, ὄχι ἀκόμη ὅμως, θὰ ἔχετε δὲ καὶ πολλὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες. Θὰ ἀποκτήσετε ἀρκετὰ παιδιὰ καὶ αὐτὸ θὰ σᾶς φέρῃ χαρά. Θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια καὶ θὰ εἶσθε ὑλικῶς ἀνεξάρτητη. Εὐνοϊκή σας ἡμέρα ἡ Παρασκευή, χρῶμα σας τὸ μπλέ.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Γιὰ κάθε ἀπάντησι τῶν ἐπιστημονικῶν συνεργατῶν μας: Ἰατροῦ δερματολόγου, Δόκτορος Κάμα καὶ Γραφολόγου, τὸ δικαίωμα δημοσιεύσεως ὁρίζεται ἐφεξῆς σὲ

ΔΡΑΧΜΑΣ 200

Ραμόναν.—Εἶσθε σοβαρή, ἐνεργητική, ἐπιφυλακτικὴ καὶ ζηλότυπη. Δὲν λησμονεῖτε ποτὲ τὸ κακὸ ποὺ σᾶς ἔκαμαν. Θὰ εὐτυχήσετε στὸ γάμο σας, ἀρκεῖ νὰ μὴ θέλετε νὰ ὑπερέχετε τοῦ συζύγου σας. Θὰ ἀποκτήσετε πολλὰ παιδιά, ἴσως καὶ δίδυμα. Εὐνοϊκή σας ἡμέρα ἡ Τρίτη, χρῶμα σας τὸ κόκκινο.

Ρετζίναν.—Εἶσθε πολὺ εὐαίσθητη, ἀγαπᾶτε τὸ ὡραῖον καὶ τὴν τάξιν, εἶσθε δύσπιστη καὶ ντροπαλή. Ἡ ὑγεία σας εἶνε καλὴ καὶ θὰ ζήσετε πολλὰ χρόνια. Θὰ παντρευθῆτε πολὺ νέα καὶ ὁ ἄντρας σας θὰ εἶνε εὔπορος. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Δευτέρα, χρῶμα σας τὸ πράσινο.

Τριεστίναν.—Δὲν εἶσθε ἀποκλειστικὴ στὸν ἔρωτα, σᾶς συμβαίνει νὰ σκέπτεσθε καὶ δεύτερο πρόσωπο ὅταν ἀγαπᾶτε ἕνα ἄλλον. Θὰ δοκιμάσετε ἀπογοητεύσεις ἀπὸ τὴν ἀγάπη καὶ θὰ παντρευθῆτε δυὸ φορές. Θὰ ἀποκτήσετε πολλὰ παιδιά. Εὐνοϊκή σας ἡμέρα ἡ Τετάρτη, χρῶμα σας τὸ ἀργυρόλευκο.

Μικρὴν Βενετσιάνα.—Ἔχετε ζωηρὴ ἀντίληψι καὶ πνεῦμα φιλοσοφικό. Ἡ θέλησίς σας ἀλλάζει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Εἶσθε τρυφερὴ καὶ εὐαίσθητη καὶ θὰ γίνετε καλὴ μητέρα καὶ καλὴ σύζυγος. Ὁ γάμος σας θὰ εἶνε ἁρμονικός. Εὐνοϊκή σας ἡμέρα ἡ Δευτέρα, χρῶμα σας τὸ πράσινο.

Μικρὴν Γόησσαν Α.Ε.—Εἶσθε σοβαρή, μὲ πλούσια ἐσωτερικὴ ζωή, ἐκδικητικὴ ὅταν σᾶς βλάψουν, ἀξιαγάπητη ὅταν θέλετε. Ἡ ὑγεία σας ὄχι καὶ τόσο σταθερὴ καὶ αὐτὸ λόγῳ σωματικῆς καὶ πνευματικῆς ὑπερκοπώσεως. Θὰ παντρευθῆτε ἐνωρὶς καὶ ἀπὸ ἔρωτα. Θὰ κάμετε ταξίδια. Τυχερή σας ἡμέρα ἡ Τρίτη, χρῶμα σας τὸ κόκκινο.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

Οἱ ἆθλοι τοῦ Γερο-Παρατατικοῦ

Σοφὸν μέτρον

Ἀδηφαγώδη θήλεα, οὐ μὴν κι' ἀβυσσαλέα
καὶ πλεῖσται γραῖαι κάμψασαι, πρὸ χρόνων, τὸν Μαλέα,
τῶν ἐμαυτῶν τῶν ἀσπασμῶν, ἐποίησον καὶ πάλιν
ἀφόρητον κατάχρησιν κι' ἀσύστολον σπατάλην.

Εὐρὰς ποιοῦσαι, συνεχῶς, μακράς τε κι' ἀτερμόνους
καὶ μὲ φωνὰς καὶ μὲ κραυγάς, φαλτσώδεις κι' ἐπιμόνους,
πολλὰς θωπείας ἀπαιτοῦν, ἀλλέως πως ἀπείρους
καὶ ρουφηχτώδεις ἀσπασμοὺς καὶ πάνυ διαπύρους.

Ὁλονυκτίους, μερικαί, γυρεύουσιν ἐρώτους
κι' ἐπὶ βραδέας συνεχεῖς, κοινῶς ἀξημερώτους.
νὰ τὰς ἐμπλέξω, βούλονται, τινές, ἐν τοῖς πλοκάμοις μου
κι' οὐδόλως συλλογίζονται τὰς πενιχρὰς δυνάμεις μου.

Τὴν κατιοῦσαν ἔλαβον ὁ γόης ὁ σπουδαῖος
καὶ φθείρομαι, ποιούμενος ἐρώτους τακτικά.
Ὥσπερ κηρίον θὰ τακῶ, συντόμως, ἢ βραδέως,
διότι, φεῦ! ἐλλείπουσιν καὶ τ' ἀνταλλακτικά!

Ὅθεν καὶ μόνος μετ' ἐμοῦ, δεόντως συσκεφθεὶς
πρωτοφανὲς συμπέρασμα ἐξήγαγον εὐθύς.
Ἤγουν, νὰ δίδω, τοῦ λοιποῦ, χωρὶς ὑπεκφυγάς,
ἐρώτους εἰς τὰ θήλεα, μὲ «τσὲκ» κι' ἐπιταγάς!

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΥ

ἸωάννηνΠοριώτην. — Εἶσθε εὐγενοῦς χαρακτῆρος, ἐγκάρδιος, μεγαλόφρων, τολμηρός, εἰλικρινὴς καὶ γεμᾶτος αὐτοπεποίθησιν. Γενναιόδωρος καὶ πρόθυμος νὰ θυσιασθῆτε.

Κυκλάμινο 19. — Εἶσθε ἤρεμη, γεμάτη ἐμπιστοσύνη πρὸς τοὺς ἄλλους, τακτική, ὑπομονητική, ἀνίκανη γιὰ ἀνεξαρτησία. Ὁ χαρακτήρας σας εἶνε ἀγαθός, τίμιος καὶ εὐσυνείδητος. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶτε εἶνε θετικός, ὑπομονητικός, αἰσθησιακὸς τύπος, ἀγαπᾷ τὸ χρῆμα, τὴν ἡσυχία, τὶς ἀνέσεις, τὴν μαλθακὴ ζωή. Ἔχει μεγάλη φαντασία καὶ ἐπιδεξιότητα.

Ἀπογοητευμένην (23) Ο. Α. Κ. — Εἶσθε εἰλικρινής, ἐνθουσιάζεσθε γιὰ τὶς μεγάλες πράξεις, μαντεύετε τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν ἄλλων. Εἶσθε αἰσιόδοξη καὶ εὔθικτη.

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Γραφολόγον πρέπει νὰ γράφωνται ἐντελῶς ἀβίαστα καὶ χωρὶς καμμίαν προσπάθειαν. Ἐὰν ἡ συμβουλὴ ζητῆται διὰ τρίτον πρόσωπον, ἀποστέλλετε καὶ ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τούτου. Ἐπίσης πρέπει νὰ ἀναφέρετε ἀπαραιτήτως τὴν ἡμερομηνίαν γεννήσεως (μόνον ἡμέρα καὶ μῆνα) γιὰ νὰ λαμβάνετε ἀπάντησιν μεγαλυτέρας ἀκριβείας. Αἱ ἐπιστολαὶ θὰ ἀπευθύνωνται: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» — διὰ τὴν Γραφολόγον — ὁδὸς Σανταρόζα 5, Ἀθήνας». Πρέπει δὲ νὰ συνοδεύωνται ἀπὸ δραχ. 200 διὰ κάθε ἀπάντησιν.

Λ. Σ. Ρ. — Γιὰ τὸ μέλλον σας πρέπει νὰ ἀπευθυνθῆτε στὸν δόκτορα Κάμα, κάνοντάς του γνωστὴ τὴν ἀκριβῆ χρονολογία τῆς γεννήσεώς σας (μὲ τὸ νέον ἡμερολόγιον.)

Σ. Μ. Σ. 13. — Γιὰ νὰ μάθετε τὸ μέλλον σας, πρέπει νὰ ἀπευθυνθῆτε στὸν δόκτορα Κάμα.

Ἀστέριον Χαβέτην. — Εἶσθε σοβαρός, ἀποφασιστικός, σκληρὸς καὶ ἐκδικητικός. Ἐξαιρετικὰ ἐργατικὸς καὶ δραστήριος. Αὐτὰ γιὰ τὸν χαρακτῆρα σας. Ὅσο γιὰ τὸ μέλλον σας, ἀπευθυνθῆτε στὸν δόκτορα Κάμα.

Μικρούλα Ἰνές. — Οἱ ἐρωτήσεις σας ἀφοροῦν τὸν δόκτορα Κάμα. Πάντως φανῆτε προσεκτικὴ καὶ μὴν ἐνεργήσετε χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων σας. Εἶσθε πολὺ μικρὴ ἀκόμη καὶ μπορεῖ νὰ τὸ πληρώσετε μὲ τὴν εὐτυχία ὅλης σας τῆς ζωῆς.

Ἕναν νέον μὲ θέλησι 1962. — Οἱ ἐρωτήσεις σας ἀφοροῦν τὸν δόκτορα Κάμα, στὸν ὁποῖο νὰ ἀπευθυνθῆτε κάνοντάς του γνωστὴ τὴν ἡμερομηνία τῆς γεννήσεώς σας μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο.

Ἀλκμήνην Π. Ἔχετε λεπτότητα πνεύματος, ἁγνότητα αἰσθημάτων, μεγάλη εὐαισθησία. Εἶσθε ἰδεολόγος, μὲ τάσι πρὸς τὴ μυστικοπάθεια. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει ἔχει εὐγένεια χαρακτῆρος, λεπτότητα, εἶνε ὅμως ἀσθενοῦς θελήσεως καὶ καθόλου γενναιόδωρος.

Γαλάζιο Κρινάκι 18. Ἔχετε σταθερὸ χαρακτῆρα, ξέρετε τί ζητᾶτε στὴ ζωή. Εἶσθε κάπως ἐγωΐστρια, ἀλλὰ ἔχετε τρυφερότητα. Ὁ νέος ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει εἶνε εἰλικρινής, θεληματικός, μὲ πλούσια ἐσωτερικὴ ζωή. Οἱ ἐρωτήσεις ποὺ μοῦ ἀπευθύνετε ἀφοροῦν τὸν Δρα Κάμα, στὸν ὁποῖον νὰ ἀποταθῆτε, δίνοντας τὴν ἀκριβῆ χρονολογία τῆς γεννήσε-

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι συνήθιζαν νἄχουν ἐπάνω στὶς ὀροφὲς τῶν σπιτιῶν τους βωμοὺς μὲ ἀναμμένη φωτιά. Γι' αὐτὸ καὶ τὶς κατασκεύαζαν ἐπιπέδους.

—Ἕνας ἰδιότροπος Γάλλος συλλέκτης τίτλων τῶν σπουδαιοτέρων ἐφημερίδων ὅλου τοῦ κόσμου, τῆς τελευταίας πεντηκονταετίας, ἐπούλησε τὴν πρωτότυπη αὐτὴ συλλογή του σ' ἕνα Ἀμερικανὸ ἀντὶ 350.000 δολλαρίων!

ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ

20ο

Ὅταν οἱ δεῖχτες τοῦ ἑνώθηκαν στὸ αὐτὸ σημεῖο καὶ ἐσήμανε τὸ ἐκκρεμὲς τὴν δωδεκάτη, ἡ Σαρλόττα μὲ μιὰ βιαστικὴ κίνησι πέταξε τὰ σκεπάσματα καὶ πήδηξε ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

Βιαστικά, πέρασε μιὰ ρόμπα ἐπάνω της, πῆρε ἕνα κηροπήγιο, τὸ ἄναψε καὶ ἐγλύστρησε σιγανὰ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Στὸν προθάλαμο κοιμόταν ἡ Ζίτα. Πέρασε χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτή. Ἀθόρυβα διέσχισε ἕνα διάδρομο, κατόπιν ἕνα δεύτερο.

Ὅλος ὁ πύργος κοιμόταν.

Δὲν ἀκουγόταν παρὰ μόνο ὁ βαρὺς βηματισμὸς τῶν φρουρῶν ποὺ ἀγρυπνοῦσαν στὶς σκοπιές του.

Ἡ Σαρλόττα διέσχισε ἕνα μακρὺ διάδρομο ἀκόμη, ἀνέβηκε μιὰ μαρμάρινη σκάλα ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ ἐπάνω πάτωμα καὶ ἔφθασε μπρὸς σὲ μιὰ πόρτα, κάτω ἀπὸ τὴν χαραμάδα τῆς ὁποίας γλυστροῦσε μιὰ ἀχτίδα φωτός.

Ἄνοιξε ἀδίσταχτα καὶ μπῆκε.

Μὲ κόπο συγκράτησε μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Ὁ βαρῶνος ντ' Ἐσπέ, ποὺ περίμενε νὰ τὸν βρῇ ξαπλωμένο, καθόταν ντυμένος σ' ἕνα φωτέϊγ κοντὰ στὸ τζάκι ὅπου ἔκαιε μιὰ ζωηρὴ φωτιά.

Ἡ Σαρλόττα ἄφῆκε τὸ κηροπήγιο καὶ ὥρμησε στὸν βαρῶνο, ποὺ τὴν δέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

Ἡ ὑποδοχή του ὅμως ἦταν ψυχρὴ καὶ διόλου ἐρωτική, ὅπως περίμενε.

— Τί συμβαίνει, λοιπόν; Τί ἔχεις. Γιατί εἶσαι ἔτσι κακόκεφος;

— Ἡ ὥρα δὲν εἶνε κατάλληλη, Σαρλόττα, γιὰ αἰσθηματολογίες, εἶπε μὲ αὐστηρὴ φωνὴ ὁ βαρῶνος. Ἀπόψε τὴ νύχτα πρέπει νὰ τελειώσουν ὅλα...

Καὶ ἐξήγησε στὴν κόμησσα τὶς διαταγὲς ποὺ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸν ντ' Ἀμωρύ.

Ἡ Σαρλόττα τὸν ἄκουγε μὲ δόντια σφιγμένα ἀπὸ τὴν ὀργή.

— Ὥστε, πρέπει ἀπόψε τὰ ξημερώματα νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ Μαὶν μαζὶ μὲ τὴν Ζίτα;

— Εἶνε διαταγὴ τοῦ ἄρχοντά μας.

— Δὲν θὰ τὴν ἐκτελέσῃς!

— Αὐτὸ ἐξυπακούεται... Ἀλλὰ ἡ διαταγὴ τοῦ ντ' Ἀμωρὺ μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐνεργήσωμε πολὺ γρηγορώτερα ἀφ' ὅ,τι ὑπελόγιζα, δηλαδή, ἀμέσως. Πρέπει ἀπόψε κιόλας...

— Λοιπόν; Τί περιμένεις;

— Περιμένω νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ ὁ ντ. Ἀμωρύ. Ἔχει ὅμως μιὰ ὥρα τώρα ποὺ εἶνε κλεισμένος μὲ τὸν γελωτοποιό του... καὶ συνομιλοῦν ζωηρά. Ἡ πόρτα εἶνε κλειδωμένη ἀπὸ μέσα καὶ τὰ βαρειὰ παραπετάσματα πνίγουν τὴν ὁμιλία τους. Δὲν βρίσκεις παράξενη αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ εὔνοια τοῦ ντ' Ἀμωρὺ πρὸς τὸν γελωτοποιό του; Ξέρεις, πρὸς στιγμήν, ποιὰ ἀλλόκοτη ἰδέα μοῦ πέρασε;

— Ποιά;

— Ἂν ὁ καμπουράκος αὐτὸς εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς Ζίτας;

— Εἶσαι τρελλός, Φρανσουά; Παραλογίζεσαι; Ἢ μήπως ἄρχισες νὰ λιποψυχῇς;

— Ἐγώ! φώναξε ὁ βαρῶνος.

Καὶ ξέσπασε σ' ἕνα δυνατὸ γέλιο.

— Ἐπειδὴ τὰ σκέπτομαι ὅλα, συνέχισε, ἐπειδὴ δὲν θέλω ν' ἀφίσω τίποτε στὴν τύχη καὶ παίρνω ὅλα τὰ μέτρα μου, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἐπιτυχία τοῦ σχεδίου μας, σοῦ πέρασε ἡ ὑποψία ὅτι φοβᾶμαι;...

»Ἔλα μαζί μου! Ἀμέσως! Καὶ θὰ δῇς ἂν τὸ χέρι μου τρέμει! Ὄχι, δὲν φοβᾶμαι τίποτε καὶ κανένα! Μ' ἀνησυχεῖ μόνο αὐτὸς ὁ γελωτοποιὸς ποὺ ξεφύτρωσε ἔτσι ξαφνικὰ τὸν τελευταῖο καιρὸ μέσα στὸν πύργο. Ὅπως μ' ἀνησυχεῖ καὶ ἐκεῖνος ὁ πελώριος ἱπποκόμος ποὺ ἦρθε στὸν σταῦλο...

Καὶ ἐξήγησε στὴν Σαρλόττα τὸ ἐπεισόδιο τῆς πάλης μὲ τὸν Λουδοβῖκο.

— Πράγματι, εἶνε παράξενο, εἶπε σκεπτικὴ κι' ἡ Σαρλόττα. Ἂν ἦταν αὐτὸς ὁ κολοσσὸς ὁ...

— ... Ὁ Τρικάμπολο! Καὶ ὁ γελωτοποιὸς ὁ Ζακεμινώ! Γιατί, ἔτσι ὀνομάζονται οἱ δυὸ σύντροφοι τῆς Ζίτας...

— Τί ἀνόητοι ποὺ εἴμαστε! Ἂν ὁ Ζακεμινὼ ἦταν ὁ γελωτοποιὸς καὶ ἂν ἦταν ὁ σύντροφος τῆς Ζίτας, θὰ τὸν ἀνεγνώριζε αὐτή. Καὶ θὰ ἐπεδίωκε νὰ τὸν δῇ, νὰ τὸν συναντήσῃ ἰδιαιτέρως... Ἀλλὰ κάτι τέτοιο δὲν συνέβη. Ἡ Ζίτα εἶνε διαρκῶς μαζί μου... Ἔπειτα, ἂν συνέβαινε κάτι τέτοιο, δὲν θὰ τὴν ἀναστάτωνε, δὲν θὰ τὴν ἐπρόδιδε τὸ ἀνήσυχο ὕφος της; Ὅμως ἡ Ζίτα εἶνε τελείως ἀδιάφορη γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα...

— Τότε, μὲ ἀπατᾷ ἡ φαντασία μου.

— Ἀκριβῶς, φίλε μου. Εἶσαι θῦμα τῆς ὑπερβολικῆς φαντασιοπληξίας σου. Ὡστόσο, ὅπως κι' ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους τοὺς χρειαζόμαστε ἀπαραιτήτως. Εἶνε οἱ μόνοι ξένοι μέσα στὸν πύργο. Καὶ ἐπάνω σ' αὐτοὺς πρέπει νὰ πέσουν ὅλες οἱ ὑποψίες. Αὐτοὺς θὰ κατηγορήσουμε ὅτι ἐδολοφόνησαν τὸν ντ' Ἀμωρύ...

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸ σκέφθηκα ὅτι θὰ εἶνε τὸ καλύτερο. Γιατὶ θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ ἐνοχοποιούσαμε τὴν Ζίτα. Ποιὸς θὰ τὴν πίστευε ἱκανὴ νὰ σκοτώσῃ τὸν ντ' Ἀμωρύ; Εἶνε τόσο εὔθραυστο πλάσμα, τόσο ἀδύνατη...

— Ὤ! τὸ προέβλεψα κι' αὐτό, ἂν ἀποφασίζαμε νὰ τὴν ἐνοχοποιήσουμε. Θὰ λέγαμε ὅτι ἡ Ζίτα ἔδωσε στὸν ντ' Ἀμωρὺ νὰ πιῇ ἕνα ναρκωτικὸ καὶ ὅταν ποιὰ ἀποκοιμήθηκε τὸν σκότωσε...

— Καλὴ ἡ ἰδέα σου. Μποροῦμε ὅμως νὰ τὴν τροποποιήσουμε: Νὰ δώσῃ ἡ Ζίτα τὸ ναρκωτικὸ στὸν ντ' Ἀμωρὺ καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν ὁ μουγγὸς καὶ ὁ καμπουράκος. Ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ σκοτώσω ἢ θὰ δώσω ἐντολὴ στὸν Λουδοβῖκο νὰ σκοτώσῃ ἐπὶ τόπου, τοὺς δυὸ «δολοφόνους» τοῦ ἄρχοντά μας, προτοῦ προλάβουν νὰ ἀπολογηθοῦν. Ἔτσι, ἡ Ζίτα θὰ μείνῃ στὴν διάθεσί σου γιὰ νὰ τὴν ρίξῃς στὰ βασανιστήρια ὡς συνένοχον τοῦ ἐγκλήματος.

— Φτωχὴ Ζίτα! ψιθύρισε ἡ Σαρλόττα.

— Τὴν λυπᾶσαι; ἀπόρησε ὁ βαρῶνος, ἐνῷ σηκωνόταν ἀπ' τὴ θέσι του. Τολμᾷς νὰ λυπηθῇς τὴν κοπέλλα αὐτή. Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα νὰ θέλῃς καὶ νὰ τὴν σώσῃς! Ἀλλά, ξεχνᾷς ὅτι γνωρίζει τοὺς ἐρωτές μας καὶ μπορεῖ νὰ προδώσῃ τὸ μυστικό μας;

— Σωστά, παραδέχθηκε ἡ Σαρλόττα. Ἔχεις δίκηο. Τὸ ξέχασα. Βέβαια! Πρέπει νὰ πεθάνῃ κι' αὐτή.

— Καὶ ἡ Καρόλα ἐπίσης... εἶπε ὁ βαρῶνος.

— Ὤ! Ἡ Καρόλα! Αὐτὴ σοῦ τὴν ἀφίνω ἐσένα, εἶπε ζωηρὰ ἡ Σαρλόττα. Εἶνε μιὰ ὕπουλη καὶ καταχθόνια γυναίκα, τὴν ὁποία δὲν πρέπει διόλου νὰ λυπηθοῦμε. Γιὰ τὴν Ζίτα, ὁμολογῶ ὅτι τὴν συμπαθῶ...

Ἀπότομα ἄλλαξε τόνο:

— Ἄκουσε, Φρανσουά. Δὲν θὰ τὴν στείλω στὰ βασανιστήρια... Αὐτὸ θὰ μὲ λυποῦσε πολύ. Θὰ τὴν σκοτώσουμε, χωρὶς νὰ τὴν κάνωμε νὰ ὑποφέρῃ... μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ συντρόφους της.

— Ὥστε, εἶπε ὁ βαρῶνος, νὰ τὴν ἀναλάβω κι' αὐτὴν ἐγώ;

— Ναί.

— Τότε, ὅλα εἶνε κανονισμένα. Ἕνα χτύπημα μὲ τὸ ἐγχειρίδιο κατάκαρδα, ὅπως καὶ στὴν Καρόλα, μόλις γνωσθῇ ὁ θάνατος τοῦ συζύγου σου. Ἐσὺ στὸ μεταξὺ θὰ τρέξῃς καὶ θ' ἀναστατώσῃς τὸν πύργο μὲ τὶς φωνές σου... Ἐγὼ θὰ σπεύσω μὲ τοὺς ὑπηρέτες καὶ τοὺς αὐλικούς... Ἐσύ, θὰ μὲ διατάξῃς νὰ πάω νὰ φωνάξω τὸν Λουδοβῖκο... Τὰ ὑπόλοιπα εἶνε δουλειὰ δική μου.

— Θαυμάσια!

— Ὁ μουγγὸς καὶ ὁ καμπουράκος δὲν θὰ ζήσουν πολὺ ἀκόμη. Ἐσὺ στὸ μεταξὺ θὰ πᾷς στὸ δωμάτιό σου νὰ μὲ περιμένῃς νάρθω νὰ σοῦ πῶ: «Ὅλα ἐν τάξει».

Ἡ Σαρλόττα συγκατένευσε.

— Τὰ κανόνισες ὅλα περίφημα! εἶπε.

Καὶ πρόσθεσε ἀναστενάζοντας:

— Μετὰ τὸν θάνατο τοῦ ντ' Ἀμωρύ, πρέπει νὰ πάψουμε νὰ βλεπόμαστε ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα, ἔστω καὶ κρυφά. Χρειάζεται μεγάλη σύνεσις...

— Ἀλλά, ἀγαπημένη μου, αἱ προφυλάξεις αὐτὲς δὲν θἆνε παρὰ ὀλιγοχρόνιες. Σὲ λίγες ἑβδομάδες θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε σ' ὅλον τὸν κόσμο τὸν ἔρωτά μας καὶ νὰ παντρευτοῦμε...

— Ἀλλοίμονο! Θὰ πρέπει ν' ἀργήσῃ πολὺ νὰ γίνῃ αὐτό. Τὸ πένθος μου ὡς πριγκήπισσας καὶ συζύγου τοῦ κόμητος τοῦ Ἀνζοῦ, πρέπει νὰ διαρκέσῃ τοὐλάχιστον ἕνα χρόνο... Τὸ ξεχνᾷς αὐτό;

— Ναί, ἀλλὰ θὰ μπορῇς νὰ συναντᾶσαι ἐλεύθερα μὲ τὸν βαρῶνο ντ' Ἐσπέ, γιὰ νὰ μὲ συμβουλεύεσαι γιὰ τὶς ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

— Πράγματι, φώναξε χαρούμενη ἡ Σαρλόττα. Καὶ στὸ γραφεῖο σου θὰ μποροῦμε ν' ἀγαπιόμαστε ἐλεύθερα.

Ὁ βαρῶνος τὴν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του μὲ πάθος.

— Θὰ ἀγαπιόμαστε τόσο τρελλὰ ὅσο ποτὲ ἄλλοτε, εἶπε. Μ' ἕνα φλογερὸ πάθος ποὺ δὲν θὰ φοβᾶται κανέναν περιορισμὸ καὶ κανένα ἐμπόδιο.

Ἡ Σαρλόττα σφίχτηκε μὲ πάθος ἐπάνω του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ οἱ δυὸ ξεχάστηκαν στὴν ἐρωτικὴ παραφορά τους. Δὲν ἐσκέπτοντο παρὰ μόνο τὸν ἔρωτά τους.

Κάποιος ἐλαφρὸς χτύπος ἀκούστηκε ξαφνικὰ στὴν πόρτα.

Ἡ Σαρλόττα ἀποσπάσθηκε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

Κυττάχτηκαν καὶ οἱ δυὸ τρομαγμένοι.

Ὁ Φρανσουὰ ἔβαλε τὸ δάχτυλο στὸ στόμα του.

Οἱ χτύποι ἐπανελήφθησαν ἐντονώτεροι.

— Ποιὸς εἶνε; φώναξε ὁ Φρανσουὰ δυνατά. Ποιὸς τολμᾷ νὰ μ' ἐνοχλῇ τέτοιαν ὥρα;

— Ἐγώ, εὐγενέστατε. Ἐγώ, ὁ Ὀβίντ, ὁ γελωτοποιὸς τοῦ μεγάλου ἄρχοντά μας ντ' Ἀμωρύ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σηκωθῆτε, νὰ ντυθῆτε βιαστικὰ καὶ νὰ τρέξετε στὸ δωμάτιο τοῦ μεγάλου ἀφέντη μας, ποὺ σᾶς ζητᾷ ἐπειγόντως γιὰ μιὰν ὑπόθεσι ποὺ δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ καθυστέρησι. Θέλετε νὰ μπῶ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ ντυθῆτε;

— Ὄχι... Ὄχι!... φώναξε ζωηρὰ ὁ βαρῶνος. Δὲν εἶνε ἀνάγκη. Ἔπεσα ντυμένος στὸ κρεββάτι μου καὶ ἀποκοιμήθηκα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Γύρνα πίσω στὸν ἄρχοντά μας καὶ πές του ὅτι ἔρχομαι ἀμέσως.

— Ἀμέσως, δὲν εἶνε ἔτσι; Ἀμέσως... Ὁ κόμης βιάζεται νὰ σᾶς δῇ...

— Καλά.. καλά... πήγαινε τώρα.

Ἀκούστηκαν τὰ βήματα τοῦ Ὀβὶντ ποὺ ἀπομακρυνόταν.

— Τί σημαίνει πάλι αὐτό; ψιθύρισε ἡ Σαρλόττα.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε, ἀπάντησε ὁ βαρῶνος. Εἶνε ἀνεξήγητο γιατὶ ξαγρυπνᾷ τέτοιαν ὥρα καὶ γιατὶ μὲ ζητᾷ ἐπειγόντως. Ἀσφαλῶς θὰ ἄλλαξε γνώμη στὴν ὑπόθεσι τῆς Ζίτας.

— Τότε, ὅλα θὰ πᾶνε καλά.

— Πιθανόν.

— Νὰ σὲ περιμένω ἐδῶ;

— Πρόσεχε! Εἶνε ἐπικίνδυνο. Ἂν τοῦ κάπνιζε νὰ πάῃ στὸ δωμάτιό σου;

Ἔτριξε τὰ δόντια:

— Ναί... βέβαια... μπορεῖ νάρθῃ ὡς σύζυγος ποὺ διεκδικεῖ τὰ δικαιώματά του...

Ἔφερε τὸ χέρι στὸ ἐγχειρίδιο ποὺ ἦταν κρυμμένο στὴ ζώνη του.

— Ὤ! Ἂς μὴν τὸ ἀποφασίσῃ αὐτό, γιατί... γιατὶ δὲν θὰ διστάσω νὰ τὸν σκοτώσω μέσα στὴν ἀγκαλιά σου!

Ἡ Σαρλόττα τρομοκρατημένη τοῦ ἅρπαξε τὸ χέρι.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ καταστρέψῃς ὅ,τι ὡς τώρα ἐσχεδιάσαμε μὲ τόσον κόπο; Ἠρέμησε... Μὴ φωνάζεις... Ἐδῶ μέσα καὶ οἱ τοῖχοι ἔχουν αὐτιά. Πήγαινε γρήγορα στὸν ντ' Ἀμωρύ. Σὲ λίγο θὰ βγῶ καὶ γὼ ἀπὸ δῶ καὶ θὰ πάω στὸ δωμάτιό μου. Καί, ἂν θέλῃς, ἔλα νὰ μοῦ ἀναφέρῃς τί εἶποτε μὲ τὸν Ἀμωρύ, γιατὶ σὲ ζητοῦσε. Ἄν, πάλι, δὲν πρόκειται γιὰ κάτι τὸ σοβαρό, πήγαινε στὸ δωμάτιό σου. Καί, τὰ λέμε αὔριο. Ἔλα, δός μου τώρα ἕνα φιλί, προτοῦ φύγῃς...

Ὁ βαρῶνος ἀφέθηκε στὴν θερμὴ περίπτυξι τῆς Σαρλόττας. Ὕστερα βγῆκε μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά, παίζοντας μὲ τὴ λαβὴ τοῦ ἐγχειριδίου του.

Ὁ γελωτοποιὸς ἀποκαλύπτει

Ὁ κόμης ντ' Ἀμωρὺ ἦταν γενναῖος καὶ ἀτρόμητος.

Ἡ φήμη τῆς γενναιότητός του ἦταν ἀναμφισβήτητη.

Αὐτὸ ἦταν ἄλλως τε καὶ τὸ μόνο προτέρημά του.

Ἀλλά, ἡ γενναιότης του δὲν ἐκδηλωνόταν παρὰ στὶς συμπλοκὲς καὶ τὶς μάχες. Πέραν αὐτῶν, τὰ πράγματα διέφεραν...

Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ξαφνικὴ ἐμφάνισις τοῦ Ὀβὶντ μπροστά του, τὸν ἐπάγωσε. Ὁ γελωτοποιὸς ξεφύτρωσε, θαρρεῖς, ἀπὸ τὴ γῆ!

Προληπτικὸς καὶ δεισιδαίμων ὁ κόμης, περιωρισμένο πνεῦμα, ἐπίστευε στὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις καὶ σὲ ὅ,τι ἦταν ἀνεξήγητο γι' αὐτόν.

Μάταια προσπάθησε ν' ἀντιδράσῃ στὸν τρόμο ποὺ τὸν κατέλαβε καὶ νὰ δώσῃ στὴν φωνή του ἀπειλητικὸν τόνο.

Ἡ φωνή του ἔτρεμε καὶ τὸ βλέμμα του, ποὺ θέλησε νὰ κάμῃ ἀγέρωχο, ἦταν γεμᾶτο φόβο.

— Ἀπὸ ποῦ ξετρύπωσες, γελωτοποιέ; Πῶς τόλμησες...

— Ἄρχοντά μου, συγκράτησε τὴ συγκίνησί σου καὶ ἄκουσέ με, ἀποκρίθηκε ὁ Ὀβίντ. Ποτέ σου δὲν ἄκουσες, ποτέ σου δὲν θ' ἀκούσῃς λόγια τόσο εἰλικρινῆ ὅσο αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ αὐτὴ τὴ στιγμή. Καὶ ποτέ, δοῦλος σου ἀφωσιωμένος, δὲν σοῦ ἔκαμε μεγαλύτερη ἐκδούλευσι ἀπὸ αὐτὴ ποὺ θὰ σοῦ κάμω ἐγώ.

— Πῶς μπῆκες ἐδῶ μέσα; ἐπέμεινε ὁ ντ' Ἀμωρὺ κατάπτοημένος. Ὅλες οἱ πόρτες εἶνε κλεισμένες. Μήπως εἶσαι μάγος, μήπως εἶσαι ὁ διάβολος μεταμορφωμένος; Στάσου μακρυά. Πίσω... πίσω! Μακρυά μου...

Καὶ ἔκαμε ἐπανειλημμένως τὸν σταυρό του.

Ὁ Ὀβὶντ ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Δῶσε μου τὴν λαβὴ τοῦ μπαστουνιοῦ μου ποὺ ξέχασα ἐδῶ μέσα, εἶπε. Δῶσε μου την καὶ θὰ σοῦ ἐμπιστευθῶ ἕνα μυστικὸ ποὺ ποτὲ δὲν τὸ φανταζόσουν, ἕνα μυστικὸ ποὺ θὰ σὲ κάνει θηριώδη ἀπὸ ὀργή.

Ὁ ντ' Ἀμωρύ, ἔσκυψε, μάζεψε ἀπὸ κάτω τὴν λαβὴ ποὺ παρίστανε μιὰ κωμικὴ κούκλα καὶ τὴν ἔδωσε στὸν Ζακεμινὼ μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε.

— Εὐχαριστῶ! εἶπε ἀδιάφορα ὁ γελωτοποιός. Σοῦ ἐπιτρέπω νὰ καθήσῃς ἀντίκρυ μου, ἄρχοντά μου.

Ὁ ντ' Ἀμωρὺ ὑπήκουσε μηχανικά. Κάθησε στὴν ἄκρη μιᾶς πολυθρόνας.

— Τί ἔχεις νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς; ρώτησε μὲ παράξενη φωνή.

— Πρῶτα-πρῶτα ἤθελα νὰ σοῦ ἐρωτήσω ἂν εἶδε ποτὲ κανεὶς τὸ ὡροσκόπιό σου. Ἂν σοῦ εἶπε κανεὶς τὴν μοῖρα σου...

— Ναί... κάποτε... μιὰ τσιγγανοπούλα.

— Χά, χά! Μιὰ τσιγγανοπούλα, λοιπόν, ἔ; ἐκάγχασε ὁ Ζακεμινώ.

Εἶχε μαντέψει ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ τὴν Ζίτα.

— Θἆταν καμμιὰ ἀπὸ τὶς παράξενες ἐκεῖνες κοπέλλες ποὺ εἶνε προικισμένες μὲ τὸ χάρισμα νὰ μαντεύουν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, διαβάζοντας ἁπλῶς τὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Θησαυρός

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ